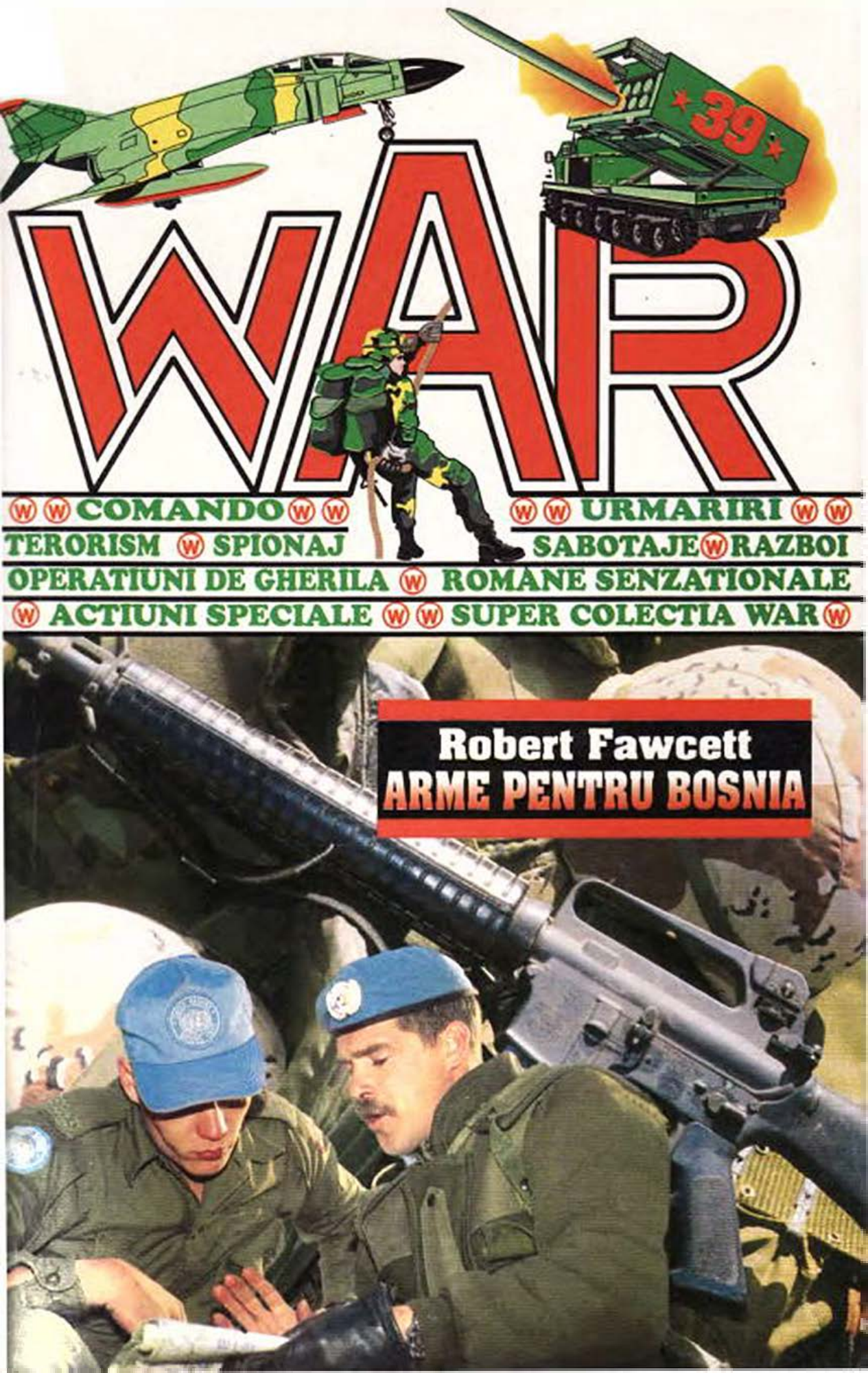
39
WAR
COMANDO
URMARIRI
TERORISM
SPIONAJ
SABOTAJE
RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR
Robert Fawcett
ARME PENTRU BOSNIA

EDITURA Z

Totul se petrecu cu repeziciune. Un bărbat sări dintr-o mașină Volvo, ținând în mână o armă Kalașnikov cu pat pliant.

James o luă la fugă cu arma în mână. Chiar în momentul în care răsuna răpăitul unei rafale scurte.

Lovit în spate, Boris Nicolaiev se poticni dar reuși să ajungă în mica parcare din vecinătatea cheiului. Ucigașul se luă după el și dispăru în spatele mașinilor în momentul în care doi polițiști turci ieșiră în fugă din clădire cu revolverele în mână. Cel de-al doilea bărbat din Volvo îi seceră pe amândoi cu o lungă rafală de pistol mitralieră.

Strecurându-se printre mașini, James îl zări pe Boris Nicolaiev agățat de grilajul care despărțea parcarea de chei. Ucigașul cu Kalașnikov sosea în spatele lui. Asasinul se opri și, calm, cu picioarele depărtate, ridică arma să-i dea lovitura de grație.

Dar nu avu timp. James trase și cu un singur glonț îi distruse vertebrele cervicale.

ISBN 973-9127-80-0

Lei 4700

EDITURA Z EDITURA Z

Nimeni nu cunoaşte Orientul Mijlociu – oamenii, pasiunile, politica şi civilizaţia – la fel ca Jo Franklin. Activitatea ei în cadrul Forţelor pentru Operaţiuni Speciale dinaintea şi din timpul Războiului din Golf s-a dovedit de nepreţuit.

Richard F. Brauer
Colonel USAF în retragere. Comandant al
Forţelor pentru Operaţiuni Speciale (1986-1991)

Scenaristă, regizoare şi producătoare de film, Jo Franklin a obţinut elogiile unanime ale criticii şi publicului pentru serialul **Trilogia Orientului Mijlociu (Arabia Saudită, Regii petrolului, Zilele furici: tinerii palestinieni)**, care i-a adus importante premii la Festivalul Internaţional al Filmului de Televiziune de la New York.

Pe parcursul operaţiunii Furtuna Deşertului, trilogia sa cinematografică a fost folosită de Departamentul de Stat, Departamentul Apărării, precum şi de forţele aeriene şi navele americane în procesul de pregătire a personalului pentru acţiunile militare din Golful Persic.

În mod cu totul neobişnuit, armata americană a cerut totodată ca Jo Franklin să lucreze personal în cadrul Forţelor pentru Operaţiuni Speciale în timpul Războiului din Golf, cititorii români având acum prilejul să se bucure de roadele literare ale acestei activităţi prin intermediul romanului **Aripa Şoimului**.

Robert Fawcett

ARME PENTRU BOSNIA

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura Z
1996

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

Redactor: Constantin Dumitru
Tehnoredactor: Mihaela Bârloiu

CAPITOLUL I

— Ai tot ce-ţi trebuie?

În vocea joasă şi aspră a lui Vladimir Sevşenko stăruia tot timpul agresivitatea. Chiar şi fără motiv aparent. Dieter Weizman îi răspunse însă cu o voce călduroasă, sonoră, plină de încredere.

— Bineînţeles! *Kein Problem*. Doar mă cunoaşteţi!

— Atunci, ne vedem mai târziu, aşa cum am stabilit.

Şi închise fără să-i lase lui Dieter Weizman timp să-i spună „la revedere". Acesta se ridică în picioare şi se duse la fereastra care dădea spre parcul palatului *Schwarzenberg*, lăsându-şi privirea să rătăcească peste peluzele acoperite de zăpadă şi statuile adăpostite în timpul iernii în nişte gherete ciudate din pânză. Te-ai fi crezut în plin câmp. Totuşi, palatul-hotel *Schwarzenberg* se afla în centrul Vienei, la o zvârlitură de băţ de Kärntner Ring!

De obicei, contemplarea acelui parc îl umplea pe Dieter

de satisfactie. De când se instalase la o ferma unde creştea cai, lângă Droserdorf, un sătuc situat la vreo sută de kilometri de Viena. de-a lungul frontierei cu Cehia, începuse să-i fie groază de oraş. Totuşi, născut la Viena în urmă cu cincizeci şi trei de ani, Dieter Weizman era mai mult un „cow-boy de macadam" decât un ţăran. Lunga sa carieră de escroc, de falsificator şi de informator „multiplu" nu se putuse derula decât la oraş...

Câteva popasuri în spatele gratiilor îi provocaseră o pasiune de nestăvilit pentru spaţiile mari şi pline de verdeaţă... La *Schwarzenberg* respira în voie! Verdeaţa oferită pe bani grei, sigur, dar noua sa poziţie de om de afaceri internaţional îi permitea în sfârşit să trăiască după gustul lui.

Deschise fereastra şi respiră profund, umplându-şi plămânii cu aer rece, dar menghina din piept nu-şi slăbi strânsoarea... În spatele jovialităţii sale aparente se ascundea deseori o angoasă cumplită.

De ani de zile se juca cu focul. Mintind cu obrăznicie, vânzând ce nu-i aparţinea, trădându-şi clienţii fără ruşine, cu acelaşi zâmbet pe buze şi aceeaşi voce sigură şi călduroasă. Activităţile sale erau totdeauna ilegale, deseori necinstite, uneori periculoase. Din păcate, Dieter Weizman nu cunoştea alt mod de a-şi câştiga existenţa. Ca să se relaxeze, Weizman îşi inventa situaţii pompoase, însă efemere... Unul dintre foştii lui colegi de sărăcie, mic tipograf din mahalaua vieneză, îi confecţionase deja o duzină de identităţi prestigioase, unele mai false decât altele.

Care nu durau decât atât cât ţinea o escrocherie.

Adevăratele activităţi ale lui Dieter Weizman, de la escrocherie la plasarea banilor falşi, trecând prin escrocarea băncilor, nu aveau nevoie de „faţadă", ci doar de mult tupeu şi imaginaţie, presărate cu o doză bună de necinste. Timp de

ani de zile vegetase în felul acesta până la surpriza divină a războiului civil din Iugoslavia. De atunci binecuvânta zilnic embargoul asupra armelor care permitea unor intermediari ca el să facă în sfârşit avere.

Ca să fie împăcat sufleteşte, Dieter Weizman adoptase deviza: „Nu armele ucid, ci oamenii". În felul acesta universul său mental era cât se poate de senin...

Încercă să-şi concentreze atenţia asupra zborului unor păsări care traversau parcul acoperit de zăpadă, dar nu reuşi.

Până în momentul întâlnirii trebuia neapărat să-şi rezolve problema. Teoretic se şi rezolvase. După spusele persoanei în cauză, era vorba de o greşeală inexplicabilă şi totul avea să fie lămurit până la ora cinei. Nici măcar n-ar fi trebuit să se deranjeze.

Oricare altul, mai puţin lichea decât Dieter Weizman, s-ar fi mulţumit cu această asigurare. Numai că el însuşi făcuse atât de des promisiuni cu o voce vibrând de sinceritate, fără nici cea mai mică intenţie de a le respecta, încât era suspicios. Avea de-a face cu oameni de teapa lui, mincinoşi înnăscuţi. Borfaşi fără lege şi fără credinţă a căror vorbă nu valora nici cât o copeică.

Totuşi îi era cu neputinţă să acţioneze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, riscând să se expună răzbunării lui Vladimir Sevşenko...

La gândul acesta simţea o crispare în stomac. Ucrainianul îi inspira o frică fizică, viscerală. O brută de o sută douăzeci de kilograme, cu fruntea îngustă şi un păr negru şi abundent, care la început fusese muncitor metalurg. Fosta lui meserie îl învăţase să mânuiască cu abilitate aparatul de sudură. Odată, la Kiev, ucrainianul îl arsese mortal pe un intermediar fără scrupule care reţinuse un comision. Victima murise după două zile... Nu aveai voie să-l minţi pe Vladimir

Sevşenko. Dacă clientul lui nu-şi respecta cuvântul, el Dieter Weizman, îi va spune ucrainianului adevărul.

Indiferent de consecinţe.

Satisfăcut că luase această hotărâre, Weizman luă o ultimă gură de aer proaspăt şi închise fereastra. Deodată pulsul îi crescu în mod vertiginos.

Doina Udvar, amanta lui, ieşise din sala de baie. Aşezată pe patul imens din dormitorul cu pereţii tapisaţi cu pânză albastră înflorată, având pe ea doar un sutien roşu cu jumătate de cupă, un chilot mic şi un portjartier, tânăra femeie, tocmai îşi trăsese pe picior cel de al doilea ciorap gri, cu o grijă copilărească, ţinând piciorul întins la patruzeci şi cinci de grade, aşa cum văzuse în filme, prinzând după aceea ciorapul şi netezindu-l pe piele. Cu un an în urmă lucra în magazinul Herrend din Budapesta şi nu purta decât colanţi groşi!

Dieter Weizman făcuse o adevărată pasiune pentru ochii ei mari şi albaştri, plini de nevinovăţie, părul negru tăiat scurt, faţa cu trăsături regulate, corpul de zeiţă cu picioare lungi, şi mai ales talia: un metru optzeci. Visul lui absolut. Weizman îi ajungea la umăr. Chiar în aceeaşi seară cinaseră la *Mathias Prince*, restaurantul cel mai sofisticat din Budapesta. Printre bunătăţi şi melodii interpretate la vioară, Doina ascultase cu gura căscată poveştile îndrugate de Dieter Weizman. Bărbatul avusese inteligenţa să n-o ducă în patul lui chiar în seara aceea. Cu instinctul lui de borfaş, Dieter simţise că Doina nu era insensibilă la farmecul lui real, la ochii lui albaştri scăpărători, la inteligenţa lui subtilă. Deşi chelise puţin, statura lui de luptător degaja multă virilitate. Obişnuită cu asprimea ungurilor şi a lumii comuniste, Doina Udvar nu fusese şocată de înfăţişarea lui de ţăran: haină de piele, ceas mare, fără cravată la gât, pulovere puse unul peste altul. Bărbuţa aproape că îi dădea aerul unui intelectual sau al unui

pastor.

A doua zi cinaseră la *Hilton* şi-i propusese Doinei s-o ia cu el în Austria... Făcuseră dragoste în apartamentul lui de la hotel, după ce băuseră o sticlă de Taittinger, şampanie albă 1988.

La Viena, Doina fusese uluită de palatul *Schwarzenberg*. Uluiala ei fusese şi mai mare când noul ei amant îi dăduse un teanc mare de şilingi şi o lăsase la intrarea pe Kärntner Strasse, stradă numai pentru pietoni plină cu magazine de lux. În aceeaşi seară apărea cu un nou taior, marca Gianni Versace, la *Korso*, unul dintre restaurantele cele mai elegante din Viena.

Dieter Weizman descoperise după cină că Doina, cu aerul ei angelic, era ispita întruchipată. Îmbrăcată astfel, frumuseţea ei îţi lua pur şi simplu ochii, făcându-i pe toţi bărbaţii prezenţi să-şi întoarcă capul după ea, iar Dieter Weizman simţise în sinea lui o bucurie imensă. El, un bărbat care nu mai era foarte tânăr, vulgar şi prost îmbrăcat, era însoţit de o zeiţă.

Din seara aceea nu o mai părăsise, pur şi simplu înspăimântat de gândul că i-ar fi putut fi furată...

Doina Udvar înflorise în lux ca o orhidee, căpătând în câteva săptămâni un rafinament uimitor. Niciodată nu făcea o remarcă deplasată, niciodată nu se minuna prea mult, totdeauna era puţin distantă, plină de distincţie, şi totuşi onctuoasă ca o frişcă de îndată ce Dieter Weizman îşi strecura degetele sub satinul care îi acoperea pielea.

Dându-şi seama că e privită, tânăra femeie îşi ridică ochii spre el şi îşi termină de agăţat ciorapul.

— Suntem în întârziere? întrebă ea cu o voce calmă, prefăcându-se că nu-şi dă seama de privirea strălucitoare a amantului ei care îi parcurgea trupul, aşa cum un copil linge o îngheţată de jos în sus.

Doina era machiată perfect. Negrul îi scotea în evidență ochii de culoarea cobaltului, iar gura foarte roșie era ca o bijuterie. Dieter nu fu în stare să spună nimic. Ea se ridică și trase de partea din spate a ciorapului stâng...

Dieter Weizman traversă încăperea ca un bizon pornit la atac și se opri la câțiva centimetri de Doina. Angoasa se topise în dorință ca zahărul în cafea. Avea impresia că are foc în artere. O trase pe Doina, lipind-o de el, trecându-i un braț după mijloc, adulmecându-i parfumul ca un animal.

Mâna stângă îi porni în explorare, pipăindu-i sânii superbi care păreau gata să explodeze sub cochilia lor de satin, coborând după aceea de-a lungul șoldurilor, ajungând în sfârșit la pulpe, apoi la nylonul ciorapilor.

— La naiba, ce frumoasă ești! mormăi el.

Parcă tot capul i se golise.

Doina zâmbi. Zâmbetul dispăru atunci când Dieter Weizman începu să se frece încetișor de ea. Se culcaseră împreună de zeci de ori, dar niciodată nu se săturase. Când atinse ușor cu mâna slipul roșu, între picioare, ceeea ce simți îl făcu să-și piardă capul definitiv. Depărtă elasticul, își strecură toată mâna sub satin și îi prinse sexul. Era onctuos, ca totdeauna, și asta îi întări și mai mult penisul. În minte își repeta întruna că era ispita întruchipată. Și spunea ispită pentru că descoperise ceva diabolic, prea perfect, dincolo de fațada inocenței.

Ochii albaștri ai tinerei femei îi căutară privirea.

— Îți plac? întrebă ea.

O întrebare de târfă pusă cu vocea unei regine.

— Vino încoace, răspunse Dieter Weizman cu vocea răgușită.

O împinse peste comoda Ludovic al XV-lea și o sprijini de ea. Apoi, cu o singură mână, își desfăcu cureaua, își

descheie pantalonii care îi căzură pe glezne, eliberând un sex greu şi cărnos care ieşea afară din chilotii cu dungi.

Dieter Weizman se simţea ca un tânar...

Îndepărtă cu abilitate elasticul slipului roşu apoi, datorită diferenţei de talie, o pătrunse cu tot sexul dintr-o singura mişcare. Tânara unguroaică se clătină datorită şocului şi se sprijini în ultima clipă de comodă. Dieter Weizman, o prinse cu mâna de pulpe, în dreptul portjartierului, şi începu să-şi mişte membrul înainte şi înapoi, îndoindu-şi genunchii ca s-o poată pătrunde mai bine. Cramponată cu ambele mâini de comodă, Doina făcea faţă asaltului cu pântecele împins în faţă şi ochii închişi. Dieter gâfâia, strângând din dinţi pentru a prelungi acuplarea. Era atât de bine! Doina era totdeauna în starea asta când făcea dragoste cu ea.

Uneori îl sâcâia o întrebare insidioasă. Această receptivitate se datora lui sau... Nu ştia nimic de trecutul ei. Când o cunoscuse părea să trăiască singură.

Mârâi de plăcere simţindu-şi sexul pătrunzând şi mai adânc. Fără să vrea, Doina se pfoptea în el, tocurile înalte alunecându-i pe podeaua de lemn dată cu ceară. În cele din urmă alunecă şi bărbatul ieşi din ea. Weizman o întoarse imediat şi tânăra femeie se aplecă cu docilitate peste comodă, cu faţa spre oglindă, oferindu-i fundul rotund.

Dieter Weizman puse mâinile pe fesele cărnoase şi tari, îşi sprijini sexul în scobitura lor şi împinse din toate puterile. Amanta lui abia dacă tresări când penisul gros desfăcu cu brutalitate inelul care apăra intrarea cea mai intimă. Nu se întâmpla pentru prima dată.

Atunci când era *într-adevăr* excitat, Dieter Weizman termina totdeauna în felul acesta. Se mişcă încet, de parcă ar fi vrut să intre cât mai bine în posesia acelui fund somptuos, apoi începu să-l violeze metodic, pătrunzându-l cât mai adânc

posibil. Doina începu să-şi legene şoldurile, ca o dansatoare orientală, ondulându-se în jurul membrului intrat în ea, care părea că o ţintuieşte de comodă. Simţea o plăcere tulbure şi animalică când era posedată în felul acesta. Dieter îşi accelera mişcările, gâfâind ca o locomotivă.

Ţinându-se cu ambele mâini de marginea comodei, cu pieptul apăsat de lemnul lăcuit, cu fundul ridicat, Doina se simţi cuprinsă de un orgasm inepuizabil. Îşi înăbuşi strigatul dar un spasm violent făcu să i se cutremure tot corpul. Dieter Weizman nu se mai putu reţine şi termină exploziv, cu impresia că se goleşte în întregime.

Îşi trase afară încet sexul încă tare şi suspină.

— E culmea ce-mi place să mă culc cu tine!

Doina, căreia încă îi mai tremurau picioarele, se lăsă să cadă pe pat, în timp ce amantul ei se îndrepta spre sala de baie. Dieter avea impresia că-şi expulzase departe problema odată cu sperma şi fluiera uşor un vals de Strauss în timp ce se spăla în chiuvetă.

Ieşi cu hainele aranjate, pieptănat şi vioi. Când trecu pe lângă Doina, care se îndrepta şi ea spre sala de baie, bărbatul îi mângâie în trecere fundul acela care îi provocase atâta plăcere. Îşi zise că se încadrase perfect în timp, că *cel* pe care-l aştepta trebuia să apară dintr-o clipă în alta.

*

* *

Cineva bătu de trei ori uşor în uşă. Dieter tocmai îşi înnodase cravata în faţa oglinzii, luând-o de la capăt de câteva ori. De obicei nu purta cravată.

— Un moment! strigă el.

Când deschise uşa, se pomeni nas în nas cu o femeie

într-o haină neagră de vizon, cu faţa ascunsă de o voaletă deasă, prinsă la o pălărie. Un doliu ciudat. Femeia avea ambele mâini într-un manşon din aceeaşi blană. Mâna dreaptă ieşi din manşon şi Dieter Weizman avu timp să vadă un revolver mic cu surdină. Ţeava era deja la orizontală. Se mai ridică puţin, îndreptându-se spre capul victimei. Dieter Weizman, cu un reflex disperat, încercă să închidă uşa. Dar nu avu timp.

Femeia în negru apăsase pe trăgaciul revolverului.

Răsună o detunătură înăbuşită şi o pată roşie apăru sub ochiul stâng al lui Weizman, apoi bărbia păru că i se desface în mii de fragmente albicioase. Se clătină, se agăţă de uşă, şi mai avu timp să mai primească un glonţ în cap care îi pătrunse prin tâmpla stângă şi i se înfipse adânc în creier.

Căderea lui pe mocheta groasă nu făcu prea mult zgomot. Rămase întins pe spate, cu faţa plină de sânge scuturată de câteva tresăriri, ca un pui de focă ucis cu lovituri de ciomag.

Femeia în negru îl privi cu atenţie ca să se asigure că murise, apoi bagă arma la loc în manşon. Închise cu calm uşa şi se îndepărtă pe culoar. Evită ascensorul şi coborî pe scară până la parter. Dar în loc s-o ia la stânga, spre recepţia hotelului *Schwarzenberg*, necunoscuta făcu la dreapta, intrând pe un culoar lung, care trecea mai întâi pe lângă un salon în care ardea un foc de lemne şi apoi pe lângă bar. Femeia în negru traversă barul de parcă ar fi venit din restaurantul situat la marginea parcului şi ajunse în antreul folosit de clienţii restaurantului, puţin mai jos de parcare. Femeia de la vestiar îi aruncă o privire intrigată. O văzuse intrând cu câteva minute mai devreme şi necunoscuta îi făcuse semn că rămâne cu haina pe ea, lucru neobişnuit în Austria.

Dar această clientă ciudată, îmbrăcată toată în negru, ieşea deja pe uşa care dădea spre marea parcare a hotelului şi restaurantului.

Femeia de la garderobă își zise că cineva îi trăsese probabil plasă acelei necunoscute. Seara se aciuau la *Schwarzenberg* tot felul de cupluri nelegitime.

*

* *

Doina Udvar ieși din sala de baie machiată, gata de plecare, dar, deodată, se opri brusc. Corpul amantului ei era întins pe culoar, plin de sânge al cărui miros fad îi provocă greață. Cuprinsă de o ameteală violentă, tânăra femeie se agață de tocul ușii ca să nu cadă. Nu auzise nimic. Se forță să privească cadavrul. Rănile semănau într-adevăr cu cele pe care le-ar fi făcut o armă de foc și în aer plutea un miros slab de cordită.

Cu inima bătându-i cu putere, tânăra femeie se așeză pe pat și aprinse cu o mână tremurătoare o țigară *Lucky Strike*, încercând să nu se lase cuprinsă de panică.

După anumite indicii, Doina înțelesese de multă vreme că Dieter Weizman nu era un om de afaceri obișnuit și că avea relații cu oameni periculoși... Totuși nu avea un aer neliniștit și nu purta niciodată armă. Nu-i asculta convorbirile telefonice, presărate cu onomatopee greu de descifrat. Nu putea să creadă că într-adevăr murise. Privirea i se îndreptă spre telefon.

Lucrul cel mai simplu era să cheme poliția. O puzderie de imagini îi apăru deodată în minte. Anii de comunism insuflaseră Doinei o neîncredere viscerală față de forțele de ordine. În cel mai bun caz ar fi răspuns la mii de întrebări, chiar dacă nu-l văzuse pe asasin. Și nu va fi crezută.

Trase din țigară, stăpânită de aceste sentimente contradictorii, fumând-o până la filtru. Apoi, după ce strivi chiștocul în scrumieră, se ridică ceva mai senină și deschise

şifonierul.

Hainele ei ar fi putut să umple un ditamai cufărul. La Droserdorf avea de trei ori mai multe. Trebuia să renunţe la ele... Tânăra femeie, rămasă în slip şi sutien, alese un taior albastru obişnuit, îl îmbrăcă repede şi închise uşa. Când se aplecă să ia de jos o bluză căzută, dădu cu ochii peste o valijoară neagră ascunsă sub pat, de care uitase din cauza panicii.

Valijoara-diplomat a lui Dieter Weizman.

Se dusese cu ea la singura întâlnire din ziua aceea, imediat după ce se sculase.

Doina se aplecă şi o luă de jos, frapată imediat de greutatea ei. Intrigată, tânăra femeie încercă s-o deschidă. Dar nu reuşi, pentru că broaştele erau cu cifru şi numerele fuseseră amestecate. Vru s-o pună la loc dar îi veni o idee. Deplasă cu grijă rotiţele ca să formeze data ei de naştere: 17.6.

„Clac." Cele două broaşte se deschiseră în acelaşi timp. Dieter Weizman fusese un sentimental incorigibil.

Doina ridică capacul şi rămase înmărmurită.

În ochi îi săriră teancurile de bancnote de o sută de dolari. Niciodată nu mai văzuse atâţia bani! Luă un teanc în mână şi încercă să ghicească suma. Poate zece mii de dolari. În valijoară erau zeci de teancuri.

Închise capacul şi privi cele două iniţiale de pe muchie gravate în aur fin: D.W. Nu ştia de unde provin aceşti bani. Poate că-i fuseseră încredinţaţi de persoana cu care avusse întâlnire în dimineaţa aceea. Îşi zise că Dieter Weizman avea probabil intenţia să-i înmâneze celui cu care trebuia să ia cina. Altfel n-ar fi păstrat atâta bănet în camera de hotel, când banca lui era la doi paşi. Nu era decât o presupunere. Dieter Weizman nu-i vorbea niciodată despre detaliile

operaționale ale afacerilor sale necurate.

După câteva clipe de gândire, tânăra femeie își îmbrăcă haina de blană, își luă geanta și valijoara, apoi verifică cu privirea dacă nu uitase nimic important.

Când trecu pe lângă cadavrul lui Dieter Weizman, privirea ei fu atrasă de un obiect strălucitor căzut din buzunar. Bricheta lui *Zippo* pe care avea gravate inițialele. Îi va rămâne ceva de la el. Doina coborî pe scări, parcurse culoarul, traversă barul și ieși în parcare. Începuse din nou să ningă, afară era noapte de-a binelea și nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenție. Traversă pe jos Schwarzenberg Platz și ajunse la o stație de taxiuri de pe Kärntner Ring.

*

* *

Vladimir Ilici Sevșenko, căruia foștii lui camarazi din GRU[1] îi ziceau „Albiciosul", din cauza tenului său totdeauna livid, era mai palid ca niciodată. Așezat la una dintre cele mai bune mese ale restaurantului vienez *Drei Husaren*, în mijlocul sălii luminată de lustre din lemn aurit, rusul se întorcea din cinci în cinci minute spre intrare unde își arăta talentul un pianist foarte *rührselig* [2]. Se făcuse nouă și jumătate și Dieter Weizman tot nu apăruse. Or, Sevșenko trebuia să plece dimineață foarte devreme cu un avion spre Kiev și nu voia să se culce târziu. Nici măcar nu deschisese lista de bucate din fața lui. Melodia pianistului îl enerva cât se poate de tare.

Deodată își ridică privirea spre blonda așezată în fața lui. O bătrână păpușă Barbie cu un păr prea lung, ciufulit,

1) Serviciu militar de informații al fostei URSS (n.a.).

2) Sentimental (n.a.).

coborând foarte jos pe frunte, cu buzele prea rujate, cu gâtul ascuns în parte de un colier de perle impozant, cu ochi albaştri ca porţelanul, subliniaţi de gene false. Decolteul pătrat al rochiei negre dezgolea doi sâni foarte albi şi foarte puţin uzaţi. Era la al doilea pahar de Cointreau Caïpirinha, băutură care, credea ea, nu putea decât să-i confirme noul statut social.

O vieneză tipică, uşor demimondenă, ocupându-se oficial cu afaceri imobiliare, ceea ce îi permisese să-l întâlnească pe Vladimir, de care se ataşase ca un pagur de o cochilie goală. Sevşenko era impresionat de accentul ei ascuţit precum şi de manierele ei afectate. În rest, blondina se străduia din răsputeri să-i satisfacă capriciile sexuale care se rezumau la posedări brutale şi scurte, în general sub influenţa votcii.

— Sissi, du-te şi telefonează-i idiotului ăla, mormăi el.

Blonda se ridică de la masă ascultătoare. În realitate o chema Hildegarde Feldbach. Sissi avea însă ceva magic. Un necioplit ca Sevşenko putea să-şi închipuie o vagă legătură între împărăteasă şi ea...

— Eşti tu atent la Olaf?

Sissi nu se despărţea niciodată de un caniş alburiu îngrozitor care părea că fusese spălat cu dezinfectant. Chelnerul-şef îi adusese apă şi acum stătea ghemuit sub masă aşteptând şi el cina. Când o văzu pe stăpâna lui ridicându-se, animalul vru s-o urmeze, dar lesa îl ţinu pe loc şi scoase un schelălăit disperat. Exasperat, Sevşenko îi trase cu piciorul pe sub masă, provocând un schelălăit strident.

Clienţii de la mesele vecine întoarseră capetele. Un câine la *Drei Husaren* era deja ceva deplasat! Dar dacă mai începea să şi latre... Un vecin vru să-l cheme cu un gest pe chelnerul-şef, dar renunţă când văzu privirea feroce a lui Vladimir Sevşenko. Mutra lui de slav brutal, nasul strivit de boxer şi statura impresionantă tăiau elanul oricărei contestaţii...

Sissi se îndepărtă legănându-şi şoldurile, sperând astfel să amelioreze dispoziţia însoţitorului ei.

Când se întoarse la masă, Vladimir se juca cu aceleaşi cocoloaşe de pâine.

— Ce se-aude? întrebă el cu brutalitate.

În afara calităţilor de femelă, Sissi îi servea şi ca interpret. Ucrainianul vorbea foarte prost germana şi avea un accent îngrozitor.

— Nu răspunde nimeni la telefonul din cameră, zise ea cu un zâmbet îmbietor, aplecându-se înainte pentru ca el să-i poată zări sânii... Cu siguranţă că sunt pe drum. N-ar fi bine să dăm comanda?

— Dacă vrei, mormăi el.

Abia apucă să ridice mâna şi un chelner tacticos se grăbi să răspundă la chemarea lui, prezentându-i în detaliu bunătăţile din lista de bucate.

Sevşenko stătea cu nasul în farfurie fără să scoată nici un cuvânt.

— *Shatzie*, se fandosi Sissi, ce-ai dori?

El ar fi dorit să spună „un caniş fript", dar se mulţumi să mormăie:

— Ca şi tine!

Ucrainianul detesta mâncărurile sofisticate din marile restaurante. Sissi comandă prepeliţe, un Tafelspitz[1], şampanie, precum şi un pate de ficat pentru Olaf, al cărui preţ era atât de mare încât cu suma respectivă ar fi putut să trăiască o lună încheiată un amărât fără domiciliu stabil.

Pianistul devenea din ce în ce mai zelos, fiind probabil plătit „la notă". Cei de la masa vecină începură să cânte „Happy Birthday", în timp ce şeful chelnerilor aducea o

1) Carne de vită friptă la foc domol (n.a.).

prăjitură plină de lumânări. Vladimir Sevşenko le aruncă celor care cântau o privire atât de încruntată încât aceştia coborâră glasul. Ucrainianul insufla teamă. Chelnerul desfăcu sticla de Taittinger „Comtes de Champagne", rozé 1986 şi îi turnă tinerei femei să guste. Sissi îşi permise luxul să se strâmbe.

— Nu e chiar atât de rece...

Chelnerul o puse din nou la gheaţă. Înainte de a-l întâlni pe Sevşenko, Sissi nici măcar în vis nu-şi imaginase că îşi va putea oferi vreodată un asemenea lux. Toată viaţa visase la o cină cu şampanie. Sărăcia se uită repede... Sosiră aperitivele şi Sissi începu să ciugulească. Ucrainianul nu se atinse de nimic şi după cinci minute zise:

— Ce mama dracului fac! Eşti sigură de ce ţi-au spus?

Bărbatul avea ochii injectaţi de sânge şi maxilarul împins în faţă. Sissi puse jos furculiţa.

— Mă duc să verific, *Shatzie*.

De data asta tulburată, femeia nu mai reuşi să-şi legene şoldurile... La *Schwarzenberg* suna ocupat şi trebui să mai aştepte... Când reveni la masă, Sissi era palidă la faţă şi Vladimir Sevşenko înţelese imediat că se ivise o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

Sissi se lăsă să cadă pe scaunul aurit, la fel de palidă ca el.

— A murit! O cameristă a vrut să schimbe aşternutul şi i-a găsit cadavrul pe culoar.

— Cum a murit?

Aproape că strigase şi Sissi îi făcu semn să vorbească mai încet.

— A fost împuşcat! murmură ea. Poliţia e deja acolo. Am închiş imediat.

Ucrainianul înjură printre dinţi şi ridică deodată capul.

— Şi indivída lui?

— Nu știu, n-am avut timp să întreb.

Vladimir Sevșenko medită câteva clipe. Un lucru era sigur. Dieter Weizman nu va veni, după cum stabiliseră, să-i aducă cele două milioane de dolari bani gheață cu care trebuia să plece în Ucraina a doua zi dimineață. Restul era mai puțin important. Ridică capul și-i făcu semn chelnerului.

— *Die Rechtung, bitte* [1].

— Dar încă n-am cinat! protestă Sissi. El nici măcar nu răspunse, în timp ce ea se grăbea să înghită o pulpă de prepeliță. Când sosi nota de plată, ucrainianul puse un teanc de bancnote pe farfurie și se ridică, sub privirile mirate ale celor de la mesele vecine.

Mercedesul 600 se afla la dracu-n praznic, din cauza zonei pietonale, și Sevșenko bombăni tot drumul până la mașină. Mergea atât de repede, încât Sissi trebuia să-l târască după ea pe Olaf, înfometat și incababil să se țină după ei.

Ucrainianul sui la volan, trecu pe roșu și intră pe sens interzis pentru a ieși din labirintul zonei centrale. După aceea Sissi îi indică drumul. Numai dacă erai un vechi vienez te puteai orienta în centrul capitalei. Când opri în fața imobilului luxos dar prost întreținut de pe Grumpendorferstrasse, unde închiriase un apartament pe numele lui Sissi, dispoziția lui Sevșenko era la fel de cruntă.

În salon își scoase haina și-și turnă un pahar de votcă în stare să doboare un mamut. Abia după aceea începu să reflecteze. Îl cunoștea pe Dieter Weizman de trei ani și niciodată nu avusese vreun motiv să se plângă de el. Era un intermediar fiabil, deși lacom, cu relații bune în cadrul serviciilor speciale din țările unde se derula traficul, ceea ce evita multe probleme.

Când vorbiseră la telefon, în urmă cu două ore, părea

1) Nota de plată, vă rog (n.a.).

într-o dispoziție excelentă. Ce se putuse întâmpla? Se gândi la început că fusese lichidat de femeia cu care trăia ca să-i ia banii. Dar ar fi putut fi vorba și de alți răufăcători...

Sissi se așeză pe genunchii lui și-l sărută pe ureche, ceea ce, într-o situație normală, l-ar fi excitat la culme pe ucrainian.

— Lasă-mă să te ajut să te relaxezi... îi șopti ea.

Dar el o îndepărtă cu brutalitate. Nu era momentul. Nu putea să telefoneze la Kiev. Era prea periculos. A doua zi dimineață trebuia să plece. Evident, călătoria lui avea toate șansele să fie neplăcută. În meseria lui rareori existau rateuri...

Deodată, Olaf, văzându-și stăpâna lipită de el, hotărî să participe și el la dezmierdări și sări pe genunchii lui Vladimir Sevșenko. Acestuia însă nu-i plăceau deloc câinii și limba canișului pe mâna lui avu efectul unei arsuri. Ucrainianul îl lovi cu brutalitate, aruncându-l la doi metri de el! Olaf se lovi de perete și începu să schelălăie cu disperare. Sissi tresări.

— Oh, ce rău ești!

Vladimir Sevșenko se ridică brusc, făcând-o să cadă pe podea. Cu ochii injectați de sânge, ucrainianul se repezi la caniș, îl apucă de gât și îl săltă în sus strângându-l cu toată puterea...

Olaf scoase un lătrat scurt, se auzi o pârâitură sinistră și animalul rămase nemișcat. Vladimir Sevșenko aruncă cadavrul câinelui la capătul celălalt al salonului. Sissi venea spre el, cu fața deformată de durere:

— *Schweinehund!* Ticălosule! Ai...

Dar se întrerupse brusc. Vladimir Sevșenko o prinsese de gât cu degetele lui groase. O împinse până la perete și începu s-o dea cu capul de zid, strângând-o destul de tare ca să ajungă la un deget de sincopă.

— Lasă gura, putoare! Altfel vei avea și tu soarta lui.

Sissi începea să dea ochii peste cap. Ucrainianul slăbi brusc strânsoarea şi femeia căzu pe mochetă ca o cârpă. Fără să se preocupe de ea, Sevşenko îşi turnă un alt pahar de votcă, apoi se întoarse în fotoliu, încercând să-şi limpezească ideile. Nu era decât o rotiţă dintr-o organizaţie puternică şi feroce, al cărei singur scop era să facă cât mai mulţi dolari. Acest accident avea să se răsfrângă asupra unei serii complexe de operaţiuni iar vina va fi aruncată asupra lui.. Ceea ce putea să însemne un glonţ în cap şi mai rău...

Singura soluţie de salvare era să recâştige terenul pierdut, deşi încă nu ştia cum. Întreaga afacere însemna zeci de milioane de dolari, cele două milioane dispărute constituind doar un mic aconto. Dieter Weizman nu era decât un intermediar, de care nu-i păsa nici cât de prima lui şapcă... Alcoolul îl încălzi treptat şi îi insufla puţin optimism. Un intermediar poate fi înlocuit oricând.

Îl va găsi pe cel vinovat de acest asasinat şi va face ordine.

Iar dacă vinovată era putoarea aia de unguroaică, atunci îi va smulge sânii. În cazul unui adversar mai serios, era destul să-şi aducă de la Kiev gărzile de corp cecene.

Până atunci afacerile mergeau înainte.

Îşi îndreptă privirea chiorâşă spre Sissi, care rămăsese întinsă pe podea.

— Mâine dimineaţă o să vii cu mine la Schwechat [1]. Avionul decolează la şapte. Nu voi lipsi mult. În absenţa mea, vei încerca să afli cine a tras în Dieter. Şi când mă întorc...

Ucrainianul făcu un gest extrem de expresiv, trecându-şi uşor arătătorul dintr-o parte în alta a gâtului.

---

1) Aeroportul din Viena (n.a.).

CAPITOLUL II

Maşina Rolls-Royce albastră aluneca încetişor pe Boltzman Strasse, o stradă liniştită cu sens unic, situată cam la nordul Vienei. Vehiculul se opri în faţa unui imobil alb cu cinci etaje care se înalţa în mijlocul unei grădini protejate de porţi de fier negre în spatele cărora, în vârful unui catarg, flutura drapelul american. Elko, care se afla la volan, întoarse capul.

— Vă aştept?

— Nu, nu e nevoie, Elko, zise James deschizând portiera. Treci pe la garaj şi apoi trage în faţă la *Sacher*. Sandra ar putea să aibă nevoie de tine. Te voi suna în maşină.

Traversă, trecând prin faţa parcării în formă de spic, totdeauna plină. De ani de zile, ambasada americană trebuia să se mute într-o clădire mai demnă de Statele Unite, dar creditele nu mai veneau. James intră pe poartă şi se prezentă

soldatului din spatele geamului blindat, care controla vizitatorii.

— Sunt aşteptat de domnul Bob March, îl anunţă el spunându-şi numele.

James plecase de la Bizen cu o oră în urmă şi o lăsase pe Sandra, logodnica lui dintotdeauna, exact în colţul pe care-l forma Operngasse cu Kärntner Strasse, pentru o adevărată orgie de cumpărături. Între două ninsori, timpul era superb, deşi răcoros. Trebuia să se întâlnească cu tânăra femeie la *Rote Café* de la *Sacher* unde urma să ia masa de prânz.

În ajun, Bob March, şeful biroului local al CIA, îi spusese la telefon că nu erau multe de spus despre noua lui misiune şi că seara se va putea întoarce la Bizen.

— *Go ahead, Sir, fourth floor.* [1]

Soldatul acţiona deschiderea automată a uşii şi James intră în ascensor. Bob March îl aştepta zâmbitor pe palierul etajului patru. Reprezentantul CIA avea aerul unui dansator de tango cu părul lui negru pomădat, faţa mai curând severă şi având pe nas nişte ochelari cu lentile rotunde şi rame de oţel à la Trotki. Era un profesionist excelent care venea din Bulgaria şi Albania, vorbind germana şi rusa. Biroul de la Viena fusese totdeauna „sensibil"...

— Îmi pare bine că te văd, James, zise el. N-a fost prea multă zăpadă pe drum?

— Deloc, şi ai făcut o femeie fericită, pe Sandra. Îi place la culme să treacă în revistă vitrinele.

Dacă s-ar fi mulţumit doar să le treacă în revistă...

1) Mergeţi, domnule. Etajul patru (n.a.).

Americanul îi făcu semn să intre în biroul lui, situat în partea din spate a clădirii. Printr-o fereastră mare se puteau zări în depărtare vagonețiii roșii și nemișcați ai roții mari din *Prater*, marele parc de atracții de pe malul Dunării, închis iarna.

Bob March îi întinse lui James o scrisoare.

— Mai întâi vreau să-ți înmânez asta. Unul dintre ultimele documente semnate de Lewis[1] înainte de a fi concediat.

James deschise plicul. Înauntru se afla o scrisoare scurtă de la fostul director general care îi mulțumea călduros pentru că putuse să-i salveze viața lui Matt Holt. CIA devenea sentimentală...

— Mulțumesc, zise James. Cine e noul director?

Bob March se întunecă la față.

— Nu se știe nimic! E un haos total. Dar treburile merg înainte.

— Bănuiesc, zise James zâmbind, altfel nu m-ați fi smuls de pe domeniul meu.

Începuse să aprecieze din ce în ce mai mult liniștea reședinței sale de la Bizen, localitate situată la vreo sută de kilometri de Viena, chiar pe frontiera austro-ungară. Elko, ucigaș retras provizoriu din „afaceri", era de ajuns ca să se ocupe de întreaga casă. Iar Sandra îi procura erotismul rafinat indispensabil existenței sale.

Bob March luă o țigară din pachetul de *Lucky Strike* aflat pe birou și o aprinse cu o brichetă neagră cu sigla CIA, pe care o scoase dintr-un toc de piele neagră prins la centură. Toți membrii CIA primeau gratuit una, pe care o păstrau

1) Fostul director general al CIA (n.a.).

până la moarte.

— De când am vorbit la telefon, au apărut elemente noi, zise el.

Bob March nu obișnuia să ridice tonul. Totdeauna arăta impecabil, cu butoni superbi la manșete, costume de culoare închisă sau gri, singura fantezie fiind cravatele neverosimile cu animale...

Nu spunea niciodată prea multe la telefon, convins că Stapo[1] îi pusese telefonul sub ascultare... Serviciile de informații austriece nu erau în relații prea strânse cu CIA. Până nu demult, Austria fusese considerată drept o zonă ostilă. Stapo nu se înțelegea nici cu BND-ul german, ceea ce complica lucrurile. Totuși la Viena se întâmplau multe.

— Care sunt aceste elemente noi? întrebă James.

— Citește! zise Bob March întinzându-i ziarul *Kurier* din ziua aceea.

Jumătate din pagina întâi era ocupată de fotografia unui bărbat puțin chel, cu o față veselă, bărbuță și ochelari de soare. Dedesubt, într-o fotografie mai mică se vedea un cadavru acoperit cu un cearceaf, întins pe o targă. James citi legenda. Dieter Weizman, în vârstă de cincizeci și trei de ani, născut la Viena, fusese împușcat seara trecută în camera sa de la hotelul *Schwarzenberg*. Poliția nu știa nimic despre vinovat. Weizman, escroc de mică anvergură prin anii șaizeci, devenise informatorul mai multor servicii de informații, printre care KGB, BND și Stapo. De la începutul războiului din Iugoslavia era bănuit că se ocupă cu un important trafic de arme.

James închise ziarul.

---

1) Staat Polizei, serviciu de contrainformații (n.a.).

— Cu el trebuia să mă întâlnesc? Mi-ai vorbit de un prieten...

Şeful biroului local al CIA trase din ţigară şi sufla fumul afară cu un aer netulburat.

— Să spunem un „asociat", rectifică el. Dieter Weizman era de cinci ani unul dintre informatiorii noştri. Era un „swindler", care vindea unui serviciu de informaţii ce reuşea să afle de la altul.

James nu vedea de ce-l deranjase CIA ca să se întâlnească cu un prăpădit de informator. Bob March se grăbi să adauge:

— Lucram cu el de un an de zile. Avem un *„executive order"* din partea preşedintelui care ne ordona să-i ajutăm în secret pe musulmanii bosniaci. Cu un credit anual de cinci milioane de dolari.

— Nu e mult, remarcă James.

Americanul zâmbi.

— Adevărat, dar încă e un război *mic*. Pe scurt, a trebuit să cheltuim aceşti cinci milioane de dolari. Predecesorul meu aflase că Weizman avea o sursă de arme chinezeşti. A luat legătura cu Weizman care a găsit puşti Kalaşnikov chinezeşti cu muniţii în Sudan, la un preţ foarte acceptabil, şi a putut să le aducă până în Bosnia centrală. Datorită unor zboruri aşa-zis umanitare între Maribor (Slovenia) şi Travnik. Pe lăzi erau însemnele Crucii Roşii şi n-au fost descoperite... Dieter Weizman era un tip foarte organizat...

— Asta nu l-a împiedicat să se aleagă cu trei gloanţe în cap, remarcă James.

— Adevărat, recunoscu Americanul. Lucru care mă necăjeşte foarte mult. Nu din cauza armelor chinezeşti, ci din cauza unei afaceri mult mai importante.

— Care?

— Cunoşti poziţia Casei Albe în privinţa Iugoslaviei? întrebă March.

— Aş prefera să mi-o precizezi, răspunse James prudent.

Zigzagurile lui Bill Clinton nu erau totdeauna uşor de urmărit.

Americanul îşi drese glasul şi aprinse o altă ţigară.

— Să menţină cu orice preţ status quo-ul, zise Americanul. Să evite *neapărat* o reluare a luptelor pe scară mare. Căci, în acest caz, nimeni nu poate să prevadă ce s-ar putea întâmpla. Deci o oscilare între coşmarul mediu şi oroarea absolută. Micile noastre livrări de arme către bosniaci le permit să nu fie striviţi de sârbi şi le arată aliaţilor noştri saudiţi că nu-i lăsăm pe musulmani să cadă... Totuşi, ne ferim să ridicăm embargoul oficial asupra armelor.

— Înţeleg, zise James. La ce afacere gravă făceai aluzie adineauri?

— Ajung imediat şi la ea, răspunse Bob March. În urmă cu şase ani, CIA a recrutat o „sursă" din GRU. Un colonel, pe nume Boris Nicolaiev, de origine ucraineană. În 1990, acesta şi-a dat demisia din GRU şi a intrat într-o structură comercială privată unde nu erau decât foşti membri GRU şi KGB. Baza fiind la Sevastopol, în Crimeea. Deşi nu mai prezenta acelaşi interes, am „întreţinut" legătura cu el de la ultimul meu post din Bulgaria. Respectivul mi-a adus informaţii preţioase despre activităţile diferitelor organizaţii mafiote care bântuie fosta Uniune Sovietică. Ultima oară l-am văzut acum cinci zile, la Triest, în Italia, căci n-a vrut să vină la Viena de teama contraspionajului austriac. Acolo mi-a comunicat o informaţie preţioasă şi înspăimântătoare.

— Un trafic de arme nucleare?

— Din fericire, nu. Dar aproape la fel de grav. Boris

Nicolaievici mi-a dezvăluit faptul că foşti ofiţeri din GRU şi KGB, asociaţi cu mafioţi ucrainieni şi anumiţi membri ai flotei ruseşti de la Sevastopol, au organizat o mare operaţiune de trafic de arme. Un fel de cartel, ca în cazul drogurilor. Or, acest cartel s-ar pregăti să livreze musulmanilor bosniaci o cantitate enormă de arme grele. În valoare totală de câteva sute de milioane de dolari!

James făcu un calcul rapid. La preţul modic al materialului de război din Est, asta ar fi însemnat un arsenal impresionant.

— La ce te referi când spui arme grele? întrebă el.

— La elicoptere MI 24, elicoptere de asalt MI 8, lansatoare de rachete, rachete PL 9 sol-sol, cu o rază de acţiune de două sute de kilometri, baterii de rachete sol-aer, rachete antitanc IGLA, tancuri T. 34-85 modernizate, tancuri T.72, transportoare de trupe BMP, tunuri de 100 şi de 130 cu muniţii.

— Dar de unde iau toate astea? întrebă James stupefiat.

Urmă un moment de tăcere.

— În peninsula Crimeea există cinci uzine de armament, explică americanul. Înainte produceau pentru Armata Roşie. Acum duc lipsă de clienţi. Cartelul de la Sevastopol s-a asociat cu flota Mării Negre care dispune de o zonă liberă în portul militar Sevastopol. De acolo pleacă marfa expediată de ei. Cargouri care traversează Marea Neagră, trec Bosforul şi se deplasează apoi de-a lungul coastelor pentru a descărca armele într-un mic port din fosta Iugoslavie.

— Şi operaţiunea „Sharp Guard", navele NATO care ar trebui să menţină respectarea embargoului?

Americanul ridică ochii la cer.

— Sute de cargouri străbat Adriatica în fiecare

săptămână. E cu neputință să le controlezi pe toate.

— Nu se poate face nici un fel de presiune asupra guvernului ucrainian? întrebă James uluit.

— Nu există guvern ucrainian, răspunse Bob March. Cel puțin în sensul în care înțelegem noi acest lucru în Vest. Țara nu mai e decât un mozaic de mafii atotputernice.

— Cine plătește? întrebă James.

— Diaspora bosniacă, Arabia Saudită și probabil Iranul, într-o măsură mai mică.

— Și ce legătură au toate astea cu Dieter Weizman?

— Boris Nicolaievici a aflat că el este intermediarul agreat între Cartelul de la Sevastopol și cumpărătorii bosniaci.

Acum trebuia să se găsească un nou intermediar.

— Ce aștepți de la mine, acum când Dieter Weizman nu mai este?

— Să împiedici această livrare de arme. După spusele lui Boris Nicolaievici, primul vas trebuie să sosească la jumătatea lui aprilie. Avem la dispoziție trei săptămâni.

— Cum să fac asta?

Bob March se tulbură ușor.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire. În stadiul în care ne aflăm, n-am nici cea mai mică idee. Din cauza morții lui Weizman, va trebui să luăm totul de la zero. Dacă am ști *cine* l-a omorât, poate că asta ne-ar mai lumina. Oricum, locul lui Dieter Weizman va fi luat de alt intermediar. Va trebui identificat și apoi mers pe fir în sus. E foarte probabil că aceste arme vor fi încărcate pe un cargou cipriot sau panamez. Dacă reușești să-i afli numele, itinerarul și data plecării de la Sevastopol, aș putea aranja interceptarea lui de către navele care iau parte la „Sharp Guard".

— Program, nu glumă!

— Eşti omul nostru cel mai bun, răspunse Bob March cu vocea lui blândă. E vorba de o operaţiune clandestină, aşa cum eşti obişnuit să execuţi. În mod oficial, nu am dreptul să le pun bețe în roate bosniacilor. Pe de altă parte, Casa Albă curtează Ucraina ca să binevoiască să se debaraseze de armamentul ei nuclear. Nici vorbă s-o necăjim *pe faţă*.

— E un fel de meci de box cu un braţ legat la spate, zise James cu o oarecare amărăciune.

— Având în faţă o bandă de „monştri" care şi-ar vinde şi mama pentru un pumn de dolari. În secunda în care vei fi reperat ca fiind o persoană care îi împiedică să acţioneze liber, toţi cei care sunt interesaţi de realizarea acestei afaceri se vor dezlănţui. Mafioţii ruşi sunt de zece ori mai feroci decât ai noştri. Omoară aşa cum respiră.

— Ei l-au eliminat pe Dieter Weizman?

Americanul dădu din umeri.

— Îţi spun cinstit că nu ştiu. Dar se potriveşte cu modul lor de a acţiona. Aşa că, din momentul ăsta, uită-te bine în urmă. N-am chef să iau parte la înmormântarea ta.

James îi adresă un zâmbet puţin ironic. Dacă CIA nu-i spunea, ca de obicei, că totul era floare la ureche, atunci chiar că era o misiune sinucigaşă.

CAPITOLUL III

James îi adresă un zâmbet uşor caustic lui Bob March, care continua să se joace cu bricheta.

— Haide acum să nu ne mai speriem. Sunt flatat de părerea grozavă pe care o ai despre mine, dar nu lucrez cu un glob de cristal. Dieter Weizman e mort. Presupun că informatorul tău, fostul colonel Nicolaievici, s-a întors în Ucraina.

— *Right*, zise americanul. Trebuie să-şi continue ancheta şi să-mi spună dacă apar noutăţi.

— În cazul ăsta, cine o să-mi ofere elementele necesare? Stapo?

Bob March tresări de parcă James ar fi spus o obscenitate.

— Nici să nu te gândeşti! Am reuşit până acum să le ascundem legăturile noastre cu Dieter Weizman. Şeful secţiei A 1, cea care se ocupă cu astfel de cazuri, o cam bâlbâie. Nu

m-ar mira să vândă informații... Oricum, nu ne-au ajutat niciodată.

— Păi, atunci? Să dau un anunț în *Kurier*? „Caut asasinul lui Dieter Weizman. Bună recompensă."

Bob March își trecu mâna prin părul pieptănat impecabil.

— Încă n-am ajuns până acolo! Folosesc de multă vreme o „stringer" foarte eficace. Crista Shöngau, reporter la *Kurier*. Crista are un amant, care nu e altul decât adjunctul șefului secției A 1... Am fixat o întâlnire cu ea în numele tău.

Bob March jubila de renghiul jucat austriecilor.

— La *Kurier*?

— Nu, iei masa cu ea în bistroul *Goulash Museum*.

— De pe Schulterstrasse, completă James. Au o porcărie de mâncare.

Americanul ridică ochii la cer.

— Ea a ales locul. S-ar părea că are obiceiurile ei.

James se resemnă, dar ținu să-l avertizeze:

— Oricum, pe seară mă întorc la Bizen. Aștept la cină paisprezece persoane pe care le-am invitat de trei săptămâni.

— Mă tem că adorabila ta logodnică va fi obligată să-ți țină locul pe lângă invitații tăi, zise cu un ton amărât, care suna cât se poate de fals, omul de la CIA. Misiunea ta nu îngăduie nici cea mai mică întârziere. Amintește-ți că ea urmărește evitarea unui război...

James simți că-i sare țandăra. Totdeauna trebuia să fie la cheremul lor? Adevărul era că plăteau bine pentru asta și nu-l lasa buzunarul să refuze.

— Dacă înțeleg bine, conchise el, mă instalez la *Sacher*?

Hotelul lui preferat când stătea la Viena. Chiar în fața clădirii Operei, o construcție augustă unde nimic nu se schimbase cu adevărat de la sfârșitul secolului trecut. Toate celebritățile lumii, de la John Kennedy până la Greta Garbo,

Klimt, Orson Welles sau prințul de Walles, toți dormisera la *Sacher*.

— Nu cunoști alt hotel mai puțin costisitor? întrebă Bob March fără speranță.

— Nu, răspunse James cu o răceală voită.

— Cum o voi recunoaște pe această Crista Shöngau?

Omul de la CIA zâmbi în colțul gurii.

— O să-ți placă la nebunie... Înaltă, blondă, coadă de cal. Și *foarte* inteligentă. Vom recapitula situația diseară la barul de la *Imperial*, pe la șapte. Am întâlnire acolo cu un grup de senatori aflați în misiune.

*

* *

Elko Krisantem moțăia la volanul Rollsului garat chiar în fața hotelului *Sacher*. Își îndreptă spatele când îl văzu pe James coborând din taxi, coborî geamul și zise:

— Logodnica dumnevoastră nu s-a-ntors încă...

— Cu atât mai rău, zise James. Nu pot s-o aștept. Am o întâlnire. Reține-mi un apartament la *Sacher*, cu ferestrele spre Kärntner Strasse. Când va sosi Sandra, o vei duce la Bizen și îi vei spune că va fi obligată să-i primească singură pe prietenii noștri în seara asta. Sunt nevoit să rămân la Viena. După aceea te vei întoarce să-mi aduci niște lucruri.

Privirea lui Elko Krisantem se aprinse ca un felinar.

— Iau echipamentul obișnuit?

Adică revolverul, munițiile și surdina...

— Da, răspunse James după o scurtă ezitare.

Elko Krisantem jubila. Ucigaș de profesie, turcul se plictisea de moarte într-un sat liniștit ca Bizen, trăind doar pentru rarele misiuni în care îl însoțea pe James. Șnurul cu

care sugrumase atâţia inşi nu-l părăsea niciodată, iar vechea lui *Astra*, copie spaniolă a pistolului automat german, se afla totdeauna în compartimentul de la bordul Rolls-ului, unsă cu grijă şi cu un glonţ pe ţeavă. Pe lume erau mulţi răufăcători...

— Vă duc undeva?

— Nu, aşteapt-o pe Sandra.

Goulash Museum se afla în centrul labirintului de sensuri interzise învecinându-se cu zona pietonală. Aveai nevoie de o busolă ca să te descurci. James plecă pe jos, înfofolit în haina lui de vigonie. Aruncă în treacăt o privire spre ziarele etalate la colţul străzii. Toate cotidianele se ocupau pe prima pagină de asasinarea lui Dieter Weizman.

*
* *

James o identifică pe Crista Shöngau de la prima privire. Fără un merit prea mare. În sala mică de la *Goulag Museum* nu erau decât trei cupluri de turişti, două doamne în vârstă care se întreţineau cu propria lor supă şi o blondă splendidă pe bancheta din fund, care citea nişte documente. Avea părul prins în coadă de cal, era bronzată şi avea un aer sportiv.

James traversă birtul acela modest, urmărit de privirea complice a patronului, al cărui păr prins la ceafă cu o panglică, era aproape la fel de lung ca cel al blondei... Tânăra femeie ridică ochii şi un zâmbet îi luminâ faţa, în timp ce se ridica.

— James Scott!

Părea că-l cunoaşte. Îşi strânseră mâna cu căldură şi James o cântări dintr-o privire. Blonda purta un pulover gros de lână, care nu reuşea să-i strivească pieptul atletic, şi pantaloni-pană. Un machiaj discret îi punea în valoare ochii

cenuşii iar gura, fără urmă de ruj, avea buze groase, bine conturate, degajând o senzualitate sănătoasă. Bob March nu se înşelase.

— Eşti Crista Shöngau?

— Da. Sunt foarte bucuroasă să te cunosc. Am auzit multe despre dumneata. Se spune că ai o reşedinţă splendidă la Bizen...

— O, splendidă, e mult spus.

Ea suspină.

— Eu locuiesc într-o garsonieră mică, chiria e foarte scumpă în centru. Va trebui să mă duci într-o zi la Bizen. Ca să am la ce visa!

— Bineînţeles, promise James.

Dacă ar fi văzut-o venind pe această femelă frumoasă şi bine făcută, Sandra ar fi încărcat imediat puşcă pentru elefanţi. De visat...

O chelneriţă destul de în vârstă, cu şort în carouri şi ciorapi negri, veni să le ia comanda. Gulaş cu carne de vită pentru James, gulaş cu carne de porc pentru Crista. Blonda încercă zadarnic s-a-i explice patronului ce era o Original Margarita. Şi pentru că nu aveau techila, optă până la urmă pentru un vin spumos.

La trei mese mai departe, o doamnă în vârstă citea ziarul *Kurier* după ce-şi linsese farfuria. Localul era calm, parcă undeva în afara timpului, aşa cum se întâmplă deseori la Viena. Intrară trei străine tinere şi se aşezară lângă soba. Crista ridică paharul cu bere.

— Pentru colaborarea noastră!

Privirea ei jucăuşă îl fixa cu insistenţă pe James.

— Presupun că ai o sumedenie de lucruri să-mi spui, o îndemnă el.

Crista râse cu modestie. Scoase un blocnotes din geantă.

— Câteva! Cu ce începem?

— Cu asasinarea lui Dieter Weizman.

Ea făcu o mică strâmbătură.

— Deocamdată, Kripo şi Stapo bâjbâie. Totuşi am aflat un detaliu interesant. Dieter Weizman nu era singur când a fost asasinat. De un an de zile trăia cu o tânără unguroaică, o anume Doina Udvar. A întâlnit-o la Budapesta şi de atunci nu s-a mai despărţit de ea. În seara crimei, respectiva se afla în camera lui, cei de la hotel sunt categorici în această privinţă... După aceea a dispărut.

— Adică?

— Probabil că a plecat după crimă, ieşind prin restaurant. Femeia de la garderobă a văzut-o. De atunci i s-a pierdut urma. Avea în mână o valijoară-diplomat. Probabil că s-a întors în Ungaria. Oricum, n-a luat avionul. Stapo o caută ca martoră.

— Cine l-a ucis pe Dieter Weizman?

Crista Shöngau bău o gură de Cointreau înainte de a răspunde:

— După toate aparenţele, o femeie. O femeie îmbrăcată în negru, cu voaletă, mantou de vizon şi manşon. A intrat de parcă ar fi vrut să meargă la restaurant, ca să iasă după cinci minute. O brunetă înaltă, bine îmbrăcată. Cu siguranţă că avea surdină la armă. Nimeni n-a auzit nimic. O cameristă de la *Schwarzenberg* a descoperit cadavrul vrând să schimbe aşternutul. Nici un fel de dezordine. Weizman a fost împuşcat prin surprindere. Trei gloanţe de calibru 7,65.

— Şi Kripo n-are nimic despre această femeie?

— Nimic. Nu se ştie nici măcar dacă a venit cu maşina. În faţa hotelului există o parcare. Dar era noapte.

Totul semăna cu execuţia prin intermediul unui „Serviciu". Fără greşeală.

James se aplecă peste masă, uitându-se țintă în ochii cenușii.

— Știi de ce a fost executat Dieter Weizman?

Crista așteptă până când chelnerița așeză pe masă două casolete cu bucăți de carne și cartofi.

— Stapo are mai multe ipoteze, răspunse ea. Întâi o poveste mai veche. Weizman a fost amestecat într-o sumedenie de traficuri. Ar fi putut să „uite" să plătească vreun comision. În mediul în care se învârtea el nu se trimit portărei... Va fi nevoie de săptămâni întregi de anchetă ca să se afle ceva... Apoi, ar fi KOS-ul...

— Serviciul de informații de la Belgrad?

Ea încuviință clătinând din cap.

— Da. Weizman livra arme musulmanilor bosniaci de multă vreme. Toată lumea știa asta. Stapo și serviciul de informații sloven, SOVA, au un dosar enorm cu fotografii. Weizman opera de la aeroportul Maribor, din Slovenia, unde se află o zonă liberă. Ajutat de complici locali. El însuși controla o mică companie aeriană care teoretic transporta ajutoare umanitare... Stapo are fotografiile containerelor cu arme în timp ce erau încărcate în unul dintre avioanele lui la Maribor, având destinația Bosnia centrală. Sârbii știu. Poate că au vrut să pună capăt acestui trafic.

— Totuși, continuă ea, Stapo nu e convinsă. Sârbii nu operează în Austria. Pentru ei ar fi fost mai ușor să-l doboare pe Weizman când se afla în Iugoslavia, în Italia sau în Ungaria.

Dacă sârbii aflaseră de povestea cu „Cartelul de la Sevastopol", această ipoteză devenea mai mult decât plauzibilă.

— Alta ipoteză? întreba el.

Tânăra femeie își consulta notițele.

— O informație primită de la *Grenze Polizei* [1], zise ea, care s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu asasinatul. În dimineața asta, un individ cunoscut de Stapo a plecat în Ucraina cu un avion care face ruta Viena-Kiev. Un anume Vladimir Sevșenko. Vine destul de des în Austria și dispune de un pașaport diplomatic ucrainian. E considerat un negustor de arme.

— De unde venea?

— Își dăduse ca adresă la Viena ambasada Ucrainei. Imposibil de verificat. S-ar putea să fie o simplă coincidență. Nu pare tipul de om care să ucidă chiar el, dar poate să fi plătit o execuție.

— De ce?

Crista Shöngau scutură din cap.

— N-am nici cea mai mică idee...

James gustă din gulaș. Nimic din ce aflase nu era încurajator. Dieter Weizman fusese ucis de o fantomă... O femeie brunetă misterioasă putea să lucreze pentru oricine. Dar eliminarea lui Weizman nu însemna întreruperea afacerilor. Dacă informațiile celor de la CIA erau exacte, atunci „Cartelul de la Sevastopol" va căuta un alt intermediar.

De altfel, și musulmanii bosniaci.

Crista și James mâncară un moment în tăcere.

— Nu s-a găsit nimic în camera lui Weizman? întrebă el.

— Nimic, răspunse Crista cu gura plină.

— Nu se știe nimic despre ce-ar fi putut să fie în valijoara luată de Doina Udvar?

— Nimic.

Terminară dejunul cu o cafea care nu era expresso decât cu numele.

1) Poliția de frontieră (n.a.).

— Eşti cu maşina? întrebă Crista.

— Nu.

— Atunci mergem cu a mea şi te las unde doreşti.

Când tânăra femeie se ridică de la masă, James putu să admire rotunjimile perfecte pe care se mulau pantalonii de schi. Urcară într-un vechi Ford Escort buşit peste tot şi în cinci minute ajunseră în faţa la *Sacher*.

— Ce noroc ai să locuieşti aici! zise ea cu o fărâmă de invidie în glas. Se spune că interiorul e superb.

James îi adresă un zâmbet plin de galanterie.

— În schimb, la tine e superb *exteriorul*...

Crista zâmbi şi lăsă ochii în jos. Puloverul gros îi făcea sânii şi mai mari.

— Mulţumesc.

În momentul în care James punea mâna pe clanţă, tânăra femeie zise brusc:

— Stai! Am uitat să-ţi spun ceva.

Scoase din geantă o notă de plată şi i-o întinse împreună cu cartea ei de vizită.

— E numărul la care a sunat Dieter Weizman de la *Schwarzenberg* în ziua morţii sale. Nu din cameră, ci de la bar. I-l trecuseră pe nota de plată de la bar dar au uitat să-l dea celor de la Kripo.

James se uită la bucata de hârtie. Era un număr de telefon din Viena.

— Şi din camera lui?

— Nimic.

— Mulţumesc. Şi, sper, pe curând.

— Ţi-am dat numărul meu de-acasă, zise Crista Shöngau. Dar nu stau prea mult acolo. E mai bine să încerci la *Kurier*.

În momentul în care urma să iasă din maşina, Rolls-ul său

alunecă de-a lungul trotuarului şi se opri la intrarea hotelului. Portiera din spate se deschise şi apăru Sandra, divină în taiorul ei imitaţie de panteră şi cu părul blond revărsându-se pe umeri. Logodnica lui James avea braţele pline de pachete.

— Ce femeie frumoasă! exclamă Crista. Şi ce maşină!

James nu putu rezista şi zise cu un ton de glumă:

— Amândouă sunt ale mele. *Auf Wiedersehen.*

Sandra îl zări şi veni spre el, cu inimitabilul ei mers legănat. Dar se încruntă imediat zărind-o pe Crista la volanul maşinii Ford.

— Cine e târfa? întrebă ea cu o voce în stare să spargă un aisberg.

— O informatoare, răspunse James.

Sandra o fulgeră pe Crista cu privirea.

— Cu sânii pe care-i are? M-aş mira! Pare mai curând o vacă de lapte.

Totdeauna amabilitatea întruchipată!

— Ţi-a trasmis Elko mesajul meu? întrebă James.

— Bineînţeles, răspunse Sandra strângând din buze. Plec la Bizen, dar mâine am de gând să mă întorc. Priveşte!

Sandra arătă cu bărbia spre intrarea hotelului. Alături de portarul îmbrăcat îm uniforma lui cu fireturi se afla un tânăr foarte frumos, cu părul negru şi buclat, care adresă un zâmbet seducător tinerei femei.

— E fiul proprietarului hotelului, îi explică ea. M-a agăţat mai adineauri şi mi-a propus să-mi arate hotelul. Drăguţ din partea lui, *nicht wahr?* Am amânat pentru mâine.

Sandra urcă repede în Rolls, având grijă ca urcându-se, să-şi arate cât mai mult pulpele noului ei adorator şi lui James...

James nu mai avea altceva de făcut decât să exploateze informaţiile transmise de Crista Shöngau.

CAPITOLUL IV

— Vladimir Sevşenko, zis „Albiciosul". Avem un dosar despre el, zise cu jumătate de glas Bob March. Îl bănuim că încearcă să vândă plutoniu iranienilor. Un fost membru al cunoscutei GRU. Anul trecut am dat peste el la Zurich într-o afacere de spălare a unor bani-mafioţi.

— Crezi c-ar putea avea vreo legătură cu „Cartelul de la Sevastopol"?

Cei doi bărbaţi stăteau la o masă mai retrasă, în fundul barului lambrisat de la *Imperial*, în mijlocul unei gălăgii asurzitoare. O mână de senatori americani luaseră cu asalt barul rotund unde un barman atletic abia avea timp să desfacă sticlele de whisky pe care onorabilii parlamentari le beau ca pe apă, pe cheltuiala prinţesei.

Schimb de experienţă...

— S-ar potrivi cu personajul, confirmă Bob March.

Sevastopol se află în Crimeea, deci în Ucraina. Dar s-ar putea prea bine să nu aibă nici un amestec în treaba asta... Va trebui să aflăm mai multe despre şederea lui la Viena. Voi încerca să trimit informaţia şi lui Nicolaevici.

— Şi numărul de telefon la care a sunat Weizman?

— Mă ocup şi de asta. În mod normal, mâine dimineaţă ar trebui să avem numele şi adresa abonatului. Voi alerta şi biroul de la Budapesta în legătură cu această Doina Udvar... Sper ca serviciul de informaţii ungare să colaboreze cu noi. Le-am promis computere...

Vacarmul devenea intolerabil! Încălziţi de alcool, senatorii nu mai aveau nici o reţinere. În sfârşit, un ghid veni să-i ia. Direcţia Operă! În bar se instală imediat o tăcere liniştitoare. Bob March se uită la ceas.

— Trebuie să te părăsesc.

James se întoarse pe jos la *Sacher*. A doua zi va închiria o maşină. Rolls-ul albastru era prea bătător la ochi.

*
* *

Primul lucru pe care-l zări James, în clipa în care intră în cameră, fu sticla de şampanie pusă la gheaţă alături de care se afla o carte de vizită cu câteva cuvinte scrise de mână. „Drept omagiu frumuseţii voastre. Bun venit la *Sacher*. Hans Dietrich Mahler."

James rupse furios cartea de vizită. Nu putea sa fie vorba de *frumuseţea lui*... Întărâtat la culme, ridică receptorul si sună la Bizen.

— Cred ca e tare nerăbdător sa ma răstoarne în patul lui, remarcă cu suavitate Sandra, după ce James îi anunţă ce descoperire făcuse. Mi-a spus că n-a mai văzut niciodată o

femeie atât de... excitantă, că privirea mea îi provoacă ameţeli... Când mă gândesc că i-aş putea fi mamă!

— Ba chiar bunică!

— Mojicule!

Sandra îi trânti telefonul în nas şi el nu o mai sună. Formă numărul dat de Crista dar nu-i răspunse nimeni şi sticla de şampanie rămase mai departe la gheaţă.

*

* *

Cineva bătu la uşă. James, înfăşurat în halatul lui de casă, se duse să deschidă, după ce-şi luă revolverul din valijoara-diplomat, adusă în ajun de Elko Krisantem împreună cu valiza cu haine. I se adusese deja micul dejun. Deci...

— *Was is das?*

— *Ein Auftrag* [1], anunţă vocea subţire a unui groom.

James deschise. Tânărul îi întinse o tavă pe care se afla un plic alb lipit cu scotch. Înauntru găsi un carton alb cu câteva cuvinte: Frau Hildegarde Feldbach, Gumpendorfer-strasse, 24. Semnătura consta în două iniţiale: R.C.

James verifică în cartea de telefon şi găsi imediat. Ba chiar era şi un anunţ în chenar: „Închirieri locuinţe de lux". Deodată sună telefonul. Legatura era destul de proastă. Sandra îi telefona din maşină.

— Sosesc, îl anunţă ea. Voiam să fiu sigură că eşti singur...

— Prostuţo! zise James înainte de a închide.

Formă numărul respectivei Hidegarde Feldbach. Imediat îi răspunse vocea unei femei, o voce mai curând vulgară.

— Aici agenţia Feldbach.

1) Mesaj (n.a.).

— Am citit în cartea de telefon anunțul dumneavoastră, zise James. Caut o locuință de ocazie la Viena. Ceva luxos.

— *Ach!* Am exact ce vă trebuie! *Ein Wunder!* exclamă imediat Hildegarde Feldbach.

Și îi descrise lui James în termeni lirici un apartament de vis, nu departe de Opern Ring, apoi întrebă:

— Când doriți să-l vedeți?

— Pe la prânz. O voi trimite pe soția mea.

— Vă aștept. În fața numărului 24 de pe Nibelungengasse. Apropo, cum o voi recunoaște?

— Nevasta mea e înaltă și blondă. Va veni cu un Rolls albastru.

Respectul îi luă piuitul numitei Hildegarde Feldbech.

După ce închise, James își zise că probabil își pierdea timpul. Poate că și Dieter Weizman căutase o locuință de ocazie. Dar nu putea să neglijeze nici o pistă.

Sandra sosi după o jumătate de oră. Era de-a dreptul strălucitoare cu bluza ei de dantelă neagră și fusta scurtă evazată la poale, confecționată din mai multe straturi de dantelă neagră.

Tânăra femeie se întinse grațios pe sofaua portocalie și anunță:

— După-amiaza voi vizita Schönbrunn împreună cu Hans Dietrich.

— Așa cum ești îmbrăcată?

Fusta era atât de scurtă încât îi putea zări partea de sus a ciorapilor și umbra pântecelui, după o porțiune de piele albă ca laptele. Sandra îi aruncă o privire plină de o falsă naivitate.

— De ce nu? Ți-e teamă să nu agăț statuile!

James se apropie de ea fără să răspundă. Își strecură amândouă mâinile sub fustă și ajunse la triunghiul de satin negru care se presupunea că protejează intimitatea tinerei

femei. Îl făcu să alunece de-a lungul coapselor, apoi al picioarelor, pe care le îndepărtă unul de celălalt, apoi își înfundă fața între ele. Sandra rămase nepăsătoare preț de două minute apoi, brusc, începu să geamă și să se foiască. După ce fu scuturată de un orgasm violent, James se ridică, dădu jos tot ce avea pe el și o pătrunse dintr-un singur elan.

Nu spusese nici măcar un singur cuvânt.

Apoi începu s-o posede cu mișcări furioase și ea avu al doilea orgasm care îl precedă cu câteva secunde pe al său. Se desprinse de ea, ușurat dar încă furios, și zise cu o voce voit distantă:

— Înainte de a-ți duce fantele la plimbare, o să-mi faci un serviciu.

*
* *

La numărul 24 de pe Nibelungengasse se înălța un imobil negricios datând de pe la începutul secolului, care părea că niciodată nu fusese întreținut... James, la volanul unui Mercedes închiriat de la *Sacher* cu o oră în urmă și parcat ceva mai departe, o reperă fără greutate pe blonda care se plimba pe trotuar. Femeia se repezi la Rolls-ul care tocmai oprise.

Sandra coborî și cele două femei schimbara câteva cuvinte înainte de a intra în imobil.

*
* *

Copleșită de respect, Hildegarde Feldbach o invită pe Sandra să traverseze o curte și deschise ușa locuinței. Un

parter care se vedea bine că nu mai fusese locuit de o jumătate de secol, întunecos ca o pivniță, atât de murdar încât ar fi alungat și un șoarece. În jur mirosea a umezeală și a varză.

— Mai sunt unele mici lucruri de făcut, anunță pudinc Frau Feldbach, dar e foarte liniște aici.

Evident! Cele două ferestre dădeau spre un zid! Ai fi zis că e un adăpost antiatomic... Frau Feldbach nu-și pierduse aplombul, vorbind întruna. Sandra bătu în retragere până la mașină și își luă la revedere.

După cinci minute, James se întâlnea cu ea în fața la *Sacher*.

— De ce m-ai pus să vizitez gaura aia de șobolani? izbucni Sandra.

— Pentru „nevoia" mea, zise James voit misterios.

Ea dădu din umeri.

— M-am săturat de „nălucile" tale. După-masă mă duc la Schönbrunn. Apropo, am descoperit un nou magazin de decorațiuni pe Kärntner Strasse. O minune! Am văzut ultimele creații. Printre care un pat cu baldachin din fier forjat pe care tare aș vrea să-l încerc.

— Cu mine?

— Dacă nu ești prea ocupat... Altfel Hans Dietrich mă va rezolva cu cea mai mare plăcere.

*

* *

Instalat la volanul Mercedesul său anonim, la trei case de imobilul în care locuia Hildegarde Feldbach, James asculta radioul ca să treacă timpul. Era posac. Sandra își luase zborul într-o mașină Porsche portocalie să viziteze Schönbrunn cu fantele ei... Nu se știa ce va face după aceea, dar nu era exclus

să încerce faimosul pat, la nevoie chiar în magazin.

Fantasmele i se risipiră brusc. Hildegarde Feldbach ieşise din imobil. Femeia făcu câţiva paşi şi urcă într-un enorm Merceders 600 negru — o maşină de ministru — în care dispărea pur şi simplu. Un astfel de standard, pentru o simplă funţionară a unei agenţii imobiliare. Era ciudat...

James o urmări fără probleme. Tipa conducea ca melcul şi abia se vedea în maşină din cauza taliei sale mici. Femeia parcă maşina lângă Heidein Platz şi intră într-un imobil luxos. După două ore încă se mai afla înăuntru! Între timp intrară şi ieşiseră mai multe cupluri. Hildegarde arăta apartamentul unor oameni recrutaţi prin intermediul unor anunţuri date la mica publicitate.

James fu gata să se lase păgubaş. Dar femeia aceea era singura lui pistă. Trebuia să se agaţe de ea. Dimineaţă devreme o sunase pe Crista Shöngau care nu avea nici o altă informaţie pentru el. Nimeni nu ceruse cadavrul lui Dieter Weizman iar ancheta celor de la Kripo ajunsese într-un punct mort din lipsa unor elemente concrete.

*

* *

Se făcuse cinci!

James nu mai rezista. Nu lipsise decât atât cât să-şi cumpere o specialitate vieneză de la un chioşc, ca să nu moară de foame. Urmărirea aceea i se părea din ce în ce mai idioată. Probabil că Dieter Weizman telefonase pentru o afacere imobiliară... Iar Mercedesul 600 se putea explica pur şi simplu prin existenţa unui amant bogat...

În sfârşit, Hildegarde Feldbach ieşi din imobil. Urcă în Mercedes, porni pe Opern Ring, apoi se îndreptă spre est. În

curând lucrurile deveniră cât se poate de clare. Femeia părăsea Viena pe autostrada A 4 care ducea spre est, cea pe care o folosea şi James ca să ajungă la Bizen. După câteva minute, Frau Feldbach semnaliza şi apuca pe bifurcaţia care ducea la Schwechat, aeroportul din Viena!

James o lăsă să ia puţin avans şi trase maşina în parcarea aeroportului. Apoi o reperă în hol, în faţa tabelei electronice care afişa sosirile. După care se îndreptă spre sectorul curselor internaţionale. James cercetă şi el tabela electronică.

În următoarea oră era prevăzută sosirea mai multor avioane. Unul dintre ele îi reţinu privirea. Era vorba de cursa OS 432 care venea de la Moscova şi Kiev...

Urcă la galeria de la primul etaj de unde vedea toată pista. Aşezată pe o banchetă, în faţa ieşirii, Frau Feldbach fuma nervoasă. Difuzoarele anunţară că avionul de la Kiev va avea o întârziere de o jumătate de oră. Hildegarde Feldbach stinse imediat ţigara, avu o scurtă ezitare apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre bar.

Prin urmare, persoana pe care o aştepta venea de la Kiev.

James intră într-o cabină telefonică şi-l sună pe Bob March.

— Poate punem mâna pe lozul cel mare! jubilă el.

„Lozul cel mare" apăru patruzeci şi cinci de minute mai târziu. Era un bărbat corpolent îmbrăcat cu o şubă, cu o faţă colţuroasă, de culoarea unei chiuvete murdare, şi fruntea îngustă. Singurul lui bagaj era o valijoară-diplomat. Hildegarde Feldbach se repezi la el, se ridică în vârful pantofilor şi-i trase o sarutare de ventuză frecându-se de el. Până când noul sosit o îndepărtă de el cu oarecare nervozitate şi porniră amândoi spre parcare.

James nu ştia cum arăta Vladimir Sevşenko, dar ar fi putut să fie chiar el. În orice caz, nu părea să fie vorba de un simplu client.

La întoarcere conduse necunoscutul. James se menţinu cu prudenţă la o distanţă de două maşini în spatele lor. Se întorceau la Viena. După ce ajunseră în centru, James pricepu imediat că se îndreptau spre imobilul în care locuia Frau Feldbach.

Nu-i mai rămânea decât să-l identifice pe necunoscutul sosit de la Kiev.

*
* *

— Vladimir Sevşenko se afla în avionul care făcea cursa Kiev-Viena, îl anunţă omul de la CIA care tocmai primise lista pasagerilor de la „corespondentul" său de pe aeroport.

— N-au mai rămas decât semnalmentele.

— Le vom avea în cinci minute, zise americanul. Kievul mi le trimite prin fax.

Bob March aprinse o ţigară şi se destinse. În sfârşit o veste bună! Biroul era plin de fum albastru când secretara aduse documentele pe care americanul i le întinse imediat lui James. O fotografie transmisă prin fax.

— Este chiar bărbatul pe care l-am văzut cu Frau Feldbach, confirmă James. Nu poate fi nici cea mai mică îndoială în această privinţă.

— Bingo! făcu Bob March.

— Dacă vrei, zise James. Sevşenko era deci în legătură cu Dieter Weizman. Noi ştim că e un negustor de arme. A părăsit Viena imediat după asasinarea lui Weizman, efectuând o călătorie fulger. S-ar fi dus deci să primească noi dispoziţii. Şi, după toate aparenţele, s-a întors cu ordinul de a duce mai departe afacerea.

— Şi, supraveghindu-l, vom ajunge la cel care îl va

înlocui pe Weizman, conchise Bob March. Sau poate chiar la cumpărători.

— E posibil, recunoscu James. Dar asta nu ne spune cine l-a ucis pe Dieter Weizman şi de ce?

Americanul înlătură obiecţia cu un gest al mâinii.

— *We don't give a shit!*[1] Noi căutăm informaţii *precise*, utilizabile la momentul potrivit pentru a face să eşueze această tranzacţie. Acum avem o şansă să le obţinem...

James nu insistă. Părerea lui era că, atâta vreme cât nu se va găsi explicaţia morţii lui Weizman, riscau surprize dintre cele mai neplăcute. Dar de ce să-şi piardă timpul discutând? Viitorul va arăta cine a avut dreptate.

— Situaţia nu mai e aceeaşi, zise el. Poate că Weizman ar fi colaborat cu noi, ceea ce nu mai e cazul cu Sevşenko.

— Evident, admise Bob March. N-are chef să vadă milioane de dolari trecându-i pe sub nas... Deci trebuie să acţionăm fără ştirea lui. Şi să fim prudenţi...

— Crezi? întrebă James ironic.

— Am impresia că altcineva a vrut să provoace eşecul operaţiunii, zise omul de la CIA.

— Sârbii?

— Posibil.

— În cazul ăsta, vor încerca din nou, conchise James. Şi în măsura în care cred că participăm şi noi la această afacere — toată lumea ştie că CIA îi ajută pe musulmanii bosniaci — s-ar putea să ne aibă şi pe noi în vedere în acţiunea lor de răzbunare.

— Sârbii sunt greoi, îi auzi de la un kilometru, replică americanul. Cu experienţa pe care o ai...

James nu catadicsi să răspundă. Acest gen de frază suna ca un epitaf...

---

1) Ni se fâlfâie (n.a.).

CAPITOLUL V

Vladimir Sevşenko plimbă o privire agasată peste mulţimea flecară din elegantul restaurant al hotelului *Saucer*, cu pereţii tapisaţi cu catifea roşie. Era exasperat de baletul chelnerilor, de oglinzile vechi din jur, de lambriurile aurite şi mai ales de acei aristocraţi vienezi care îi aruncau priviri ofuscate din cauză că nu avea cravată la gât. Fără a mai pune la socoteală că era neras şi avea unghiile murdare...

Ucrainianul îşi plimbă privirea disprețuitoare asupra mesenilor, gândindu-se la cele câteva milioane de dolari ascunşi în Elveţia, care făceau pui. După ani de zile în care nu câştigase decât câteva mii de ruble ca ofiţer GRU, acum era de-a dreptul uluit de sumele colosale care-i cădeau din cer, datorită traficului rentabil pe care-l practica Mafia ucraineană. Asta îi dădea un sentiment de superioritate nemăsurată.

— Nu mănânci nimic, *Shatzie*, zise tristă Sissi.

Văzându-i paharul gol, chelnerul veni să-i toarne o porție bună de coniac, din sticla de pe masă. Vladimir Sevșenko goli paharul dintr-o răsuflare. Sticla era deja pe trei sferturi goală. Numai asta băuse de la începutul mesei.

Privi în jurul lui, măsurând prăpastia care îl despărțea de ceilalți meseni. Probabil că numai el purta sub pulover un revolver automat „Dragonov" încărcat cu gloanțe explozive. Nu era nevoie să tragi de două ori...

Apucă sticla și-și turnă singur în pahar. Avea impresia că pierde timpul și era nerăbdător ca de a doua zi să reînceapă afacerile. El ar fi rămas în apartament, dar Sissi era moartă după restaurantele astea de lux.

Deodată, Vladimir Sevșenko avu chef să se distreze șocându-și vecinii. Își așeză mâna pe coapsa amantei sale, împinse foarte sus rochia, și băgă mâna între pulpe. Sissi abia avu timp să arunce șervetul peste mâna lui Vladimir. Chelnerul se uita țintă la ei. Vladimir Sevșenko apucă mâna lui Sissi și o așeză pe pantalonii lui.

— Ce-ar fi să mi-o freci un pic? îi ceru el cu voce tare.

Sissi se făcu stacojie la față. Vecinii auzisera. Se aplecă la urechea amantului ei, cumplit de jenată.

— O să-ți fac asta acasă. Așa cum îți place ție.

Privirea aprinsă a lui Vladimir Sevșenko era ațintită spre o femeie tânără așezată în fața lor. Ucrainianul se aplecă spre Sissi.

— Ai văzut-o pe putoarea aia? Sunt sigur că e în călduri! Nu vrei să te duci să-i spui să vină cu noi?

Sissi reuși să ia un aer jignit. O mică orgie nu i-ar fi displăcut, dar cunoștea prea bine societatea vieneză.

— E cu soțul ei, îi atrase ea atenția.

— Ei, şi! Pe ea o vreau, nu pe el.

— Mă ai pe mine... se fandosi ea. O să-ţi fac tot ce vrei...

Sissi începea să fie cuprinsă de panică. De la o anumită cantitate de alcool, Vladimir devenea incontrolabil. La Kiev se ducea în localuri cu prietenii lui mafioţi şi putea să-şi permită orice. O dată se agăţase de o femeie de la masa vecină, bărbatul ei protestase şi doi dintre prietenii lui Vladimir îl trăseseră afară şi îl omorâseră în bătaie. În timp ce Vladimir o viola...

Ucrainianului îi era foarte greu să conştientizeze că la Viena nu era acelaşi lucru. O lăsă pe roşcată şi se întoarse la Sissi.

—Dă-ţi chiloţii jos! îi ordonă el.

Chiar în momentul acela chelnerul veni la ei şi-i întrebă cu o voce mieroasă:

— Vreţi şi desert?

Vladimir Sevşenko ridică spre el o privire injectată de sânge şi glumeaţă.

— Cum să nu! O fofoloancă zemoasă...

Chelnerul reuşi să zâmbească şi se retrase, în timp ce Sissi comanda cu o voce ascuţită:

— O îngheţată cu praline, *Herr Ober*...

— Chiloţii! repetă Vladimir puţin mai tare. Dacă nu, ţi-i smulg...

Sissi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Dacă i se împotrivea, ucrainianul ar fi fost în stare să facă un scandal monstru...

Femeia se foi pe scaun şi reuşi să-şi împingă chiloţii mici de nylon negru de-a lungul picioarelor. Vladimir i-i smulse din mână şi-i puse cu calm pe masa, lângă coşul cu pâine, sub privirile vecinilor... Şi, imediat, îşi bagă din nou

mâna între coapsele amantei sale.

Sissi se încordă toată, ca atunci când simți că te doare la dentist... Vladimir Sevșenco era vesel nevoie mare. Se simțea stăpânul lumii. Oamenii de la mese se uitau cu toții în farfuriile lor. Ucrainianul rânji.

— Haide, freacă-mi-o!

Cu lacrimi în ochi, Sissi împinse masa și se ridică.

— Vino, vino!

Femeia adresă chelnerului un zâmbet de naufragiată.

— Soțul meu nu se simte bine, ne întoarcem... zise ea.

Ieșiră pe ușa care ducea într-un salon mare și pustiu. Cu ochii injectați de sânge, Vladimir o apucă pe Sissi de mână și o trase spre una dintre canapele. Sissi se opuse din toate puterile.

— Nu, vino acasă! *Bitte!*

— Păi, eu acum vreau să te f..., răspunse Vladimir Sevșenko cu o eleganță rafinată...

Sissi simțea că îi fierbe creierul. Era imposibil să-i scoată din cap ideea asta fixă! Ce rușine! Deodată îi veni o idee, căci cunoștea la perfecție hotelul.

— Vino! îi zise ea. Cunosc un loc unde vom fi liniștiți.

Și îl trase după ea pe culoarul din stânga. Galeria unde se aflau fotografiile tuturor personalităților care dormiseră în acel hotel. După aceea urma o încăpere cu un biliard, ceea ce atâta fantasmele lubrice ale ucrainianului. O apucă pe Sissi de coapse și o ridică în sus ca pe un fulg.

— Nu, nu! șopti ea. Sus!

Sissi arătă spre o scară care ducea la primul etaj, rezervat pentru dineurile private, accesul fiind barat de un cordon de catifea. Ea îl dădu la o parte și urcă scările, trăgându-și amantul după ea. În încăperea de sus se aflau câteva divane

foarte joase, din catifea roşie. Epuizată, Sissi se lăsă să cadă pe unul dinte divane. În sfârşit, scăpase de scandal!

Înviorată, femeia se apucă să-i desfacă centura lui Vladimir Sevşenko, care se clătina în faţa ei.

Îi desfăcu şliţul şi îi luă în gură sexul violaceu. Vladimir Sevşenko scoase un mârâit de satisfacţie. Sissi se grăbea s-o satisfacă cât mai repede. Din păcate, ucrainianul profita de această răfăţare cu redutabila nepăsare a beţivilor, fără să pară că vrea să termine.

Deodată îşi smulse centura, ceea ce făcu să-i cadă revolverul şi pantalonii să-i alunece pe glezne. Bărbatul se lăsă să cadă în genunchi în faţa divanului. Mâinile lui enorme apucară coapsele femeii şi le desfăcură. Apoi o pătrunse apăsându-se cu toată greutatea.

*

* *

James nu vedea decât spatele ucrainianului şi mişcarea pendulară a feselor sale acoperite cu peri negri. Sissi gemea în cadenţă, pironită pe covorul roşu. James se trase înapoi. Îi supraveghea pe cei doi de la începutul serii. Când părăsiseră sala restaurantului, James crezuse că era vorba de o întâlnire discretă şi îi urmărise. Dar nu era decât satisfacerea unui capriciu. Coborî încet treptele.

— *Komm! Komm!* implora Sissi.

Ucrainianul era ca un metronom stricat. Cu maxilarele încleştate, bărbatul se mişca din ce în ce mai repede, nereuşind să-şi obţină plăcerea. Erau amândoi lac de neduşeală dar nu se opreau. În cele din urmă se arcui, pătrunzând şi mai adânc, în timp ce reuşea în sfârşit să termine...

Imediat după aceea căzu într-o parte şi adormi!

Sissi se ridică năucită, încercând zadarnic să-l scuture. Deja sforăia... Zări revolverul şi-l bagă în geantă. Apoi, de bine de rău, îi trase şi-i încheie pantalonii. Dar era imposibil să-l mişte din loc... Nu exista decât o singură soluţie. Scotoci în haina lui şi scoase un teanc mare de bancnote de o mie de şilingi, apoi se repezi pe scară în jos.

Palidă la faţă de ruşine, Sissi se năpusti în sala restaurantului. Masa lor fusese deja strânsă. Se repezi la chelner şi îi puse în mână cu fermitate trei mii de şilingi.

— Îmi pare rău, zise ea, soţului meu i s-a făcut rău. Va trebui transportat până la maşină...

— Voi chema o ambulanţă, propuse el.

— *Nein, nein*, fără ambulanţă...

Trei mii de şilingi se adăugară primilor...

Fu nevoie de cinci oameni şi de o cuvertură pentru ca Vladimir Sevşenko să poată fi purtat până la Mecedesul 500... Nu se trezi. Sissi conduse maşina până acasă, coborî şi se repezi la parter. Doi dintre oamenii lui Sevşenko locuiau într-o garsonieră. Cocenii, foşti luptători, erau masivi ca nişte stâlpi de beton. Se treziră mormăind şi reuşiră amândoi să-l urce pe ucrainian la amanta lui.

Până la urmă nu se înregistrase decât o singura pierdere: chiloţii rămaşi pe masa de la *Sacher*. Sissi adormi îmbracată, lăsându-şi amantul pe mochetă. Înainte însă îi puse la loc în buzunar ce mai rămăsese din teancul de bancnote, dar oprise zece mii de şilingi pentru emoţiile prin care trecuse.

* * *

Vladimir Sevşenko verifica cu grijă cartuşele explozive din revolver. Cadou din partea unui „Spetnaţ", căci în comerţ nu se găsea aşa ceva. Făcea prea multe ravagii... Sissi îşi termină duşul, se înfăşură într-un prosop şi se proţăpi în faţa lui.

— Ce bine-a fost aseară! se fandosi ea.

— Aha...

Montă încărcătorul cu un pocnet sec şi bagă arma la centură. Mai avea încă ochii injectaţi de sânge după beţia din ajun...

— La ce oră plecăm? întrebă Sissi.

Vladimir Sevşenko nici nu clipi.

— Tu nu pleci. Tu rămâi aici pentru mesaje.

Sissi aproape că bătu din picior.

— De ce nu mă iei niciodată cu tine? Vorbesc slovena... Şi pe urmă eu am preluat acel apel...

El dădu din umeri fără să răspundă, se ridică şi merse până la fereastră. Se temea de poliţia austriacă din cauza scandalului din ajun. Dădu la o parte perdeaua şi cercetă strada cu privirea, chiar în momentul în care un Mercedes cenuşiu oprea puţin mai departe. Dar din maşină nu coborî nimeni... Şi asta îl alarmă. Nu-i plăcea chestia asta. După zece minute de stat în faţa ferestrei, Vladimir Sevşenko căpătă convingerea că era supravegheat.

Fu cuprins de o furie oarbă şi se întoarse brusc.

— Cu cine te-ai întâlnit în absenţa mea? întrebă el.

Sisssi se încordă toată, sigură de nevinovăţia ei.

— Cu nimeni! De ce?

— Ce, cu nimeni? Ai stat în casă?

— Nu, am lucrat, am arătat apartamente...

Începu să-i enumere toate întâlnirile. El o privea pe sub

sprâncene, ca un elefant gata să pornească la atac.

— N-ai vorbit cu nimeni despre mine?

Sissi sări în sus indignată.

— Bineînțeles că nu!

— N-au venit copoii?

Femeia se așeză, simțind că n-o mai țin picioarele.

— Copoii! De ce să vină? Nu, bineînțeles. Dar de ce?

Vladimir Sevșenko se înfierbânta. El nu cunoștea decât situații simple.

— Ai vorbit cuiva, pentru că sunt supravegheat, zise el.

Ucrainianul veni spre ea. Sissi nu avu timp să evite primul pumn care o lovi în maxilar. Avu impresia că îi sar toți dinții din gură. A doua lovitură de pumn îi opri urletul. Se poticni, gata să cadă, dar amantul ei o ridică. Cu o altă lovitură de pumn îi sparse arcada stângă, apoi continuă s-o lovească ca un automat, cu detașare, fără să-i pese de țipetele ei.

Când credea că cineva îl minte, ucrainianul nu cunoștea decât o singură soluție: să lovească până când celălalt mărturisește sau crapă...

Sissi reuși să se târască până în spatele unei canapele. În momentul acela se auziră bătăi violente în ușa de la intatre. Cu revolverul la spate, ucrainianul întredeschise ușa și dădu peste fața severă a unui vecin. Înțelegea germana cât să priceapă ce spune celălalt. Avertismentul era cât se poate de clar. Dacă tămbălaul mai continua, locatarul avea să cheme imediat poliția... Vladimir Sevșenko îi trânti ușa în nas.

Când reveni în cameră, Sissi nu mai era acolo. Reușise să se târască până în sala de baie unde se încuiase. Vladimir Sevșenko ezită să spargă ușa. Idiotul de adineauri ar fi fost în stare să-și pună amenințarea în practică și nu era momentul

să atragă atenţia asupra lui. Termină cu îmbrăcatul, îşi luă valijoara şi coborî la parter la Djokar şi Addi, gărzile lui de corp.

*

* *

James lăsă câteva maşini între el şi Mercedesul 600. În oraş era uşor, dar ajunseră la canalul paralel cu Dunărea, în estul Vienei. Vladimir trecu dincolo şi preferă să se deplaseze pe malul nordic, în sens unic, traversând mai târziu *Südöst Autobahn* şi continuându-şi drumul spre nord. Cu puţin înainte de a ajunge la intersecţia de la Praterstrasse, Mercedesul începu să semnalizeze. James semnalizâ şi el.

Mercedesul din faţa lui încetini. James trecu pe banda celor care coteau la dreapta.

Chiar în momentul în care se schimba culoarea semaforului, omul de la volanul Mercedesului schimbă vitezele şi tâşni tot pe drumul care mergea pe lângă canal. James nu putu să facă la fel, stingherit de alte maşini. Când reuşi să iasă dintre celelalte maşini, Mercedesul 600 dispăruse de mult. James merse mai departe, traversă Dunărea şi trebui să părăsească autostrada ca să nu se trezească la dracu-n praznic. Îi pierduse pe Sevşenko şi gărzile lui de corp.

În timp ce se întorcea spre centru, furios pe el însuşi, îşi zise că nu mai putea încerca decât un singur lucru. Era un mare risc, dar era ori asta, ori nimic.

*

* *

Era a treia oară când apăsa pe butonul soneriei de la ușa apartamentului în care locuia Hildegarde Feldbach. În momentul în care se pregătea să plece, ușa se întredeschise lăsând să se zărească un antreu întunecos.

— Ce doriți? întrebă o voce înăbușită.

— *Frau Feldbech, bitte?*

— Da, eu sunt. Cine sunteți?

James nu-i distingea decât silueta.

— Sunt un prieten al lui Dieter Weizman, răspunse el. Trebuie să vorbesc foarte repede cu Vladimir Sevșenko.

Urmă o tăcere scurtă, apoi amanta ucrainianului zise cu o voce nesigură:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Femeia vru să închidă ușa, dar James se opuse.

— *Ein Moment, Frau* Feldbach. Știu că Vladimir Sevșenko locuiește aici. Este foarte important să mă întâlnesc cu el. Legat de ceea ce i s-a întâmplat prietenului meu Dieter.

De data asta simți că reușise să câștige oarecare teren. Hildegarde Feldbach deschise larg ușa și lumina din antreu se aprinse. James n-o mai recunoscu pe amanta lui Vladimir Sevșenko. Ai fi zis că avusese ghinionul să calce pe o mină. Toată partea de jos a feței era un enorm hematom, care îi deforma maxilarul, strâmbându-i trăsăturile. Buza de sus își triplase volumul iar nasul semăna cu un cartof. În ciuda luminii slabe, femeia purta ochelari negri.

— Cine ești? îl întrebă ea scoțându-și ochelarii.

Nici ochii nu arătau mai bine... Erau umflați și pe arcada stângă avea o coajă mare de sânge.

— Numele meu are puțină importanță, zise James. Trebuie să vorbesc cu Vladimir.

Hildegarde Feldbach se uită la el ezitând. În alta situație,

nu i-ar fi spus nimic. Dar acum era copleşită de furie. O podidea plânsul când îşi vedea faţa desfigurată. Îl ura pe ucrainian.

— A plecat în dimineaţa asta în Slovenia, răspunse ea.

— Unde?

— La Bled. Să se întâlnească cu cineva.

— Cu cine?

— Cred că-l cheamă Tolman. Nikolas Tolman. Am vorbit cu el la telefon. Acum, pleacă.

*

* *

— Nikolas Tolman! Ne învârtim în continuare printre cunoştinţe! exclamă Bob March. SOVA îl consideră unul dintre cei mai mari traficanţi de arme din Slovenia. Lucra cu Weizman. Recepţiona armele aduse la Maribor de Weizman şi le trimitea mai departe în Bosnia cu elicopterele. Poate că el l-a lichidat pe Weizman, ca să nu mai împartă comisionul. Ai grijă pe unde calci...

— Se poate conta pe sloveni? întrebă James.

Bob March se strâmbă.

— Moderat. Nikolas Tolman are sprijinitori noi la Ministerul Apărării. Dar am un om la Liubliana. Şeful Biroului I din cadrul amintitei SOVA. Comandantul Martin. E un pseudonim, nu-i cu cunosc adevăratul nume. Iată numărul lui de telefon.

James cercetă harta regiunii. Bled se afla la vreo treizeci de kilometri de frontiera austro-slovenă. Nu departe de Klagenfurt. Era mai bine să se deplaseze cu maşina. Asta îi permitea să ia cu el revolverul.

Se uită la ceas şi văzu că se făcuse unsprezece.

— Aş putea să fiu acolo pe la sfârşitul după-amiezii zise el. Dar nu voi putea să fac nimic altceva decât să-l supraveghez pe Sevşenko. Dacă dau de el.

— N-ar fi deloc rău, aprobă Bob March. Cu cât vom avea mai multe elemente despre acest caz, cu atât vom putea interveni mai eficace. Poate că datorită acestei Hildegarde Feldbach l-am găsit pe înlocuitorul răposatului Dieter Weizman.

— Să nu vindem blana ursului din pădure, îl sfătui James. Trec pe la hotel şi pe urmă plec în Slovenia.

*

* *

Pe pat găsi un bileţel: „Nu iau dejunul aici. S." James îl mototoli furios. Sandra îşi continua „idila" cu frumosul Hans Dietrich. Se gândise s-o ia cu el în Slovenia. De ciudă sună la redacţia ziarului *Kurier* şi întrebă de Crista Shöngau. Şi avu norocul s-o găsească. Îi spuse că pleacă la Bled şi o întrebă dacă auzise de Nikolas Tolman.

— Îl cunosc! exclamă ea. I-am luat un interviu. E consulul onorific al Liberiei.

— Al Liberiei! zise James stupefiat. E negru?

— Ba e alb ca noi doi! răspunse Crista râzând. E o combinaţie. Mi-ar plăcea să vin şi eu.

— Ce te împiedică?

Ea rămase câteva clipe tăcuta, apoi întrebă:

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Dar plec imediat.

— Nici o problemă! Vino să ma iei din faţa casei peste o

jumătate de oră.

James închise, își făcu valiza, lăsă un bilet pentru Sandra și coborî. După treizeci și cinci de minute se oprea în fața imobilului în care locuia Crista. Tânăra vieneză îl aștepta pe trotuar, îmbrăcată într-o haină de piele neagră care îi cobora până la călcâie. Aruncă geanta pe bancheta din spate și urcă lângă el.

*

* *

Autostrada E 66, aproape pustie, șerpuia printre culmile înzăpezite ale munților. Părăsiseră Viena de trei ore. Crista fuma țigară după țigară, în timp ce vorbea cu aprindere despre meseria ei.

— Nikolas Tolman e periculos, zise ea. Am făcut o anchetă asupra lui. Are legături cu Mafia croată și cu borfașii sloveni. Falsul său statut de diplomat îi conferă o imunitate aproape totală.

În apropiere de Wolsberg începu să ningă și James se concentră asupra conducerii mașinii.

În curând ninsoarea deveni foarte abundentă îngreunând vizibilitatea. Și pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, ceața invadă autostrada, forțându-l să meargă cu zece kilometri la oră. Se uită la ceas. Înainte de miezul nopții nu aveau cum să ajungă la Bled. Trebui să facă o deviere bruscă pentru a evita un camion care mergea cu cinci kilometri la oră. Crista țipă de frică.

— Hai să ne oprim! Puțin mai încolo e un „Rastplatz".

Conducerea devenea periculoasă și James își zise că asta era cea mai bună soluție. Lăsă motorul să meargă. Nu se vedea

mai departe de un metru! La radio se transmitea muzică, înăuntru era cald şi după câteva minute Crista suspină leneş.

— Mi-e cald!

Îşi descheie haina lungă de piele şi James simţi cum îi creşte tensiunea arterială. Crista purta pe dedesubt un pulover care i se mula foarte strâns pe corp, sub care se vedea clar că nu purta sutien, şi o fustă mini care se oprea în partea de sus a coapselor...

Privirile li se încrucişară. Tânăra zâmbi. În ochii ei albaştri plutea o lumină tulbure. James lăsă ochii în jos şi văzu că sânii se ridicau de parcă ar fi alergat. Atmosfera era încărcată de electricitate. James puse mâna pe coapsa ei şi Crista suspină slab:

— Stai! Mă exciţi.

Drept răspuns, James se aplecă şi o sărută. Buzele tinerei femei se deschiseră primitoare, apoi Crista se retrase şi zise:

— Uşurel, eu conduc jocul.

Limba ei începu să se joace încetişor cu a lui, dar îi îndepărtă mâna de coapsele ei. În schimb desfăcu toţi nasturii cămăşii lui James şi se aplecă gâdilându-i mameloanele cu o abilitate diabolică. Se juca cu nervii lui. James îi luă mâna şi-o duse la el. Docilă, Crista începu să-l maseze... Zăpada cădea din ce în ce mai deasă, izolându-i de lume. Totuşi Crista nu-l lăsa s-o mângâie, dar îi eliberă sexul şi îl strânse între degete cu un zâmbet lacom.

— Azi eu sunt la conducere, murmură ea... mai târziu va veni şi rândul tău.

Mai târziu, când ridică capul, James văzu că ninsoarea încetase.

*

* *

Farurile luminară un hotel modern, stil cabană. Aici timpul era splendid. Se aflau la Bled şi erau orele zece seara. James se-ntoarse spre Crista.

— Ştii unde locuieşte Nikolas Tolman?

— Da. Vrei să mergi acum la el?

— Nu, doar să verific ceva.

— Atunci hai să întoarcem şi apoi faci la stânga ca şi cum ai merge la Schloss.

La capătul unui mic lac, cocoţat pe un pisc, un castel medieval ca din basme domina localitatea Bled. Pe străzi nu era nici ţipenie de om. James urmă instrucţiunile şi ieşiră din oraş urcând spre nord.

— La dreapta, zise ea când ajunseră în cătunul Grimscice.

Un drum se întindea de-a dreptul peste câmp. După trei sute de metri, James zări o casă mare şi galbenă cufundată în întuneric, situată pe un promontoriu, net diferită de fermele din vecinătate. Opri la o oarecare distanţă şi observă cu atenţie casa. În faţă staţionau oprite patru maşini. Două Mercedesuri înmatriculate în Slovenia cu o placă CD, o maşină Golf şi Mercedesul 600 al lui Vladimir Sevşenko.

CAPITOLUL VI

James nu înțelegea nici un cuvințel din ce spunea Shöngau. Tânăra austriacă vorbea la telefon în slovenă cu Nikolas Tolman din camera lor de la marele hotel *Toplice*. Soarele strălucitor se reflecta în apele albastre ale lacului. Locul acela dintre crestele muntoase era de-a dreptul paradisiac. În cele din urmă ziarista închise telefonul într-o stare euforică.

— Gata! îl anunță ea. E de acord să se întâlnească cu mine. Peste o oră la capela de la *Blejski Grad* [1].

— Ce i-ai spus?

— Că fac o anchetă despre moartea lui Dieter Weizman. A pretins că nu știe nimic, dar a acceptat să stăm de vorbă. Ce vrei să-l întreb?

James ezită. Făcuse acest demers pentru a se lămuri mai

1) Muzeu (n.a.).

bine asupra personajului numit Weizman. Sperase că îl va primi la el şi că va da ochii cu Sevşenko. Puţin cam dezamăgit, o sfătui pe tânăra femeie:

— Încearcă să afli cu ce se ocupă în acest moment, dacă face deplasări. Fii prudentă. N-am să fiu departe, în caz că...

Crista zâmbi încrezătoare.

— Oh, nu risc nimic, tot timpul e plin de turişti.

Seara trecută ajunseseră la hotel frânţi de oboseală şi înfometaţi, aşa că se culcaseră fără nici un fel de recreere erotică. Crista se sculase în zori şi când James deschisese ochii, ea era deja îmbrăcată. După un mic dejun îndestulător pentru un întreg regiment, tânăra femeie se machie. Apoi coborâră la maşină.

Blejski Grad se afla în nordul lacului, la un kilometru înainte de Grimscice. O cărare în pantă ducea până în parcarea deja plină de maşini. James porni pe nişte scări de piatra interminabile care duceau la o mică esplanadă ce domina lacul. Luase cu el revolverul extraplat. Pentru a ajunge la capelă se plătea modica sumă de trei sute de *tolari*. Din prima sală a muzeului, o scară îngustă de piatră ducea direct la capelă.

— Du-te, îi zise James tinerei femei.

James zăbovi în faţa scheletului unuia dintre foştii castelani, expus într-un sicriu deschis. Era lume puţină. Turiştii veneau mai ales pentru peisaj şi pentru *Gasthaus*.

După cinci minute de aşteptat în capelă, inima tinerei femei începu să bată cu putere. În muzeu intrasera doi bărbaţi care nu prea aveau aerul unor amatori de artă. Două „animale" în gieci de peile, cu trăsaturi brutale şi statură de docheri. Cei doi se îndreptara direct spre scară, trecând prin faţa lui James fără să-i acorde nici cea mai mica atenţie. Amândoi semănau perfect cu cei doi oameni care călătoreau cu Vladimir Sevşenko...

James porni pe urma lor şi ajunse la timp ca să-i vadă deschizând uşa capelei.

Cu siguranţă că nu intrau acolo ca să se roage...

*

* *

Crista Shöngau, aplecată peste balustrada de piatră care domina culoarul din mijloc al capelei, privea la miile de monede şi de bancnote aruncate de oameni pentru a le purta noroc. În acea veche capelă nu era nici o mobilă, totul fusese jefuit de comuniştii iugoslavi. Tânăra femeie se întoarse când auzi scârţâitul uşii.

Imediat simţi că i se pune un nod în gât când îi văzu pe cei doi bărbaţi care intraseră. Nu avu deloc timp să reacţioneze. Unul dintre ei se apropie şi întrebă:

— *Sie sind Crista Shöngau?*

— *Jawohl. Warum?*

Bărbatul răspunse într-o germană aproximativă.

— Şefu' a zis tu nu mai plictiseşti.

Însoţitorul lui o şi apucase în braţe, ridicând-o în sus ca pe un fulg. Crista scoase un ţipăt strident. Bărbatul se întoarse pe loc trecând-o pe tânăra femeie peste balustrada.

Apoi o aruncă în gol exact în momentul în care uşa se deschidea şi apărea James.

Strigătul tinerei austriece căzând de la o înălţime de trei metri îi sfredeli urechile. Cele două brute se întoarseră cu faţa la el ca doi buldogi. Unul dintre ei bombăni în germană:

— *Du, nicht frölich?* (1)

Amândoi veneau spre James. Dar când văzură ţeava

1) Tu nu mulţumit? (n.a).

revolverului îndreptată spre ei, gorilele se oprira brusc, mijind ochii surprinşi. Era clar că nu primiseră instrucţiuni pentru o astfel de situaţie. James alergă până la balustradă şi se aplecă peste ea, auzind gemetele tinerei femei. Crista zăcea pe o parte, ţinându-se cu amândouă mâinile de piciorul stâng.

Cele două brute se repezira spre uşa, James se întoarse şi ridica revolverul.

Cei doi se opriră în loc, masivi ca nişte menhiri. Deodată, în spatele lor se ivi o nouă siluetă.

Vladimir Sevşenko, îmbrăcat într-o haină largă de piele aparu cu un aer plin de răutate. În mână avea ditamai revolverul pe care îl ţinea îndreptat spre James. Situaţia se complica. Pe culoar se vedea un grup de turişti. Vladimir Sevşenko le strigă fără să se întoarcă:

— *Geschlossen! Raus!* (1)

Nimeni nu mai insistă în faţa staturii lui impresionante. Se adresă oamenilor lui într-o limbă necunoscută de James. Cele două brute se strecurară în spatele lui şi dispărură. Apoi ucrainianul îşi îndreptă toată atenţia asupra lui James.

— De ce tu mă urmăreşti? zise el în germană. O să-ţi trag un glonţ în cap.

James simţi că omul din faţa lui ar fi în stare să tragă fără nici o ezitare. Nu rezolvau nimic dacă se împuşcau unul pe altul.

— Tu l-ai ucis pe Dieter Weizman? întrebă el, sperând să-l prindă pe picior greşit.

Furia instantanee se zugrăvi imediat pe faţa ucrainianului.

— *Schweinehund!* Putoarea aia de unguroaică care s-a cărat cu banii!

Revolverul lui mare tremura de furie.

— Ce bani?

1) Închis! Cărati-vă de-aici! (n.a.).

Ucrainianul îl străpunse cu privirea lui plină de viclenie. Își recăpătă sângele rece și zise:

— Ce-ți pasă ție? Cine ești tu?

— Un prieten al lui Dieter.

— Tu ai fost la idioata aia de Sissi ieri dimineață. Chiar credeai că n-o să-mi spună? De ce mă urmărești?

Hotărât lucru, proverbul canadian „femeia bătută e o femeie fericită" era mai actual ca oricând.

— Vreau să aflu cine l-a ucis pe Dieter Weizman.

Se amenințau în continuare reciproc. Lângă ușă se adunaseră mai mulți turiști. O voce spuse în germană;

— Ce se petrece aici? Voi chema poliția.

— Faci parte din „sindicat"? întrebă Sevșenko.

Era clar că nu știa ce să creadă despre James.

— Da.

— Atunci las-o baltă. Cară-te. Dacă mai dau cu ochii de tine, îți zbor creierii.

Își bagă revolverul în buzunarul hainei de piele și se întoarse pe loc, dând la o parte oamenii ca să poată să iasă. James se grăbi să-și ascundă arma. Când ajunse la capătul de jos al scării, ucrainianul se afla deja în curte. James se repezi spre paznicul muzeului cu care voia să ajungă la Crista.

*

* *

Spitalul din Bled, de pe Grajzka Ulița, era sărac dar curat. Când James putu să intre în camera în care se afla Crista, doctorii tocmai terminaseră cu îngrijirea piciorului fracturat. Tânără femeie era încă palidă, dar zâmbitoare, fumând pe ascuns prima ei țigară de după operație.

— Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, zise James așezând

un buchet de flori pe pat.

— De ce s-au repezit la mine oamenii aceia? întrebă ea cu calm.

— Nu știam că Vladimir Sevșenko știa că-l urmăresc, îi explică James. A vrut să mă descurajeze cu complicitatea prietenului său Tolman.

— Cine e Vladimir Sevșenko?

— Un traficant de arme ucrainian. Care avea legături cu Dieter Weizman.

Crista închise ochii cu o strâmbătură de durere.

— Sper că voi mai putea schia... Dar aici e atât de sinistru.

— Voi face toate demersurile pentru a fi dusă cu ambulanța la Viena, îi promise el.

— Și tu?

— Eu mai am încă treabă. Nikolas Tolman mă interesează foarte mult.

— Îți urez noroc, zise ea zâmbind. Vino să mă vezi când te vei întoarce la Viena...

James reuși să organizeze transferul ziaristei. Era ora prânzului. Porni spre Grimscice. Își lăsă mașina în colțul străzii principale cu Koroșka și o porni pe jos spre casa galbenă. În fața ei flutura un drapel liberian iar mașina lui Vladimir Sevșenko era tot acolo împreună cu celelalte două mașini ale lui Nikolas Tolman.

James se întoarse la mașina lui, căută un post de observație și găsi unul la cinci sute de metri mai departe, pe drumul care ducea la Bled și mai departe la șoseaua principală dintre Liubliana-Klagenfurt.

Vladimir Sevșenko nu-l mai interesa deocamdată. Venise la Bled ca să se întâlnească cu Nikolas Tolman. Trebuia să descopere rolul pe care-l juca acesta. Chiar dacă se știa supraveghcat, slovenul nu putea să facă pe mortul. O livrare

mare de arme nu e o operaţiune care se poate improviza.

Trecu o oră. Apoi Mercedesul violet-purpuriu al lui Tolman apăru de pe Koroska. Trecu prin faţa lui şi James îl zări pe cel de la volan: un bărbat cu nas lung şi şapcă pe cap. Tocmai voia să pornească după el când apăru şi Mercedesul 600. Vladimir Sevşenko se afla la volan, unul dintre oamenii lui stătea în faţă iar celălalt pe bancheta din spate.

James aşteptă puţin înainte de a porni după ei. După douăzeci de minute se afla pe drumul spre Liubliana, la o distanţă bună de celelalte două maşini.

Datorită circulaţiei intense, putu să rămână în spatele lor fără probleme. După patruzeci de minute intrau în oraş. Totul arăta de-a dreptul sinistru! Autobuze galbene cu burduf, şiruri de blocuri staliniste, oameni prost îmbrăcaţi. Fusese acolo cu vreo zece ani în urmă şi constata acum că nimic nu se schimbase...

Cele două maşini pe care le urmărea intrară pe strada principală, Slovenska Cesta, trecură prin faţa hotelului *Sion* şi făcură la stânga, oprind într-o parcare situată la poalele vechii aşezări, un mic şi încântător oraş austro-ungar.

James parcă şi el în viteză şi îl zări pentru prima dată pe Nikolas Tolman. Înalt, slab, la fel de elegant pe cât de vulgar era Sevşenko. Cei doi bărbaţi plecară amândoi pe jos pe Krakrovski Nasip, drumul care se întindea de-a lungul unui canal. Nikolas Tolman avea în mână o valijoară-diplomat.

Ajunseră într-o piaţă mică dominată de o biserică roz şi intrară într-un imobil modern cu patru etaje, al cărei parter era ocupat de *Österreich Kommerz Bank*.

James se instală în faţă, într-un magazin de porţelanuri de unde putea să supravegheze banca...

*

* *

Vânzătorul aproape că scosese pentru el întreaga colecție de porțelanuri de Herrend, când îi văzu pe cei doi bărbați ieșind pe ușa băcii. Valijoara o purta acum Vladimir Sevșenko...

Parcurseră același drum în sens invers. Ajunși în parcare, cei doi se despărțiră și fiecare urcă în mașina lui. Până când să ajungă și James în parcare, cele două mașini dispărură pe Slovenska Cesta. Ar fi putut să-l urmărească pe Sevșenko, dar era convins că se întorcea la Viena.

Omul care trebuia urmărit era Nikolas Tolman. Bob March îi dăduse telefonul omului său din SOVA, serviciul de informații sloven. Se îndreptă spre strada Prazakova unde se afla ambasada americană și biroul CIA.

*
* *

Cu siguranță că era cea mai mică ambasadă din lume. Lui James nu-i venea să creadă. Un catarg cu drapelul înstelat era înfipt în mijlocul unui gazon năpârlit, în fața unui imobil de beton cenușiu, care adăpostea societatea Hertz și o galerie comercială. Ambasada ocupa, modest, primul etaj.

Șeful biroului local nu era acolo și James nu găsi decât o secretară care îi puse imediat la dispoziție un birou. James îi telefonă imediat lui Bob March.

— Mafioții ăștia ruși sunt niște adevărați ucigași, zise americanul. Chicago nu e decât o grădiniță de copii. Dar nu ți-ai pierdut timpul... Trebuie să aflăm ce pune la cale Tolman. Sună-l pe comandantul Martin.

La SOVA îi răspunse robotul. Un anunț în engleză... James lăsă un mesaj și numărul său de telefon. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte. Telefonul sună după o oră și James auzi o voce care vorbea perfect germana.

— Sunt comandantul Martin. Vreți să ne întâlnim?

— Cât mai repede posibil, răspunse James.

— Atunci peste un sfert de oră la barul *Okrepcevalnika*, pe Stari Trg, zise slovenul.

Barul se afla la o distanță de zece minute de mers pe jos, pe una dintre cele mai drăguțe străzi ale vechii Liubliana. Un bar vechi, plin de fum și de clienți veseli. Deschise ușa și un bărbat de vreo treizeci de ani, tip play-boy macho, îi făcu imediat semn. James se apropie de el.

— Sunt comandantul Martin, îl anunță slovenul.

Probabil că în armata slovenă se avansa foarte repede.

Comandară bere și James îi explică problema. Slovenul îl asculta jucându-se cu o brichetă Zippo pe care se afla ecusonul FORPRONU, oferită de un ofițer din Batalionul de la Bihac.

— Nikolas Tolman are un cont la Banca Națională Austriacă, îi spuse comandantul Martin. Avem un dosar mare despre el, dar e protejat de croați și de anumiți oameni politici de la noi. Vrei să mă informez despre vizita lui de azi?

— E posibil?

— Așteaptă-mă aici.

Österreich Kommerz Bank se afla la două sute de metri de-acolo. James se instală într-un bar și privi la tineretul de aur al slovenilor... Comandantul Martin se întoarse peste douăzeci de minute zâmbitor.

— A scos două milioane de dolari din contul lui, îl anunță el. Anunțase banca din ajun.

Prin urmare, Nikolas Tolman îi luase locul lui Dieter Weizman.

— Altceva? întrebă slovenul.

— Ai putea să afli unde se găsește Nikolas Tolman?

— Voi încerca. Dar abia mâine voi ști. Ar trebui să te

duci la *Holiday Inn*, am să te sun mâine dimineaţă acolo.

Ieşiră pe trotuar şi James îl întreba:

— Ştii cumva dacă Nikolas Tolman a avut vreodată legături cu Dieter Weizman, cel care a fost asasinat la Viena?

— Uneori, răspunse comandantul Martin. În urmă cu şase luni au fost asociaţi pentru o mică afacere cu arme. Weizman a cumpărat un lot de rachete antitanc NORINCO de la chinezi, via Sudan. Rachetele au fost livrate la Maribor şi Tolman a asigurat transportul lor mai departe până în Bosnia.

Totul se potrivea. Probabil că Vladimir Sevşenko era reprezentantul „Cartelului de la Sevastopol" şi acum trata cu Tolman, după dispariţia lui Weizman.

Cei doi dădură mâna şi se despărţiră. James porni cu maşina spre *Holiday Inn*, situat chiar în centrul oraşului vechi, stilat dar cam trist.

*

* *

Telefonul sună la zece fix. În receptor se auzi vocea caldă a comandantului Martin:

— Nikolas Tolman nu s-a întors la el acasă, îl anunţă el. Se află la hotelul *Triglav*, la Koper, camera 129.

— Te-ai descurcat foarte bine, recunoscu James cu admiraţie.

— Am câţiva prieteni, răspunse cu modestie slovenul.

— Unde vine Koper?

— Pe malul Adriaticii. Singurul port al Sloveniei. La vreo sută de kilometri de-aici.

— Ce face acolo Tolman?

— Koper e un port foarte activ şi foarte bine echipat. Face concurenţă portului Triest. Nikolas Tolman are acolo mulţi prieteni. Ar trebui să dai târcoale pe la *Adria-Shipping*, îl sfătui

el. E o companie în care a investit şi el. Prin intermediul ei a fost adus mult material medical rusesc, destinat armatei croate. Asta e tot ce pot să fac deocamdată. Şi să pun sub ascultare permanentă telefonul lui Nikolas Tolman.

— Grozav! zise James.

După zece minute părăsea hotelul. La ieşirea din Liubliana începea o autostradă nou-nouţă, care ducea spre Adriatica. Ceva de vis pe o distanţă de cincizeci de kilometri. Dar visul se transforma în coşmar la Razdrto: un drum îngust cu viraje strânse, plină de camioane, şerpuind printre brazi acoperiţi de zăpadă. Coborârea spre Adriatica dură aproape o oră!

James găsi cu destulă uşurinţa hotelul *Triglav*. Era singurul din Koper. O clădire modernă de trei etaje, situată la marginea drumului care încercuia vechiul oraş. Maşina lui Tolman nu se afla în parcare. Spera să nu fi trecut unul pe lângă altul...

Porni spre port. O zonă imensă în nordul oraşului Koper. Zeci de hangare şi antrepozite, parcări pline de maşini coreene.

Găsi *Adria-Shipping* aproape din întâmplare, în antrepozitul cel mai apropiat de cheiul de debarcare. O clădire lungă de două sute de metri cu un mic birou cu pereţi din sticlă. Tocmai se încărcau vreo douăzeci de camioane înmatriculate în Bulgaria. James lăsă maşina puţin mai departe şi îşi continuă drumul pe jos. Ocoli camioanele şi zări câteva maşini parcate în faţa biroului. Toate erau Mercedesuri.

Din poziţia în care se afla nu putea să le vadă plăcile de înmatriculare şi se văzu obligat să se apropie.

Mercedesul violet-purpuriu se afla acolo, cu plăcuţa lui diplomatică. Tocmai voia să se îndepărteze când una din ferestrele biroului se deschise şi cineva îl întrebă:

— Cauţi ceva?

CAPITOLUL VII

James ridică capul. Cel care i se adresase era un tip solid, gen docher. În spatele lui apăru silueta svelta a lui Nikolas Tolman, apoi încă un bărbat, cu părul blond pieptănat pe spate, cu nasul puțin coroiat. Pentru că James se mulțumea să zâmbească fără să raspundă „docherul" dispăru și apăru pe una din uși. Nu chiar amenințător dar grăbit.

— M-am rătăcit, îi zise James în germană.

— Ce cauți?

— O companie care lucrează cu Italia, *Trieste-Shipping*.

Un nume pe care-l reperase în cursul căutărilorprin port. „Docherul" păru că se mai îmblânzește.

— Te-ai pierdut. E chiar în partea cealaltă.

Îl însoți pe James până la mașină prefăcându-se indiferent, dar examină cu atenție automobilul, mai ales placa de înmatriculare austriacă. James se îndepărtă furios. Nu-și

mai putea continua ancheta acolo. Trase mașina într-o imensă parcare plină de mașini coreene Daewoo și supraveghe antrepozitul.

Spre sfârșitul zilei, fu alertat de duduitul puternic al unui motor. Pe lângă el trecu un camion, apoi un altul, și încă unul... camioanele defilară prin fața lui împresurate de un nor de praf.

Un adevărat convoi.

La treizeci de metri după ultimul camion apăru Mercedesul lui Nikolai Tolman.

James porni în urmărirea lui. Convoiul se îndrepta spre Liubliana. Mercedesul lui Nikolas Tolman mergea încet în spatele camioanelor printre alte mașini. Multe dintre ele profitară de o scurtă linie dreaptă pentru a se strecura între camioane, și, curând, în fața mașinii lui James nu mai rămase decât Mercedesul.

Deodată, Nikolas Tolman coti brusc și depăși dintr-o dată patru camioane.

James își zise că Tolman îl zărise și încerca să scape de urmărirea lui...

Nerăbdător la culme, James fu nevoit să aștepte o nouă linie dreaptă ca să pornească cu viteză înainte, atingând ușor o mașină care venea din sens invers. Dar Tolman luase un avans mare, reușind să depășească mai repede camioanele. James se temea că, după ce va depăși toate camioanele, Tolman va accelera și va dispărea de-a binelea. Dacă nu voia să fie urmărit, însemna că se îndrepta spre o destinație interesantă...

Concentrat asupra urmăririi, James nici măcar nu mai era atent la camioanele enorme pe care le depășea, escaladând cu încetineală maiestuoasa colinele acoperite de brazi.

Deodată, Mercedesul lui Tolman coti din nou brusc şi depăşi cele trei camioane aflate în fruntea convoiului, profitând de o linie dreaptă mai lungă. Apoi claxonă pentru a-şi semnala reuşita.

James apăsă pe acceleraţie şi execută şi el depăşirea. Nu mai avu timp să frâneze. Camionul din faţa lui deviase spre stânga, deplasându-se alături de cel care se afla în faţă, blocând ambele sensuri! James claxonă furios şi abia zări, pe dreapta, alt camion ajungând în dreptul lui. Încetinindu-şi înaintarea din cauza camionlui care bloca stânga drumului, maşina lui James mergea acum cu aceeaşi viteză.

Deodată James tresări. Monstrul din dreapta îşi devia deplasarea spre stânga! Ca să nu se lovească, James fu nevoit mai întâi să rotească volanul, şi cauciucurile „muşcară" din marginea drumului. Instinctiv, vru să încetinească. Un şuierat asurzitor de sirenă făcu inima să-i bată cu putere. În oglinda retrovizoare zări botul altui camion care mergea în spatele lui, împiedicându-l să iasă de la strâmtoare.

Se afla într-o „cutie" în mişcare, închis între cele patru camioane! Cel din dreapta veni din nou peste el. Apoi totul se petrecu foarte repede. Ca să nu fie strivit de monstrul de patru tone, James făcu la stânga. Roata din faţă muşcă din marginea drumului şi volanul începu să-i tremure... Spera să se menţină astfel câteva secunde. Prea târziu. Camionul din spatele lui accelera şi izbi violent Mercedesul cu bara de protecţie din faţă. Automobilul fu proiectat înainte ca o minge de biliard şi se rostogoli în râpă. James văzu apropiindu-se cu repeziciune un brad, încercă cu disperare să-l evite şi simţi un şoc înspăimântător. Capota se ridică în faţa parbrizului. Mercedesul se răsturnă pe o parte şi începu să se rostogolească pe pantă până la şocul final, provocat de lovirea

de un alt copac după care se îndoi. Din motor răbufni imediat un miros de benzină.

James își pierdu cunoștința gândindu-se că va arde de viu...

* * *

Oamenii din jurul lui vorbeau într-o limbă necunoscută. Deschise ochii și văzu printre brazi cerul albastru. Apoi zări fața unui om aplecată asupra lui. Se șterse și văzu că era sânge. Treptat, redeveni conștient. Își dădu seama că era întins pe pământ și că îl durea tot corpul... Vreo șase persoane — bărbați și femei — se agitau în jurul lui.

— Vorbiți germana? întrebă bărbatul.

— *Jawohl*, zise James.

— Ce s-a întâmplat?

— Camioanele...

— Bulgari ticăloși! bombăni slovenul. Se cred la ei acasă! Acum sunt departe. Ați avut noroc, mașina n-a luat foc. Altfel... Erați leșinat...V-am scos afară... Dacă n-ar fi fost centura de siguranță...

James reuși să se așeze în capul oaselor. Era amețit, îl durea capul, dar nu părea să aibă nimic rupt. Se pipăi și constată că, printr-o minune, revolverul extraplat era tot la centură. Oamenii îl ajutară să se ridice în picioare. Ameți. Simți dureri în spate dar se ținea bine pe picioare. Urcă panta ajutat de salvatorii lui; unul dintre ei îi ducea geanta de călătorie.

— Mergeați la Liubliana? îl întrebă bărbatul care îl susținea.

— Da.

— Vă duc eu.

După două ore, James se afla în camera lui de la *Holiday Inn*... În timp ce făcea un duș, își dădu seama că țeava revolverului îi făcuse o vânătaie enormă în zona abdomenului. Era plin de vânătăi dar centura îl protejase. Camionagii bulgari avuseseră intenția să-l omoare. Îi mai răsuna și acum în urechi claxonatul ironic al lui Nikolas Tolman. Traficantul era convins că nu-l va mai vedea niciodată.

Fusese hotărârea lui sau acționase la ordinul lui Vladimir Sevșenko?

Imediat ce se simți mai bine, James sună la Viena. Bob March ascultă relatarea celor întâmplate și conchise:

— Trebuie să mărim viteza. Nu mai poți continua fără protecție. Ne aflăm pe drumul cel bun și nu am chef să vin la înmormântarea ta. Or, cu cât îi vom jena mai mult, cu atât vor deveni mai feroci. Voi lua imediat toate măsurile necesare pentru a primi întăriri.

*

* *

Ed Jones se uită bănuitor la firma localului *Goulash Museum* și întrebă:

— În Austria se halește la muzee?

— Nu e decât un restaurant, zise James. Ați călătorit bine?

— Grozav, răspunseră în cor cele două „gorile". Air France ne-a oferit o haleală delicioasă. Washington-Paris în șapte ore. La Roissy, un tip de la Air France în haină roșie

ne-a luat de mână şi ne-a dus la legătura Paris-Viena. Altfel ne-am fi rătăcit de tot cu toate culoarele alea.

Şederea în afara Statelor Unite îi neliniştea totdeauna. Cu părul tuns scurt, cămaşi încheiate la gât, cravate în culori ţipătoare, costume prost croite şi încălţări butucănoase, Ed şi Matt nu se schimbaseră deloc. Chelneriţa în şort se uită la ei impresionată de statura lor. Două chintale de muşchi lipsite de sentimentalisme, cu o artilerie demnă de un mic crucişător lansator de rachete şi multă răutate faţă de duşmanii unchiului Sam. Nu se temeau decât de un singur lucru: să nu se procopsească cu o scârboşenie de microb, de bacterie sau de virus...

— Nu vom fi operaţionali mai înainte de mâine dimineaţă, îl avertiză Ed Jones. Puşcoacele vin prin valiza diplomatică...

Unde erau timpurile fericite când se puteau deplasa cu avionul înarmaţi până în dinţi!

— Dar ne putem totuşi face utili, interveni Matt Hudson, căci avem micile noastre posibilităţi...

Destul ca să sugrume un rinocer.

Antrenându-se în mod regulat la şcoala FBI-ului şi practicând sporturile de luptă, Ed Jones şi Matt Hudson nu se temeau de nici un răufăcător. Nici măcar de ceceni. Matt întrebă:

— Cine sunt de data asta răii?

— Un mic amestec, explică James. Ucrainieni, sloveni, ceceni şi bosniaci...

— O-la-la! exclamă Ed Jones. Cine mai sunt şi aştia? Credeam că acum suntem amici cu rusnacii!

— Nu cu toţi, îl corectă James. Matt Hudson făcu un efort considerabil de înţelegere.

— Cam ca „veneticii" din Vietnam. Există varietăți diferite, dar în final sunt tot aceiași bulangii cu față de lămâie...

— Se poate spune și așa, admise James. Dar din punct de vedere politic nu e corect. Sunt niște ființe omenești.

— Asta nu e cât se poate de evident, obiectă Ed Jones.

— Deocamdată mâncați, îi sfătui James. Aici nu e decât gulaș. Specific unguresc...

Alesese acel restaurant sperând că va apărea și Cristă, deși se servea de cârje. Tânăra femeie nu făcuse decât o vizită fulger la spital preferând să se trateze la ea acasă. James îi telefonase chiar în dimineața aceea.

Chelnerița aștepta. Ed Jones își îndreptă curajos degetul spre unul dintre gulașuri, neînțelegând nici o boabă din ce scria în meniu.

În ultimile douăzeci și patru de ore, James analizase cu grijă situația. După spusele poliției austrice, Vladimir Sevșenko plecase din nou la Kiev, unde ducea un container plin cu mobilă. Luase tot din galeria în care erau expuse creațiile lui Claude Dalle. Mobilier pe care-l vindea de trei ori mai scump în Ucraina. Nu se încurca cu beneficii mici. Dumnezeu știa când avea să se întoarcă! Singura pistă rămăsese Nikolas Tolman.

Li se aduseră gulașurile.

După câteva înghițituri, Ed Jones întrebă curios:

— Cu ce e făcută chestia asta?

James se aplecă peste lista de bucate.

— Cu carne de cal. E foarte bună pentru sănătate.

Ed Jones puse furculița pe masă și se îngălbeni la față.

— Carne de cal! Glumești!

— Isuse Cristoase! exclamă Matt Hudson. Atunci și al meu e la fel!

— Mă tem că da, admise James.

Americanii se înverziră la față. Împinseră farfuriile îngroziți, întorcându-și ochii de la gulașul cu carne de cal. Ed Jones își recăpătă primul grai.

— E o scârboșenie! Aștia sunt niște sălbatici! La dracu! Chiar nu se găsea un hamburger normal? Să nu spui la nimeni c-am mâncat porcăria asta...

*

* *

Trecerea frontierei austro-slovene avusese loc fără probleme, în ciuda armamentului important deținut de cele două „gorile", împrăștiat cam peste tot în noul Mercedes închiriat. Când descoperiră *Blejski Grad*, cei doi americani făcură ochii mari.

— *Shit!* exclamă Matt. Ai zice că e Disneyworld...

Traversară orașul Bled și-și continuară drumul spre casa lui Nikolas Tolman. James era hotărât să meargă până la capăt. Pentru a-și continua ancheta avea nevoie cu orice preț de informații. Și nu le putea afla decât de la Nikolas Tolman. Singura problemă era că Tolman ar fi putut să nu se arate foarte cooperant. Totul era să i se arate bine care îi era interesul...

Între timp, James îi pusese la curent cu problemele pe cei doi americani. Cele două Mercedesuri ale negustorului de arme se aflau în fața casei. Deschiderea ei îi depindea de un con digital Lockwood, pe care Matt se grăbi să-l inspecteze.

— Chestia asta ți-o deschid în două minute, zise el.

— Nu încă, zise James. Mai întâi sunăm.

După câteva clipe, o femeie cu par cărunt întredeschise ușa.

— *Herr* Tolman? întrebă James.

— Nu e acasă.

Și femeia ar fi închis ușa dacă nu ar fi împiedicat-o umărul lui Ed Jones. Ceea ce-i permise lui James să propună cu amabilitate:

— Îl vom aștepta, dacă sunteți de acord.

Din cauza elanului, americanul fu gata s-o strivească pe servitoare între perete și ușă. Speriată, femeia dispăru în graba mare pe un culoar. Nou-veniții se pomeniră într-un hol somptuos, luminat de două candelabre enorme, de unde pornea o scară monumentală. Ed și Matt se așezară în două fotolii în stil gotic, învelite în catifea albastră, suspinând de plăcere...

— Iar un împuțit de muzeu.

Câteva minute domni o tăcere deplină. Apoi pe scară apăru o siluetă zveltă: Nikolas Tolman. Stăpânul casei se adresă chiar de pe scară celor trei bărbați cu o voce tăioasă:

— Cine sunteți? Dacă nu răspundeți imediat chem poliția.

Holul nu era luminat. Tolman vedea doar trei siluete.

James porni în întâmpinarea lui și îi răspunse în germană:

— *Herr* Tolman, mi-ar face chiar plăcere. În felul acesta ai putea să dai explicații despre tentativa de asasinat...

Nikolas Tolman încremeni cu mâna prinsă de balustradă. Îl recunoscuse pe James. Acesta continuă cu un ton amenințător:

— Cât le-ai dat camionagiilor bulgari ca să mă arunce în râpă?

Slovenul nu-și pierdu sângele rece.

— Nu știu despre ce vorbești. Cărați-vă de-aici.

Se prefăcu că vrea să urce scara.

Vocea tăioasă a lui Ed Jones îl opri.

— Nici o mişcare!

Americanul îndreptase spre el un Colt impresionant.

Nikolas Tolman se opri şi zise:

— Ce vreţi? N-am bani în casa...

— Să stăm de vorbă, preciză James. Coborâ.

Slovenul coborî cu o încetineală afectată. Când ajunse pe ultima treaptă, îl întrebă pe James:

— Cine eşti?

— Probabil că ştii din moment ce ai vrut să mă omori, îi răspunse James. În schimb eu aş vrea să ştiu *de ce* ai vrut să mă omori.

Se vedea bine că slovenul nu se aştepta la această vizită.

— Nu ştiu nimic despre acest aşa-zis asasinat, pretinse el cu o voce răguşită. Nu te cunosc. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre asasinarea lui Dieter Weizman, zise James.

— Nu cunosc nici un Dieter Weizman.

James îi adresă un zâmbet rece ca gheaţa.

— Aşa? Ed, trezeşte memoria adormită a lui *Herr* Tolman.

Cu o satisfacţie nedisimulată, Ed ridică arma, ţintind unul dintre candelabre. Detunătura cutremură geamurile, o ploaie de ipsos aurit murdări marmura holului şi un braţ al candelabrului căzu pe pardoseală, spărgându-se. Nikolas Tolman strigă furios:

— Eşti nebun!

— Numai un pic stângaci, îl corectă James. Prietenul meu a vrut doar să te sperie.

— Asta e adevărat, întări Ed Jones, îndreptând arma şi spre cel de al doilea candelabru. Cu acelaşi rezultat.

În hol plutea mirosul înțepător al corditei. O ușă se întredeschise și apăru capul speriat al servitoarei, dar Nikolas Tolman îi făcu semn să dispară.

— Ar trebui să accepți această convorbire, îl sfătui James. Altfel, holul ăsta își va pierde tot farmecul.

Ed avu timp să mai distrugă un foarte frumos vas smălțuit, așezat pe o comodă, cu satisfacția unui puști. Era clar că nu avea nici urmă de simț artistic.

Nemișcat la capătul de jos al scării, Nikolas Tolman părea transformat într-o statuie.

— Oprește, imploră el. Da, e adevărat, îl cunoșteam pe Dieter Weizman.

— Așa e mai bine, zise James. Unde putem continua această conversație?

— Veniți.

Tolman îi conduse într-un salon mare în stil rococo care mirosea a mucegai și luară loc în jurul unei mese joase.

— Cine l-a omorât pe Dieter Weizman? întrebă James.

Nikolas Tolman îi aruncă o privire intrigată.

— Îl cunoșteai?

— Nu. Dar aveam cunoscuți comuni.

— Lucrezi pentru americani?

Toată lumea știa că Weizman cumpăra arme din banii dați de CIA. Era deci posibil ca CIA să fie preocupată de dispariția lui. Tolman căpăta curaj.

— Nu știu cine l-a ucis pe Dieter și pentru ce, zise el. Îți jur. Nici nu știu măcar cu ce se ocupa acum. Când te-am văzut la Koper, am crezut că tu ești ucigașul. Că lucrezi pentru sârbi. De aceea le-am cerut bulgarilor să-ți dea o mică lecție. Dacă aș...

Nu-și termină fraza. James îi adresase lui Ed Jones o

privire elocventă. Acesta se ridică cât era de lung — un metru nouăzeci! — şi se apropie de sloven. Îl prinse de gât cu degetele mâinii stângi şi cu dreapta apucă revolverul. Apoi lovi cu vârful ţevii în incisivii lui Nikolas Tolman care, de durere, scoase un strigăt deschizând gura. Americanul îi vârî ţeava Coltului în gură. Tolman începu să lăcrimeze. Ed se întoarse spre James, ridicând cu o încetineală calculată piedica armei.

Americanul puse degetul pe trăgaci. Nikolas Tolman se afla la o fracţiune de secundă de eternitate.

— O să se împrăştie peste tot, avertiză americanul. Şi să ştiţi că creierul păteazâ.

Negustorul de arme scoase un gâlgâit greu de tradus şi Ed binevoi să retragă puţin ţeava Coltului.

— Dă-mi drumul, gemu el. O să vă spun tot.

Ed Jones îşi retrase arma cu delicateţea unei infirmiere care scoate termometrul din gura unui bolnav. Calmul lui era mai înspăimântător decât o furie zgomotoasă. Nikolas Tolman ştia din experienţă că are de-a face cu un ucigaş... Înghiţi de mai multe ori în sec şi zise:

— Ok. Ştiu pentru ce a fost ucis Dieter şi am să vă spun. Dar pe urmă-mi daţi pace.

— Mai e şi povestea cu camioanele, zise cu timiditate Matt Hudson. În privinţa asta am putea avea o mică discuţie amicală... Un picior rupt ţi s-ar părea echitabil drept compensaţie?

Nikolas Tolman se uită fix la american, încercând să-şi dea seama dacă glumea şi trase concluzia că vorbea cât se poate de serios. Tipii ăştia doi îi inspirau o frică nebună, deşi nu trăia printre oameni blânzi. Legăturile cu mafioţii ruşi îl făcuseră să descopere violenţa în stare brută. Dar el

nu era un ucigaș. Ci doar un om de afaceri ceva mai „special". Numai că față de afacerile normale, litigiile nu se rezolvau *niciodată* în fața tribunalelor. În fața acestor trei oameni trebuia să tragă de timp.

— Te ascult, zise James.

*

* *

— Am fost asociat cu Dieter într-o afacere, explică Nikolas Tolman. O livrare importantă de material medical pentru armata croată. Am negociat cu rușii un preț foarte competitiv.

— Cine făcea legătura cu rușii?

— Dieter. Eu trebuia să mă ocup de transport între Slovenia și Croația.

— Cine vindea?

Nikolas Tolman se scotoci prin buzunare, scoase un pachet de *Lucky Strike* și-și aprinse o țigară cu o brichetă Zippo din aur masiv, fabricată special pentru el.

— Vladimir Sevșenko.

— De ce-a venit aici?

— Dieter trebuia să-i înmâneze bani împreună cu o comandă fermă. Dar a fost asasinat înainte de a se întâlni. Sevșenko era furios. Noroc că Dieter îmi dăduse telefonul la care puteam să-l sun pe Sevșenko la Viena. La început, eu nu trebuia să intervin. Am sunat și a venit imediat. Voia să știe ce s-a întâmplat. Dacă înțelegerea mai era valabilă.

James asculta cu atenție. Până acum Nikolas spusese adevărul. Toți acești negustori de arme știau că nu puteau să înfrunte un serviciu de informații cum e CIA. Colaborau, făcându-și uneori servicii reciproce.

— Și?

— I-am explicat ce s-a-ntâmplat dupa parerea mea... Eu şi Dieter nu suntem decât nişte intermediari. Dieter trebuia să-i înmâneze lui Budarenko la Viena două sute de mii de dolari.

— De unde proveneau aceşti bani?

— De la cumpărătorii croaţi. Restul trebuia să fie platit la livrarea la Maribor.

— Cine erau cumpărătorii?

— Nu ştiu. Dieter trata cu ei.

— Ce s-a întâmplat cu aceşti două sute de mii de dolari?

— Au dispărut odată cu Doina. Fata care trăia cu Dieter. Eu cred că ea e cauza morţii lui Dieter.

— Nu ea l-a ucis pe Dieter Weizman.

— Nu, bineînţeles. Dar a fost în înţelegere cu asasinii.

— Şi cine sunt asasinii?

Slovenul se uită la el că o privire compătimitoare.

— Nu bănuieşti? Cei din KOS...

— De ce ei?

Slovenul îndreptă un deget acuzator spre James.

— Cine altcineva? Sevşenko îşi aştepta banii. Croaţii doar n-au să se fure singuri. Nu e prima dată când sârbii „lovesc" intermediarii... Nu îndrăznesc să-i atace direct pe ucrainieni sau pe ruşi....

James îl lăsa să înghită în sec.

— Ce-ai căutat la Koper?

— M-am dus să previn un amic că înţelegerea era *out*. El trebuia să recepţioneze materialul.

— Venea cu un vas?

— Da

— Care?

— Habar n-am, numele nu se transmite decât în ultimul moment...

— Şi cei care au dat două sute de mii de dolari?

Slovenul făcu un gest plin de resemnare.

— Se mai întâmplă. Ştiu şi ei foarte bine că Dieter nu i-a luat cu el...

Era singurul punct indiscutabil din ceea ce spusese.

James insistă.

— O cunoşteai pe această Doina? Dieter avea încredere în ea?

— Când era vorba de femei, Dieter ar fi avut încredere şi-n dracu, zise slovenul rânjind. Nu ştia nimic despre ea...

— Deci, femeia lucra pentru sârbi?

— Evident. I-a anunţat când Dieter a primit banii. Acum probabil că e la Belgrad, la Pula sau în afurisita ei de Ungarie. Când te-am văzut apărând la Koper, am crezut că faci parte din KOS. Vladimir Sevşenko mă prevenise că îi dădeai târcoale, că l-ai urmărit... Eu n-aveam de unde să ştiu că nu eşti de partea *cealaltă*...

După toate aparenţele, CIA se bucura de o părere favorabilă printre negustorii de arme. Nikolas Tolman prinse curaj şi supralicită:

— Pot să-ţi jur că dacă pun puna pe putoarea aia de Doina...

— Prin urmare, afacerea s-a stricat, concluse James.

— În meseria asta renunţi imediat când într-o afacere apare ceva necurat, îi explică slovenul. I-am anunţat pe croaţi la Zagreb. Au pierdut două sute de mii de dolari, dar au să-şi revină.

Matt şi Ed se uitau la Nikolas Tolman ca doi dogi gata să sară. James se ridică în picioare.

— Cred că ne-am spus totul, *Herr* Tolman, anunţă el. Ne vom întoarce la Viena unde îmi voi face raportul.

Slovenul se lumină la faţă vizibil uşurat.

Părea că nu știe ce să mai facă ca să-i fie pe plac. Deodată propuse:

— Poate că voi avea o informație despre persoana care l-a ucis pe Dieter. Mâine sau poimâine.

— Femeie brunetă?

— Da. Semnalmentele corespund cu cele ale unei ucigașe sârbe. Pentru asta trebuie să mă duc la Liubliana. Vă întoarceți la Viena?

— Pot să mai rămân câteva zile la Liubliana, zise James.

Merita, dacă reușea să rezolve misterul asasinării lui Dieter Weizman.

— Unde vei sta?

— La *Holiday Inn.*

— Perfect, te voi suna acolo.

Se scuturâ cu un zâmbet puțin cam forțat.

— Totul n-a fost decât un șir de neînțelegeri, conchise el. Îmi pare sincer rău pentru povestea cu camioanele. Hai acum să bem un păhărel...

Tolman scoase câteva sticle dintr-un bar. Whisky Defender, votcă Moskovskaia și coniac Gaston de la Grange. Sună și servitoarea cu părul cărunt se grăbi să-i servească.

James simți cu plăcere în gură tăria votcii cu gheață. Ed și Matt degustau whisky-ul Defender, încântați că regăsiseră o fărâmă de civilizație... Iar Nikolas Tolman își pregăti un cocteil. Ciocniră toți patru. Era emoționant. După câteva minute de discuții fără importanță, Nikolas Tolman își conduse vizitatorii până la mașina.

Doar că nu le prezentă drapelul Liberian când se urcară în mașină!

*

* *

— Pare OK, zise Ed Jones, acum puțin cam încurcat

pentru că devastase casa unui om atât de cooperant, în timp ce traversau orașul.

— Nu chiar, îl corectă James. A făcut tot ce-a putut să mă aburească, în ciuda poziției lui delicate. A vrut să mă facă să cred că era vorba de o *mică* afacere cu material medical care a fost anulată. A vorbit de două sute de mii de dolari pe care Dieter Weizman trebuia să-i înmâneze lui Vladimir Sevșenko, fără să știe ca am aflat că a scos de la bancă *două milioane* de dolari ca să-i înmâneze aceluiași Vladimir Sevșenko.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Ed Jones care simțea că îl ia durerea de cap.

— Trei lucruri, precizâ James. Mai întâi că nu era vorba de o *mică* afacere, ci de una mare, care justifică avansul de două milioane de dolari. Pe urmă, afacerea nu a fost anulată, ci a fost preluată de Nikolas Tolman. N-ar fi dat el doua milioane de dolari din propriii lui bani, doar ca sa onoreze promisiunea răposatului Dieter Weizman. În sfârșit, nu e vorba de material medical, ci de arme. Arme grele livrate de „Cartelul de la Sevastopol". Dupa toate aparențele, Vladimir Sevșenko a plecat în Ucraina cu cele doua milioane de dolari ca să pregătească livrarea. Tocmai cea pe care CIA are misiunea s-o împiedice.

Ed Jones tresări violent. Dacă s-ar fi aflat la volan, ar fi apăsat atât de brusc pe frână încât toți ar fi ieșit prin parbriz.

— *Mother - fucker* ăsta e un mincinos împuțit, zise el cu indignare. Ne întoarcem să-i tragem un glonț în țeastă.

James îi domoli ardoarea.

— N-ar servi la nimic. Tolman nu e decât un intermediar, ca și Weizman. Deci, care poate fi înlocuit. Noi trebuie să ajungem la comanditari, să încercăm să blocăm afacerea pe

latura asta.

Ajunseseră la intersecția cu drumul care ducea la Liubliana. Dar în loc s-o ia la stânga spre Austria, James făcu la dreapta.

— Nu ne întoarcem la Viena? întrebă Matt Hudson.

James zâmbi nevinovat.

— Acest simpatic *Herr* Tolman mi-a sugerat să mai rămân puțin la Liubliana. Nu știu de ce, dar cu siguranța că nu ca să-mi spună cine e ucigașa lui Dieter Weizman.

— Crezi că va încerca să ne „dileasca"? întrebă Ed Jones.

— Cinstit să-ți spun, habar n-am. Dar am și eu un motiv pentru a merge la Liubliana. Vreau să mă întâlnesc cu un prieten din SOVA, comandantul Martin. I-a pus sub ascultare telefonul lui Tolman. Poate că după plecarea noastră, slovenul a dat unele telefoane interesante.

— Isuse Cristoase! exclamă Matt Hudson cu admirație. Afurisit creier mai ai! Cred că colcăie de neuroni acolo înăuntru!

— Păcat că nu putem să-ți facem o grefă, suspină cu ipocrizie Ed Jones, care, de când citea *Reader's Digest*, se simțea plin de cunoștințe...

După câțiva kilometri, James se opri la o stație de benzină și sună la SOVA dintr-o cabină telefonică. Avu norocul să-l găsească pe comandantul Martin, îi spuse unde se afla și slovenul propuse imediat:

— Să cinăm împreună. Întâlnirea la Kim. E un sat mic pe drumul spre Skopja Luka. Vei întreba de hanul *Podpec*. Cred ca am lucruri interesante să-ți spun.

CAPITOLUL VIII

Începea să se facă noapte şi Nikolas Tolman tot nu reuşise să-şi revină de pe urma vizitei celor trei bărbaţi de la CIA. Încă mai simţea între dinţi oţelul ţevii revolverului vârât în gură. Nu reuşea să se liniştească. Îşi trecu limba peste cerul gurii, zgâriat de ţeava Coltului. Tipii aceia doi erau ca cecenii lui Sevşenko, nişte maşini de ucis. Şi el se şi văzuse mort...

Strânse tare paharul cu coniac ca să nu-i mai tremure mâinile, apoi îl bău cu înghiţituri mici.

Rememoră convorbirea. Îşi zise că reuşise să limiteze mult stricăciunile. Şi că avusese dreptate să i se opună lui Vladimir Sevşenco. Când aflase de la Sissi că agentul CIA era pe urmele sale, ucrainianul fusese cuprins de o furie oarbă. Voia să-l împuşte imediat ce se va arăta. Totuşi el reuşise să-l domolească şi să obţină un compromis: intimidarea brutală a ziaristei Crista Shöngau. După aceea ucrainianul

insistase din nou.

— Acest tip trebuie eliminat, spusese el răspicat. Altfel îl vom avea în cârca noastră şi poate să ne facă necazuri serioase. Dacă rămâne în circuit, stricăm înţelegerea.

Slovenul simţise cum îl trec sudori reci. Era cea mai importantă afacere din viaţa lui. Dacă totul mergea bine, avea să devină neînchipuit de bogat.

Acordul cu „Cartelul de la Sevastopol" prevedea cinci livrări, fiecare de aproximativ zece mii de tone de arme grele. Elicoptere grele MI 24, elicoptere de asalt MI 8, tancuri T.34-85 renovate, tancuri grele de patruzeci şi patru de tone M.72, cu sisteme de arme modernizate, tunuri de 130 cu muniţii, lansatoare de rachete IGLA, rachete sol-sol PL9, lansatoare de rachete multiple cu muniţii.

O cantitate de arme capabilă să răstoarne echilibrul de forţe în fosta Iugoslavie. Până în momentul de faţă, în ciuda livrărilor clandestine, musulmanii bosniaci nu dispuneau decât de vreo patruzeci de tancuri T.55 vechi, vreo douăzeci de tunuri, câteva elicoptere care abia erau în stare să zboare, vreo treizeci de lansatoare de rachete multiple şi foarte puţine rachete sol-sol. Pe când sârbii din Bosnia aveau trei sute treizeci de tancuri, printre care T.72, opt sute treizeci de piese de artilerie grea, elicoptere şi patruzeci de avioane de luptă.

Acest acord îi bucura nespus de mult pe croaţi, care aveau să recupereze, fără să plătească vreun ban, jumătate din acest armament!

Musulmanii bosniaci erau izolaţi. Orice livrare trebuia să treacă prin Croaţia, fie pe uscat, fie prin portul Split.

Dar lui Nikolas Tolman nu-i pasă de asta. Totul va fi plătit în avans, înainte de debarcare, pentru *totalitatea* armelor.

Era ceva ameţitor. Fiecare livrare era plătită de bosniaci

cu şaptezeci şi două de milioane de dolari, din care Nikolas Tolman avea un procentaj de aproape 20%, adică douăsprezece milioane de dolari! O adevărată sursă de îmbogăţire pentru el care care nu strânsese decât trei-patru milioane de dolari de la începutul războiului în Iugoslavia, după patru ani de muncă grea.

La sfârşitul operaţiunii se va alege cu peste şaptezeci şi două de milioane de dolari, pe care nici măcar nu va trebui să-i mai împartă cu Dieter Weizman.

După ce totul se va termina, Tolman calculase că, plătind toate cheltuielile, îi vor mai rămâne cel puţin cincizeci de milioane de dolari. Destul ca să ducă o viaţă fastuoasă până la sfârşitul zilelor...

Firește, aceste arme aveau să provoace mii de morţi şi aveau să aprindă războiul în Iugoslavia într-un mod care va face actualul conflict să pară un joc de copii. Dar asta nu era problema lui. Ceea ce-l atrăgea cel mai mult era faptul că era un *deal* curat: armele existau, mijlocul de livrare la fel, iar bosniacii aveau banii datorită sponsorilor lor.

Pregătea cu Dieter Weizman această afacere de opt luni şi nu avea intenţia să se lase văduvit de roadele eforturillor sale. Deja fusese nevoit să dea din buzunarul lui cele două milioane de dolari dispăruţi. Altfel Sevşenko n-ar fi continuat afacerea. Acest aconto modest trebuia să dovedească buna credinţă a cumpărătorilor şi să achite primele cheltuieli: închirierea vaselor, pregătirea materialului. comisioanele pentru vameşi.

Când părăsiseră oraşul Bled ca să se ducă la bancă după bani, Sevşenko îi spusese care erau condiţiile lui. Agentul CIA trebuia să dispară. La Liubliana se vor despărţi. Dacă agentul CIA îl va urmări pe el, va avea grijă să-l omoare pe

autostrada care ducea la Viena. Dacă îl urmărea pe Tolman, atunci slovenul trebuia să-l lichideze.

Tolman acceptase şi soarta decisese. El fusese nevoit să-l lichideze pe intrus. Pentru ca prima tentativă eşuase, acum trebuia s-o ia de la început...

Numai că nu avea de gând s-o facă direct. Nu era bine să supere CIA. Trebuia să angajeze pe cineva, vina să cadă asupra KOS-ului. După al treilea pahar de coniac găsi soluţia. Nu-i mai rămânea decât s-o pună în aplicare.

*

* *

Hanul *Podpec* semăna cu un decor de operetă naiv, cu băncile sale de lemn şi clienţii îmbrăcaţi în costume ca în filme. Era Iugoslavia profundă, un sătuc din mijlocul pădurii. Ed şi Matt făcură ochii mari de uimire. Patronul puse pe masă o sticlă de şlivoviţă.

— Ne oferă rachiul său personal, explică comandantul Martin.

Matt şi Ed păliră. Altă oroare!

— N-au totuşi whisky?

Numai că whisky-ul încă nu ajunsese până acolo... Se resemnară să bea alcoolul acela extrem de tare. Ofiţerul de informaţii sloven era însoţit de o brunetă cu un decolteu pătrat care-ţi lua vederea. Avea o gură mare şi ochii ei negri aveau o expresie incendiară. Slovenul părea foarte bine dispus în timp ce-l asculta pe James povestindu-i întrevederea cu Nikolas Tolman.

— A câştigat mulţi bani, remarcă el. Dar dacă a dat două milioane de dolari din buzunarul lui, înseamnă că e sigur că

va câștiga de zece ori mai mult... A fost la Koper ca să se înțeleagă cu asociatul lui, Dagman Polica.

— Acolo nu sunt vameși? întrebă mirat Ed Jones.

Ofițerul de la SOVA zâmbi în fața naivității americanului.

— Vameșii sunt incluși în cheltuielile generale, explică el. Aici au salarii foarte proaste.

Matt Hudson roși brusc ca o domnișoară. Sub masă, coapsa tinerei Dragona Turjac, însoțitoarea comandantului Martin, se sprijinea de piciorul lui cu o insistență suspectă. Așezată între cei doi bărbați, tinerei femei părea că îi face plăcere să se afle la mijloc. În stânga îl avea pe Matt iar în dreapta pe comandant, care îi pipăia tot timpul coapsa. Matt se trase ușor într-o parte, fugind de contactul care îndemna la păcat.

— Nikolas Tolman a dat multe telefoane după plecarea voastră, îi anunță comandantul Martin.

— Unde? În Ucraina? întrebă James.

— Nu. La Koper, la Pula, la Rijeka, în Croația.

— Cui?

— Îl căuta pe un anume Roberto. A sunat în baruri, cafenele, discoteci. Peste tot a lăsat mesaje în care îi cerea să-l sune.

— Îl cunoști pe acest Roberto?

— Nu, mărturisi slovenul. Probabil că e un italian. Poate că asta nu are nici o legătură cu treaba voastră.

Li se aduse carne de pui piperată și toți o băgară în mâncare, cu excepția lui Ed și Matt, care ciugulira doar câțiva cartofi. La sfârșitul mesei James înțelese de ce-l chemase comandantul Martin în locul acela uitat. Dragona, care semăna cu un vulcan gata să irupă, se pleca din ce în ce mai des la urechea lui, chicotind lubric. Slovenul se întoarse spre James.

— Dragona vrea s-o conduc acasă. Locuieşte pe-aproape. Sper că nu aveţi nimic împotrivă?

Tânăra femeie era deja în picioare. Înainte de a pleca, ea îi aruncă lui Matt Hudson o privire care-l făcu pe american să roşească din nou. Se vedea bine că ar fi tentat-o puţin exotism.

*
* *

În localul de dans *Elite*, aflat în portul Koper, Roberto Bari coborî de pe taburetul de la bar şi porni spre toaleta de la subsol. Se închise în cabină, scoase un pliculeţ de cocaină, îl desfăcu, îl puse în echilibru pe chiuvetă. Luă apoi un pai subtilizat de la bar, îl vârî în nara stângă şi trase pe nas mica grămăjoară de praf alb şi strălucitor în câteva secunde. Apoi se sprijini de perete aşteptând ca drogul să-şi facă efectul. Oglinda îi arăta imaginea unui cap de capră pe un gât de pui, şi-şi zise că nu era deloc frumos. Poate că asta şi explica sumele pe care trebuia să le plătească pentru o scurtă felaţie administrată de o zdrenţăroasă dintr-un port al Adriaticii. Era tras la faţă, plin de riduri. Avea cearcăne mari la ochi, o privire stinsă şi înfăţişarea unui om de cincizeci de ani. Totuşi abia împlinise douăzeci şi şapte de ani.

Problema era că avea toate şansele să nu mai împlinească douăzeci şi opt...

Născut la Bordighera, abandonat la vârsta de şapte ani, fusese luat de un „naş" din Mafia şi educat în spiritul ei. Primul asasinat l-a comis la şaptesprezece ani...

Cariera lui în rândurile Mafiei ar fi continuat fără probleme, dacă în 1989 n-ar fi fost trimis după droguri în

Croația. Într-un bar din Zagreb, Roberto întâlnise un croat întors din Australia care îl înrolase în Brigada 109 croată, o unitate „specială" având misiunea de a-i teroriza pe inamicii croaților — sârbi și musulmani — în cel mai curat stil al ustașilor.

Roberto Bari își mânjise mâinile de sânge până dincolo de coate. Execuțiile îndeplinite până atunci pentru Mafia erau jocuri de copii în comparație cu jocurile actuale. Trebuia să se strecoare în satele cu populație majoritară sârbă din regiunea Knin și să masacreze, în modul cel mai atroce posibil, cât mai multe familii în cel mai scurt timp. Spintecau femei gravide, tăiau cu toporul bărbații după ce le scoteau ochii, le smulgeau limba și părțile genitale. Copiii, inclusiv nou-născuții, nu erau decât sugrumați.

După prima misiune, Roberto vomase o oră și se pusese pe băut. La a doua, pe când era deja beat mort, nimerise peste o tânără care îl scuipase în față. Înfuriat la culme, Roberto îi smulsese sânii, bucățică cu bucățică, cu cleștele.

Luni în șir trăise într-un univers de coșmar. Ziua dormea sau bea. La căderea nopții, oamenii din Brigada 109 se înghesuiau în camioane și erau duși până la marginea satului care trebuia ars.

Roberto Bari, căruia îi plăcea să mestereasca, pusese la punct un aparat de smuls ochii. Un fel de furculiță pentru stridii, cu doi dinți aflați la o depărtare bine calculată, terminată cu două spatule cu marginea ascuțită. Invenția îi adusese admirația tuturor camarazilor.

După sârbi, venise rândul bosniacilor. Atrocitățile deveniseră o rutină. Roberto Bari săvârșise marea lui ispravă la Gornavikuv, când arsese de vii, dintr-o singură lovitură, trei sute șaptezeci de sârbi... Puțin după aceea, Brigada 109

fusese desfiinţată. Astfel de fapte începeau să creeze Croaţiei o imagine dezastruoasă.

Drept recompensă pentru bunele şi lealele sale servicii, Roberto Bari primise un paşaport croat. Se istalase în subsolul unei vile locuite de refugiaţi, în mahalaua din Rijeka, marele port croat la Adriatica, şi supravieţuise de bine de rău făcând pe traficantul până în 1995...

Şi apoi, într-o zi, ieşind dintr-un bar, trei necunoscuţi deschiseseră focul asupra maşinii sale. Scăpase ca prin urechile acului, după o cursă disperată, omorând doi dintre agresori.

Sârbi!

Şeful statului-major al armatei coate, ca să se dezvinovăţească în faţa autorităţilor internaţionale, pretinsese că „Brigada 109" scăpase de sub controlul guvernului... Şi ca să-şi dovedească buna credinţă, el dezvăluise numele câtorva criminali de război care nu erau croaţi, printre care şi cel al lui Roberto Bari...

Atunci începuse pentru el o viaţă rătăcitoare de om hăituit. Rareori se culca de două ori în acelaşi loc, bea mult, se schimba puţin şi slăbise în aşa hal încât arăta scheletic. Ca să supravieţuiască făcea singurul lucru pe care ştia să-l facă: ucidea. Mici „contracte" prost plătite, care deseori prezentau multe riscuri. Nu mai avea decât o singură armă, care nu era de mare precizie şi avea tendinţa să se blocheze.

Mafia nu-l mai voia, croaţii nici atât.

Ajuns la capătul puterilor, Roberto acceptase în cele din urmă propunerea oribilă a unui traficant bosniac de organe. Instalat lângă Sarajevo, la Dobrinja, italianul mersese până la capătul ororii. Patronul lui era în înţelegere cu şefii lagărelor de prizonieri de unde putea să ia „materia primă". Sistemul era simplu. Preleva organe de la copii. Rinichii.

ochii, inima. După aceea, prin intermediul unor complici din Italia, găsea cumpărători la Triest. Care plăteau foarte scump cumplitele lor achiziții.

Un om se ducea să selecționeze un copil dintr-un lagăr. Vreme de câteva zile, copilul era foarte bine hrănit. Era dus într-o ascunzătoare din Dobrinja, unde aveau grijă să-l liniștească ca să nu fie stresat.

După aceea intervenea Roberto Bari.

Omora copilul lovindu-l cu ciomagul, ca pe un pui de focă. Apoi aștepta să i se încredințeze organele într-un container frigorific. Din momentul acela începea o cursă contra-cronometru pentru a ajunge la Rijeka în nouă ore, pentru ca organele să nu se altereze. Un traseu care în mod normal era străbătut în două zile și jumătate, din cauza barajelor numeroase. Dar Organizația corupsese pe toți cei care trebuiau corupți. După ce ajungea la Rijeka, Roberto Bari lua feribotul spre Triest și preda containerele celui care le aștepta.

Rezistase patru luni, apoi nu se mai întorsese din ultima călătorie, păstrând pentru el banii pe rinichii a doi copii masacrați de el cu lovituri de ciomag...

De atunci se ascundea între Slovenia și Rijeka. Știind că nu va mai rezista mult, obligat să-și schimbe în permanență locul, pus la index de zvonurile care circulau pe seama lui. Roberto găsea din ce în ce mai greu „clienți" și ducea o viață de mizerie. Roata se întorsese pe buna dreptate și era exploatat. Pentru ultimul contract nu obținuse decât atât cât să facă plinul mașinii sale, un vechi Fiat 1600.

Roberto urcă în bar, luă telefonul de pe tejghea și formă numărul lui Nikolas Tolman. Roberto aflase despre trei dintre mesajele lui. Slovenul răspunse imediat, arătându-se neobișnuit de călduros.

— Aş vrea să ne întâlnim, zise el. Unde eşti în momentul ăsta?

Era o întrebare la care lui Roberto nu-i plăcea să răspundă.

— La Pula, zise el. Dar nu rămân aici. Ne putem întâlni mâine la Rijeka. În port, în faţă la *Rijeka Banka*, la prânz.

*
* *

James şi „păzitorii" săi rătăceau pe Slovenska Cesta după ce luaseră dejunul în oraşul vechi. Nici o veste de la Nikolas Tolman. Stabilise o întâlnire la SOVA cu comandantul Martin, care ţinea neapărat să-i arate instituţia.

Ajunseră în colţul străzii Stefanova. Cele şapte etaje ale imobilului alb care adăpostea Ministerul de Interne se ridicau chiar pe colţ. În mod ciudat, parterul era ocupat de magazine: o galerie de tablouri pe strada Stefanova şi un magazin de cadouri pe Slovenska Cesta.

James se prezentă la intrarea de pe strada Stefanova. Din păcate, comandatul Martin nu era acolo, dar îi lăsase un mesaj. Fusese chemat la Maribor şi nu putea sa fie prezent la întâlnire. Dezamăgit, James îşi zise ca nu mai avea de ce să întârzie la Liubliana. Dacă Nikolas Tolman nu dădea nici un semn de viaţă în cursul zilei de mâine. era hotărât sa se reîntoarcă la Viena.

*
* *

Peste portul Rijeka se abătuse un vânt rece. Cafeneaua unde se adapostisera Nikolas Tolman şi Roberto Bari era

pustie. Slovenul se uita la ucigaș cu un dezgust fățiș. Neras, cu gâtul și mai slab ca de obicei, italianul mirosea a sudoare și a șliboviță. Ochii lui erau într-o continuă mișcare și tresărea la cel mai mic zgomot.

— Te va costa o sută de mii de mărci, îl anunță Roberto Bari cu o voce nesigură.

Tolman dădu din umeri.

— Nu te prosti. Altfel, plec.

Se prefăcu că vrea să se ridice. Roberto fu cuprins de panică. Nu avea nici cu ce să-și achite băutura.

— Bine, atunci cincizeci de mii. Zece mii imediat.

Nikolas Tolman nu avea chef să-și piardă ziua în negocieri.

— Îți dau zece mii de mărci, zise el. Și asta pentru că țin la tine. După ce faci treaba, mă suni, îmi spui unde te afli și eu te plătesc.

Roberto Bari se prefăcu că ezită, dar în privirea lui era atâta panică încât Tolman rămase neclintit.

— *Va bene*, zise el în cele din urmă. Dar vreau o mie de mărci imediat.

— Nu. Cinci sute.

— O mie.

De data asta slovenul simți că Roberto nu va ceda. Scoase din buzunar un teanc de bancnote — mărci și dolari amestecați — și numără zece bancnote de o suta de mărci.

Lui Roberto îi tremurau mâinile. Se întorcea norocul. Tolman chemă chelnerul, plăti și se ridică.

— Să-mi faci o treabă frumoasă pentru banii ăștia, îi zise el. Hai, *ciao*.

Ieși fără să dea mâna cu Roberto. Slovenul cunoștea foarte bine povestea cu copiii uciși cu lovituri de ciomag.

CAPITOLUL IX

Telefonul sună tocmai când James își termina micul dejun. Era Bob March care îi telefona de la Viena.

— Am primit un mesaj de la SISME [1], îl anunță el. Le trimisesem o notă în urma cazului Weizman. Au găsit-o pe Doina Udvar! La hotelul *Danieli*.

— În Italia?

— La Veneția. Ocupă un apartament de două mii cinci sute de dolari pe zi și face jaf prin magazine. E singură și plătește peste tot în bani lichizi.

— În dolari?

— Nu, în lire...

— Bine, zise James. Mă reped în Italia.

Cu mașina se făcea în jur de patru ore.

---

1) Serviciul de informații italian (n.a.).

Închise telefonul şi-l strigă pe Ed Jones aflat în camera vecină.

— Plecăm la Veneţia, îl anunţă el.

— *Venice, California*? întreba americanul plin de speranţă.

— Nu, Italia.

— Acolo unde sunt mlaştini?

— Dar şi lucruri foarte frumoase, îi atrase atenţia James. Şi vom sta la cel mai frumos hotel din lume. Vă aştept jos într-o jumătate de oră.

James coborî în holul mic şi pustiu. Un singur client sorbea o cafea în bâruleţul de alături. Cei doi americani apărură bosumflaţi. Perspectiva de a mai trece o frontieră cu toată artileria lor nu-i bucura câtuşi de puţin.

*

* *

Roberto Bari pătrunse în garajul de la *Holiday Inn*, un subsol în care maşinile ajungeau prin intermediul unei rampe ce se întindea de-a lungul hotelului. Italianul dormise prost. Trăsese la hotelul *Union*, care era lipit de *Holiday Inn*, după ce sosise de la Rijeka pe la unu dimineaţa. În Slovenia se simţea totuşi mai în siguranţa decât în Croaţia, dar prea era chinuit de multe orori.

Examină parcarea. Nu erau decât vreo zece maşini. Scoase hârtia pe care era notat numărul maşinii... O găsi în rândul trei şi inspectă locul.

Clienţii veneau cu ascensorul, cum venise şi el, şi ieşeau cu vehiculul pe o uşă culisantă, comandată electric, care putea fi pusă în mişcare cu mâna din interior. Italianul reperă o

nişă înconjurată cu saci de ciment şi se ascunse acolo. Din locul acela putea să supravegheze cele două ascensoare. Va aştepta ca „ţinta" să ajungă lângă maşină şi sa fie ocupată cu descuiatul portierei. În momentul acela avea să tragă. În spate. Ceea ce oferea o garanţie maxima.

Zidurile din ciment vor amortiza zgomotul detunăturilor şi va fugi pe rampă. Pentru mai multă siguranţă, se duse până la uşă ca să-i verifice deschiderea. După aceea se întoarse în ascunzătoare şi încărcă arma.

Trecură douăzeci de minute. Doi clienţi veniră să-şi ia maşinile. Roberto Bari începea să fie cuprins de panică.

Mai trecu un sfert de oră. Murea de sete şi era leoarcă de o sudoare urât mirositoare. Beculeţul ascensorului începu să clipească. Uşile se deschiseră şi apăru un bărbat blond care corespundea cu semnalmentele date de Nikolas Tolman. Roberto Bari era un ghem de nervi. Cu profesioniştii nu puteai să ştii niciodată...

Bărbatul ajunse în dreptul maşinii, supravegheat de italian. Acesta din urmă scoase uşurel arma din buzunar şi-şi ţinu respiraţia. Calculă în gând: două în spate şi după aceea unul în cap. În felul ăsta, Cristos să fi fost şi tot n-ar mai fi înviat!

În momentul în care se pregătea să tragă, uşile ascensorului se deschiseră din nou. Bâgă repede arma în buzunar şi simţi că-i lasă picioarele. Ceidoi tipi care ieşiseră din cabina ascensorului aveau cuvântul „copoi" scris pe frunte... Nişte huidume cu privirea rece şi mobilă, sub hainele cărora un ochi expert putea să distingă un armament superior puşcociului său. Simţi că i se face greaţă. Daca ar fi tras, acum ar fi fost şi el pe cale sa-şi dea duhul. Văzuse şi el oameni din ăştia la adunările Mafiei.

— James, așteaptă-ne! strigă primul în engleză.

Americani! Roberto Bari se ghemui în nișă. Slavă Domnului că nu păreau bănuitori!

— Cum e timpul la Veneția? întrebă al doilea în timp ce se urca în mașină.

Roberto nu mai auzi răspunsul. Mașina începea să manevreze. Evident, dacă ar fi fost un erou, ar fi golit încărcătorul asupra celor trei bărbați și i-ar fi lichidat mai înainte ca ei să se poată apăra. Dar se mulțumi să se uite în urma Mercedesului și să-l înjure cu jumătate de glas pe Nikolas Tolman! Ticălosul nu-i spusese că ținta lui avea două gărzi de corp!

Fusese la un pas de a fi masacrat pentru niște amărâte de o mie de mărci.

Imediat ce mașina ieși din garaj, Roberto se năpusti spre ascensor. Când ieși pe strada Miklociseva, Mercedesul dispăruse de multă vreme. Alerga până la mașina lui oprită nu departe de-acolo. Nu era prea îngrijorat. Un singur drum ducea spre Veneția. Koper și pe urmă autostrada care ducea la Udine și Veneția.

La Veneția însă mașinile nu aveau voie să circule, ceea ce complica lucrurile. Se grăbi să iasă din Liubliana, ajunse pe autostrada ce ducea spre Postojna și apăsă pe accelerație.

Abia la zece kilometri după sfârșitul autostrăzii reperă Mercedesul blocat în spatele câtorva camioane... acum putea să meargă liniștit până la mare... Roberto Bari aprinse o țigară, cu stomacul crispat de furie. Era nerăbdător să găsească un telefon ca să-i spună lui Tolman tot ce gândește despre el.

*

* *

Agățat de mânerul portierei, Ed Jones se înverzi la față. Americanul scoase o exclamație sugrumată văzându-l pe James lansând mașina într-o depășire pe muchie de cuțit, satul să mai respire fumul camioanelor.

— *Hold it*, gemu el, că altfel ajungem la spital. Aici oamenii sunt bolnavi la cap.

O mașină Alfa îi depăși chiar pe ei care se aflau în depășire cu un scrâșnet puternic de cauciucuri. În Statele Unite nu depășeai decât dacă aveai un kilometru liber înaintea ta...

Matt Hudson suspină de pe bancheta din spate.

— Asta e *Salariul groazei*. O să ajungem morți.

James depășea camioanele unul după altul, depășit și el la rândul lui de italieni deranjați la minte. Era un drum sinuos acoperit cu puțin polei.

Ed Jones murmură:

— Dacă ajungem în afurisitul ăla de oraș, o să mă duc drept la biserică.

— Dar nu ești catolic, obiectă Matt Hudson, și el înspăimântat.

— N-are a face. Rugăciunea mea va fi transmisă...

Supliciul lor mai dură aproape o oră. Nu răsuflară ușurați decât atunci când văzură Adriatica, totuși nu prea atrăgătoare cu valurile ei cenușii. În față se ghicea coasta italiană. Triest și Veneția.

— Chestia asta chiar e o mare? întrebă cu mirare Ed Jones. Ai zice că e un mic lac.

În sfârșit frontiera. Încă o repriză de spaimă pentru cele două „gorile", care se și vedeau într-o temniță italiană. Matt se destinse.

— Gata, o să găsim iar mâncarea albilor! Italienii nu

halesc cai. Aştia au pizza.

— Ah, o pizza! zise Ed suspinând.

Două ore mai târziu, James pătrundea pe bifurcaţia care ducea la aeroport din Veneţia. Hotărâse să predea maşina, inutilă în acel oraş în întregime pietonal şi să ajungă în centru cu *motoscaffo* (1). Se pomeniră toţi trei în faţa singurei vedete ancorate în faţa aeroportului. După ce urcă la bord, Matt Hudson remarcă, în timp ce parcurgea cu viteză laguna:

— Seamănă cu Miami, mai puţin soarele.

Aici dârdâiai de frig. După patruzeci şi cinci de minute, *motoscaffo* pătrunse pe un mic canal care se întindea de-a lungul hotelului *Danieli*. Matt îi făcu semn cu cotul lui Ed Jones.

— Isuse Cristoase, o gondolă!

Când dădură cu ochii de holul somptuos şi faraonic al vechiului palat al dogilor, transformat în hotel, când văzură tavanele pictate, tablourile, draperiile, mobilele vechi, rămaseră muţi de stupefacţie, respectuoşi ca într-un muzeu.

— Ne reîntâlnim jos peste o jumătate de oră, zise James.

După ce văzu unde era camera, care avea ferestrele spre Canal Grande, la etajul doi, James coborî şi se duse la portar, ţinând în mână două bancnote de o sută de mii de lire.

— În ce cameră se află *signorina* Doina Udvar? întrebă el.

— Apartamentul 32, *signor*, îi răspunse portarul băgând în buzunar cele două bancnote. În general coboară pe la nouă. În seara asta e invitată la o mare serată la *Principele* Quesquina.

James mai scoase o sută de mii de lire.

(1) Vedetă rapidă lungă de vreo douăzeci de metri (n.a.).

— Trimite-i niște flori împreună cu cartea mea de vizită, îi ceru el.

Portarul aruncă o privire la cartea de vizită.

— *Subito, signor* [1].

James se duse la bar. De data asta CIA îl ajuta să facă curte unei femei frumoase...

*

* *

— Găozar nenorocit! Era gata să mor împușcat. Sunt TREI!

Roberto Bari era atât de înfuriat încât răcnea în cabina telefonică din fața debarcaderului la care trăgeau *motoscaffi*. Când ajunsese la aeroport, nu mai găsise pe nimeni. Un hamal îi spusese că *motoscaffo* care plecase cu James și prietenii lui se va întoarce, pentru că asigura naveta până la nouă seara. Nu-i mai rămânea decât să aștepte în frig.

— N-am știut, minți Nikolas Tolman la celălalt capăt al firului.

— Ta va costa cincizeci de mii de mărci, îl anunță cu răceală Roberto.

Slovenul amuți. Pentru suma asta se extermina un sat întreg în Croația.

— Nici vorbă! zise el.

— Așa! răspunse Robert plin de o furie reținută. Știi ce-am să fac? Am să mă duc la tip și-am să-i spun că trebuia să-l împușc și CINE mi-a spus s-o fac. Părerea mea e că ar trebui să-ți cauți de-acum ascunzătoare... Hai, *ciao*, îți urez o noapte plăcută.

1) Imediat, domnule (n.a.).

— Nu, stai, nu închide! implorâ Tolman. De acord! De acord!

— *Bene, bene,* zise Roberto îmblânzit, dar m-am săturat de prostii. Aşa că mâine dimineaţă virezi douăzeci de mii de mărci la American Express din Veneţia. *Prestissimo.* Altfel...

— O voi face chiar mâine, promise slovenul.

Roberto Bari privi spre lagună. Sosea un *motoscaffo.* Întrebă:

— Cine sunt tipii ăştia?... Sunt din „sindicat"?

— Mda, îl asigură slovenul.

— Nu cumva sunt nişte copoi?

— Nici pomeneală.

Roberto închise. Puţin îi păsa. Dar pentru copoi era mai scump pentru că era mai periculos. Acum nu mai avea decât să-şi îndeplinească contractul.

Motoscaffo trăsese la mal. Sări pe punte şi-l întrebă pe pilot?

— Unde i-ai dus pe tipii dinainte?

— La *Danieli.* De ce?

— Aşa, răspunse italianul. Haide, da-i drumul. Ştii unde e *Commodore*?

— Chiar lângă *Danieli*, şi acolo e mult mai ieftin.

*

* *

— Uşurel!

Ed Jones forţa cu tandreţe uşa apartamentului 32. O nimica toată cu trusa pusă la dispoziţie de către Divizia Tehnică. Holul imens de la primul etaj era pustiu. James păndise plecarea Doinei Udvar de la galeria care domina

parterul. Descoperind în acelaşi timp aspectul fizic al unguroaicei. O brunetă splendidă, foarte elegantă în rochia ei de seară, care era aşteptată de un bărbat înalt, slab şi chel. După aceea urcase într-o gondolă privată.

— Gata! şopti Ed Jones.

Uşa înaltă se deschise fără zgomot şi cei trei bărbaţi se strecurară înăuntru. După ce închiseră uşa în urma lor, James aprinse lumina. Ed şi Matt scoaseră acelaşi strigăt de stupefacţie.

— *Holly cow!*

Era nemaipomenit. Capela Sixtină, dar cu mai mult lux! O încăpere lungă de peste zece metri, cu un tavan pictat pe şapte metri, două ferestre imense care se deschideau spre Canal Grande, tablouri vechi şi oglinzi superbe pe pereţi, fotolii aurite demne de Versailles, mobile veneţiene de epocă şi un buchet de flori enorm aşezată pe o măsuţă de televizor. Muţi de respect, cei doi americani sorbeau cu privirea acel decor de vis.

James intră în dormitor. Tavan pictat, lambriuri somptuoase, un pat mare din lemn. Haine de femeie împrăştiate peste tot.

Cei trei bărbaţi începură să scotocească peste tot. Ed Jones descoperi sub patul mare o valijoară-diplomat din piele neagră, încuiată, cu iniţialele D.W. Matt Hudson supraveghea uşa în timp ce Ed ataca încuietorile, ajutându-se de un stetoscop pentru a auzi clinchetul rotiţelor. După treizeci şi şapte de secunde se deschise prima broască. A doua avea aceeaşi combinaţie. 176. Americanul deschise capacul şi fu gata să se sufoce.

Valijoara era plină de bancnote noi de o sută de dolari! Numai din colţul stâng lipseau ceva bani.

— Isuse Cristoase, n-am vazut în viaţa mea atâţia bani! zise Ed Jones suspinând. Ma întreb câţi or...

— Ceva mai puţin de două milioane de dolari, răspunse James.

Erau banii lui Dieter Weizman. Minusce cheltuise Doina Udvar.

Îşi continuară cercetările fără să mai găsească nimic altceva, apoi se retraseră tot aşa cum veniseră. James se instală în barul de la parter. Era perplex. De ce venise Doina Udvar la Veneţia în loc să se ascundă în Ungaria? Părea foarte nepăsătoare... Nu ştia ce atitudine să aibă faţă de ea. Trebuia s-o facă să vorbească. Nici acum nu era convins de vinovăţia ei în asasinarea lui Dieter Weizman. Totuşi cele două milioane de dolari erau acolo... Hotărî să aştepte rezultatul demersului său galant.

* * *

Roberto Bari încerca să înghită nişte paste scârboase pe terasa hotelului *Commodore*, vecinul sărac al hotelului *Danieli*. Norii de deasupra oraşului dispăruseră alungaţi de vânt şi acum era frumos, deşi cam răcoare, iar turiştii se înghesuiau pe cheiul Marelui Canal printre chioşcurile care vindeau ilustrate şi suveniruri. La douăzeci de metri de el, *Danieli* părea că-l sfidează. Nu îndrăznea să intre de teama să nu dea nas în nas cu ţinta. Celălalt ar fi putut să-l repereze şi după aceea ar fi fost mult mai dificil...

Deci trebuia să-l aştepte să iasă. De preferinţă singur. Pe străduţele din jurul pieţii San Marco era relativ uşor să tragi şi să fugi. În loc să ia un *motoscaffo* prea uşor de reperat, se

va duce după aceea la intrarea în oraș, acolo unde turiștii își parcau mașinile, și va pleca cu autobuzul.

Termina de mâncat, plati și se pierdu în mulțimea care aștepta vaporașele, printre tarabele negustorilor ambulanți, chiar în fața hotelului *Danieli*. Revolverul îi atârna la centură, creându-i o senzație liniștitoare. Aici era la el acasă, în țara lui.

*

* *

— *Herr* Scott?

Vocea femeii de la telefon era ezitantă. Simți cum i se accelerează pulsul.

— Eu sunt, zise el.

— Sunt Doina Udvar. Vreau să vă mulțumesc pentru flori. Sunt splendide! Dar sunt încurcată, nu vă cunosc...

— Nici eu! mărturisi James. Am trecut unul pe lângă altul în hol. Erați atât de frumoasă încât n-am putut să nu aduc un omagiu frumuseții voastre.

— Mulțumesc! zise ea. Mă faceți să roșesc. Nu știu cum să...

— Acceptând invitația mea la dejun!

Ezitarea ei fu destul de scurtă.

— Veniți să mă luați din apartamentul meu, zise ea. Stau la numărul 32.

James închise plin de euforie. Poate ca va afla în sfârșit secretul morții lui Dieter Weizman.

CAPITOLUL X

Strălucitoare!

Acesta fu singurul cuvânt care îi trecu prin minte lui James când o văzu pe Doina Udvar coborând ultimele trepte ale scării care ducea în hol. O siluetă lungă, svelță și totuși cu forme pline, și niște picioare interminabile care păreau și mai lungi din cauza fustei mai mult decât scurte. O alură de regină.

Păși spre ea, îi luă mâna și i-o sărută.

— Sunt James Scott.

Privirile lor se întâlniră. Ochii albaștri ușor migdalați erau veseli, părul scurt foarte negru, iar buza foarte roșie părea un fruct tropical savuros. Purta un costumaș roz, vesta foarte lungă și fustă foarte scurtă. Bluza neagră lăsă să se ghicească sânii rotunzi care se mișcau liber sub mătase. Părea stingherită, dar susținu privirea lui James.

— Unde mă duci? întrebă ea cu o voce puțin forțată.

— La *Harry's Bar*. La Cipriani. Acolo se poate mânca cel mai bun orez din Veneția.

— Luăm o gondolă?

James zâmbi.

— Nu, e la două sute de metri, pe Canal Grande. Să mergem pe jos. După aceea, dacă dorești, ne plimbăm cu gondola.

Părăsiră hotelul urmăriți de privirea complice a portarului.

James era uimit. Nu corespundea deloc cu genul de femeie pe care se aștepta să-l întâlnească, amanta unui negustor de arme. Între ea și Hildegarde Feldbach era o depărtare de câțiva ani-lumină. Doina Udvar semăna cu o tânără de familie bună care vrea să se distreze. Nici o fărâmă de vulgaritate sau de provocare în felul în care mergea, nici în atitudine.

De-a lungul canalului era lume multă. Porniră în direcția pieții San Marco. Ed Jones și Matt Hudson părăsiră imediat taraba cu ilustrate și porniră discret după ei.

— E prima dată când vii la Veneția? întrebă James.

— Da, mărturisi ea. A fost unul dintre visele mele din copilărie. Nu-i așa că e cel mai frumos oraș din lume? Dar dumneata?

— Eu am mai fost de câteva ori, răspunse James, și, într-adevăr, e un loc extraordinar. Uimitor e că poți să întâlnești aici o femeie atât de frumoasă singură. Cred că italienii te curtează cu asiduitate.

Doina se tulbură ușor.

— Sunt în stare să mă apăr, răspunse ea. Am întâlnit și italieni adorabili care m-au dus la serate superbe.

Ajunseră în fața geamurilor mate de la *Harry's Bar*. Un chelner tacticos îi așeză pe scaune de moleschin roșu. Doina comandă un Cointreau triplu-sec. Apoi se cufundă în contemplarea pereților plini cu portretele unor celebrități.

Cinci minute mai târziu, Ed și Matt își făcură și ei apariția și se instalară la o masă din apropierea lor, cu fața spre ușa. James înfruntă privirea ochilor albaștri. Acum trebuia s-o facă să vorbească pe femeia care fugise cu două milioane de dolari.

— De unde ți-a venit ideea să vii la Veneția? întrebă el.

Doina gustă foarte puțin din pahar, savurând gustul alcoolului amestecat cu cel al sării de pe marginea paharului. Nici măcar nu clipi, surâse, apoi zise cu o voce plină de blândețe:

— E o poveste ceva mai complicată.

*

* *

Roberto Bari dârdâia de frig pe podul de peste micul canal care trecea pein fața hotelului *Danieli* și se unea cu Canal Grande, chiar în fată la Cipriani. Văzându-i pe cei doi ieșind de la hotel, italianul își zisese că sosise momentul.

O străduță lega cheiul Marelui Canal de piața San Marco, permițându-i să fugă și să se piarda după aceea în mulțimea de turiști care mișunau în imensa piață. Străduța era destul de îngustă ca să nu poată fi urmărit decât de un singur om. Iar arma lui ar fi în stare sa-i descurajeze pe eroi. Grăbea pasul ca să prindă din urma cuplul când auzi în urma lui vorbindu-se englezește. Avusese destul sânge rece ca să încetinească pasul și să se lase depășit. Erau cele două

„gorile" care escortau ținta! Încă o dată scăpase ca prin urechile acului! Acum nu mai avea ce să facă decât să stea ascuns. După ce se asigură că ținta și însoțitoarea luau acolo dejunul și aveau să stea acolo o oră încheiată, Roberto se hotărî să se ducă să-și ia cele douăzeci de mii de mărci aconto de la American Express.

Asta avea să-i mai ridice moralul.

Pe drum se întrebă cine era bruneta superbă care însoțea „ținta". Și ea părea că stă la *Danieli*. Nu era deloc bine să lase un martor, drept pentru care se hotărî să ceară instrucțiuni.

După douăzeci de minute ieșea de la American Express, după ce stătuse la coadă alături de turiști din toate țările. Spumega de furie. Nu se virase nici un ban pe numele lui.

Încerca zadarnic să vorbească la telefon cu cel care îl angajase. Nikolas Tolman nu se afla la Bled și telefonul lui celular nu funcționa.

Roberto Bari ezită. Altădată ar fi lăsat totul baltă, dar avea o nevoie disperată de bani. Aici, la Veneția, se simțea relativ în siguranță. Dar când trecea din nou granița dădea din nou peste dușmanii lui. Mâncă un sandviș în mijlocul unui grup de tineri britanici și se întoarse în ascunzătoare.

*

* *

Motoscaffo despica apele cenușii ale lagunei, legănat uneori de valurile altei vedete. Doina Udvar stătea întinsă leneș pe perne, cu fusta care îi descoperea acum pulpele aproape până sus, și contempla cerul. Era uluită de fabricile de sticlă din Murano pe care tocmai le vizitase. Cumpărase

o fructieră superbă şi James putuse să vadă teancurile de bani îngrămădite în geanta ei. Bancnote de o mie de lire pe care le dădea fără să clipească.

— Te vei ruina! zise el în glumă.

Tânăra unguroaică făcu o mică strâmbătură amuzată.

— Oh nu! Aici nu e chiar atât de scump şi sunt lucruri aşa de frumoase!

Se îmbarcasera atât de repede încât cei doi americani nu avuseseră timp să-i urmeze. După ce admiraseră vitrinele din Murano, acum se întorceau la Veneţia care îşi aprindea luminile. Doina Udvar părea că se obişnuise cu James. Vorbeau în germană şi părea că considera natural ca el să-i facă curte. El o observa, căutând ocazia favorabilă. Dacă ar fi atacat-o direct, existau toate riscurile ca ea să se sustragă şi nu va mai afla nimic nici despre moartea lui Dieter Weizman, nici despre afacerea pe care o pusese la cale.

Motoscaffo acostă lin la pontonul din faţa hotelului *Danieli*. James o ajută pe tânăra femeie să urce pe debarcader şi o conduse până la apartament. Ea îl pofti înăuntru să-i ofere ceva de băut, îşi scoase pantofii şi se agită în faţa barului.

— Ce-ar fi să cinăm împreună? propuse James.

— Am o altă invitaţie...

Văzând aerul lui dezolat, ea adăugă imediat.

— Cred că pot s-o anulez! Dar nu vom cina târziu.

— La restaurantul de la etajul patru, propuse James. Voi rezerva o masă...

*

* *

Când telefonul celular al lui Nikolas Tolman răspunse în sfârșit, Roberto Bari izbucni:

— Gaozarule! *Stranso!* urlă el în receptor. Lovelele n-au sosit. Unde ești?

— Călătoresc, răspunse laconic slovenul. Banii au plecat, cu siguranță că mâine îți vor ajunge.

Vocea calmă mai potoli puțin furia italianului. Vântul rece îl făcu să se înfioare.

— Dar tu? Ai făcut treaba? întrebă Tolman.

— *Disgraziato!* exclamă Roberto. Tipul ăsta nu e *niciodată* singur. Iar acum are o femeie cu el. Una foarte frumoasă. O unguroaică.

Nikolas Tolman tresări. Nu-i venea să creadă.

— O unguroaică! De unde știi?

— Am văzut-o luându-și cheia. Eram în spatele lor. Apoi am telefonat. Centralistul mi-a spus că o cheamă Udvar. Stă într-un apatament grozav.

Nikolas Tolman crezu că va face un infarct.

— Ea l-a împușcat pe unul dintre asociații mei, zise el. O „dileşti" și pe ea! Îi tragi două gloanțe în burtă din partea mea. Vreau să faci treaba în *seara asta.* Îți mai dau încă cincizeci de mii de mărci.

Brusca generozitate a slovenului i se păru lui Roberto deosebit de suspectă. Nikolas Tolman nu lăsă timp de gândire.

— Putoarea aia a șterpelit hârtii foarte importante, niște contracte. A plecat cu valijoara amicului meu. Pe ea trebuie să fie inițialele D.W. Trebuie să pui mâna pe ele. Pentru asta îți dau atâtea lovele.

— Foarte frumos, răspunse Roberto Bari, dar mai sunt și cele două „gorile".

Nikolas Tolman nu era dispus să stea la discuții.

— Te descurci! Eşti un profesionist, nu? Un mafioso.

Roberto Bari închise, apoi traversă piaţa San Marco şi se îndrepta spre *Danieli.*

*

* *

Cina la lumina lumânărilor în restaurantul aproape pustiu de la *Danieli*, cu ploaia care biciuia geamurile, luase un aer de marienbad. Ceea ce nu părea să-i displacă Doinei Udvar.

James o suprinsese de mai multe ori privindu-l cu o expresie tulburată.

Dacă ar fi fost vorba doar s-o ducă la pat, n-ar fi avut de ce să-şi facă probleme. Numai că era vorba despre altceva, şi se hotărâse sa încerce totul în seara aceea. Nu putea sa stea la nesfârşit la Veneţia, în timp ce o încarcătura mortală de arme plutea spre Iugoslavia. Pe de altă parte, informaţiile deţinute de Doina ar fi putut să-l ajute.

— Bem ceva la bar? propuse el.

— Nu jos, e prea mult zgomot, zise ea. Mai bine în apartamentul meu.

Coborâra două etaje. Pentru că rămânea în hotel, James le dăduse liber celor doi americani ca să se mai cultive şi ei puţin. Îşi lăsase chiar şi revolverul extraplat în camera. *Danieli* era un fel de cocon liniştitor şi luxos unde te simţeai în deplină siguranţă...

Doina aprinse lumina în salonul imens, se duse la bar şi începu să pregătească cocteilul ei favorit. Băuse şi la masa destul de mult şi ochii ei aveau o strălucire neobişnuită. Îi întinse lui James unul din pahare şi zise:

— Pentru Veneţia!

Privirile lor se întâlniră câteva secunde, apoi ea traversă salonul, se îndreptă spre una dintre ferestrele monumentale care dădeau spre Canal Grande şi o deschise. James veni lângă ea şi-şi trecu mâna după mijlocul ei. Doina păru că nu-şi dă seama. Aerul rece o făcea să se înfioare, dar afară nu mai ploua. Coapsele lor se atinseră uşor şi tânăra femeie îşi întoarse faţa spre el. În ochii ei albaştri se putea citi nostalgia.

— Niciodată în viaţa mea nu am fost atât de fericită! zise ea suspinând. Am impresia că trăiesc un vis.

Buzele lor se aflau la numai câţiva centimetri şi James doar apropie uşor capul ca ele să se atingă. Doina părea că asta şi aştepta. Urmă un sărut lung şi romantic. Tânăra femeie se întorsese spre el şi corpul ei se sprijinea acum de James. Doina voia să facă dragoste şi nu ascundea asta. Atingând-o uşor cu pieptul, James simţi prin bluză sfârcurile întărite ale sânilor.

Deodată ea se înfioră şi se desprinse de el.

— Mi-e frig, zise Doina.

James închise fereastra, apoi o luă de mână şi o duse în salon. Doina Udvar îşi trase mâna şi se aşeză pe canapeaua mare din mijlocul încăperii.

— Aşteaptă! zise ea cu blândeţe. Şi eu te doresc, dar e foarte plăcut să prelungeşti aşteptarea.

Ea fu cea care îl sărută din nou, lungită pe jumătate pe canapea şi James se întrebă dacă nu cumva voia să facă dragoste în acea încăpere cu farmec anacronic. Ca o prinţesă venеţiană din secolul al XVI-lea. Deşi lipsea confortul.

Treptat, flirtul lor romantic se transformă într-o îmbrăţişare pasionată, dezordonată. Descheiată la piept, cu părul desfăcut, Doina se răsucea cu voluptate sub mângâierile tot mai precise ale lui James. Tânăra femeie îl dezbrăcă chiar

ea, spre marea lui surprindere.

Părea că nu se gândește decât la plăcerea lui, ca o prostituată docilă.

James, cu privirea fixă la ușa dormitorului, profita de clipa prezentă. Deodată nu-i veni să-și creadă ochilor. Ușa înaltă care despărțea salonul de dormitor se întredeschisese! Cu un scârțâit ușor. James se încordă tot. Doina își dădu seama că ceva nu era în ordine, își retrase capul și întrebă cu o voce neliniștită:

— Ce este?

— Am auzit un scârțâit dinspre dormitor, zise el. Și mi s-a părut că se mișcă ușa.

Ea zâmbi.

— Probabil că s-a făcut curent. Ferestrele nu se închid prea bine. Palatul acesta e foarte vechi.

Dar James era sigur că nu visase. Își zise cu amărăciune că, deseori, viața lui periculoasă nu-i dădea pace nici în momentele cele mai agreabile. Se ridică și-și trase repede pantalonii.

— E ciudat, zise el. Nu cred că a fost curentul.

Dacă mai era încă în viață, după atâția ani plini de riscuri, asta se datora faptului că niciodată nu neglijase nici cel mai mic indiciu suspect.

Traversă salonul pentru a ajunge la telefonul așezat pe un mic birou de lângă ferestrele care dădeau spre Canal Grande, în partea cealaltă a încăperii, și formă numărul camerei americanilor.

Nu-i răspunse nimeni.

Doina veni lângă James și se lipi de el.

— Ce faci?

— Sun la recepție, minți el. Am impresia că e cineva în

camera de alături. Poate un hoț...

Trăsăturile tinerei femei se crispară de agasare, dar reveniră la normal la fel de repede. Era clar că, în ciuda recentelor evenimente din viața ei, Doina nu se credea în pericol în acel hotel de lux.

— Nu e nimeni, zise ea. Mă duc să văd!

Și se îndreptă cu pași mari spre dormitor. James o prinse din urmă în mijlocul salonului.

— Doina!

Nu avu timp să spună mai mult. Ușa dormitorului se deschise larg și apăru un necunoscut mic de statură, pipernicit, cu un gât lung și slab ca de pui, cu trăsăturile crispate și aerul amenințător. În mâna dreaptă avea un revolver.

Întinse brațul fără nici o vorbă și îndreptă arma spre Doina care stătea în fața lui James. Acesta, dintr-un reflex instantaneu, îi dădu un vânt tinerei femei, aruncând-o violent într-o parte.

Doina ateriză în patru labe lângă bar și se rostogoli pe covor.

În același moment necunoscutul trase în James.

CAPITOLUL XI

Ucigașul ochise capul. Asta îl și salvă pe James. Simți o arsură la tâmpla stângă și se aruncă după unul dintre enormele fotolii aurite din salon. Doina, în patru labe, țipând, se refugiase în spatele barului pe care se afla televizorul. James se rostogoli în spatele canapelei în momentul în care se auzi detunătura celei de a doua împușcaturi. Glonțul lovi brațul unuia dintre fotolii, ricoșă și nimeri în cea mai mare dintre cele trei lustre din cristal de Murano, provocând o ploaie de cioburi. Înțelegând că se afla prea departe, ucigașul înainta spre James. Se vedea bine că necunoscutul era foarte hotărât să-l lichideze.

Răsună a treia împușcătură.

Ușa salonului se deschise chiar în acea clipă, pocnindu-se de perete, și în încăpere apăru Matt Hudson. Din spatele lui se ivi și Ed Jones, ținând în mâna Coltul lui enorm.

Din cauza penumbrei, americanii nu văzură imediat omul cu pistolul şi acesta avu timp să se retragă în dormitor şi să trântească uşa în urma lui.

James se ridică stupefiat şi încântat totodată.

— Cum de sunteţi aici?

— Îl urmăream pe acest avorton, zise Ed Jones, apropiindu-se cu precauţie de uşă.

Aşteptă ca Matt să ia poziţie, cu arma lui Ingram, apoi se repezi în uşă. Aceasta se deschise fără greutate. Camera era goală şi fereastra deschisă dădea spre străduţa de lângă hotel. Ed Jones nu ezită nici o secundă. Trecu peste balustradă şi sări jos de la trei metri. Matt Hudson îl urmă imediat.

James se aplecă peste fereastră şi îi văzu pe cei doi americani pornind în direcţii diferite. Doina Udvar se ridicase de jos. Tânăra femeie se uita la James înspăimântată şi stupefiată. Buzele îi tremurau. Apoi zise cu o voce tulburată:

— Mi-ai salvat viaţa.

James se apropie de ea, o prinse de mână şi o duse la canapeaua pe care începuseră să facă dragoste.

— Doina, îi zise el, trebuie să vorbim serios. Să-mi spui totul despre asasinarea lui Dieter Weizman şi cele două milioane de dolari pe care le-ai luat cu tine.

*
* *

Roberto Bari se hotărâse instinctiv să fugă spre malul canalului, *Riva degli Schiavoni.* Mai întâi pentru că era mai multă lume, apoi pentru că acolo avea o şansă să găsească o gondolă sau un *motoscaffo* pentru a fugi cât mai repede. Strâmbându-se de durere, italianul se îndepărta cât putea de

repede de *Danieli*, cu revolverul cald încă vârât la centură. Își luxase glezna când sărise de sus și lacrimile îi curgeau de-a lungul orajilor. Își blestema stângăcia și neșansa. Apoi, aproape că nu mai avea bani. Nu-i mai rămăseseră decât o sută de mii de lire. Și asta nu însemna mare lucru în Italia.

Se opri câteva clipe pe marginea cheiului, ca să-și tragă sufletul și ca să caute un *motoscaffo*. Nu se vedea nimic. Doar ultimul *vaporetto* pentru Murano care pleca abia peste douăzeci de minute. Privi în urma lui și inima începu să-i bată cu putere. Una dinte cele două huidume care se năpustiseră în apartament se apropia cu pași mari. Și urmăritorul lui nu șchiopăta...

Cuprins de panică, Roberto Bari pătrunse pe o străduță perpendiculară pe chei, comițând greșeala să alerge șchiopătând ușor.

Asta îi atrase imediat atenția lui Ed Jones care grăbi pasul. Când ajunse la intrarea pe străduța îngustă și pustie, Robert Bari se afla aproape la capătul celălalt. Italianul se întoarse și, practic fără să ochiască, trase în direcția americanului. Glonțul ricoșă în zidul unei case. Ed Jones nu avu timp să riposteze: italianul dăduse colțul...

Americanul o luă la fugă cu toata viteza, recuperând o parte din distanță. Străduța dădea într-o stradă mai mare cu magazine închise. Zări în stânga lui silueta lui Roberto Bari care fugea șchiopătând.

În fața lui, un pod trecea peste unul din canale, *Rio dei Graci*. De cealaltă parte, strada o pornea în mai multe direcții. Dacă ajungea până acolo, avea o șansa să scape.

În momentul în care intră pe pod, italianul se opri brusc. Un bărbat înalt mergea pe mijlocul străzii, venind spre el.

Cea de a doua „gorilă".

Matt Hudson îl zărise şi el pe italian. Americanul striga cât putu de tare.

— Ed! E în faţa ta.

Strada era complet pustie. Doar doi îndrăgostiţi se sărutau într-un colţ, în umbra bisericii San Georgio dei Graci.

Roberto Bari nu ezită. Se repezi spre ei, o smulse pe fată din braţele iubitului ei, îi duse arma la tâmplă şi o lipi de el cu mâna stângă, servindu-se de ea ca de un scut.

— Dacă vă apropiaţi, o omor! strigă el în italiană.

Ed şi Matt nu vorbeau decât engleza, dar înţeleseră perfect. Ed Jones trecu podul liniştit, cu revolverul în mână. Matt ajunse lâng el. Amândoi erau siguri că italianul nu va trage. Cel puţin nu imediat. Un ostatic mort nu e de nici un folos...

Văzându-i venind spre el, Roberto Bari se trase lent înapoi pe lângă biserică. Mica piaţă se termina în fundătură, printr-un canal mic, perpendicular pe *Rio dei Graci.* Roberto Bari se sprijini de zidul bisericii San Georgio dei Graci, cu mintea goală. Glezna îl înjunghia îngrozitor. Terorizată, ostatica stătea nemişcată.

Băiatul, încremenit, rămăsese ţintuit locului, sub portalul bisericii.

Ed şi Matt făcură câţiva paşi înainte, ajungând la aproximativ trei metri de ucigaş. Cu o voce calmă, aşa cum fusese învăţat la şcoala FBI-ului de la Fort Worth, Ed Jones îi zise:

— *You should drop your gun and leave this lady alone.*[1]

Pentru american, până la proba contrarie, toate femeile erau *lady.*

---

1) Ar trebui să laşi arma şi să dai drumul femeii (n.a.).

— Dacă faceţi o mişcare, îi zbor creierii! strigă italianul cu o voce stridentă.

Cei doi americani îşi dădeau seama că era în stare s-o facă. În spatele lor, tânărul îi implora:

— Lăsaţi-l să plece, o s-o omoare!

Dar, pentru că nici unul nu înţelegea limba celuilalt, dialogul nu era posibil.

Ed nici măcar nu răspunse. Secundele treceau. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. În noapte răsună lugubru sirena ultimului *vaporetto* care pleca spre Murano. Deodată fata suspină şi-şi pierdu cunoştinţa, alunecând încet de-a lungul corpului lui Roberto Bari care nu avu timp să reacţioneze.

Preţ de câteva secunde, revolverul italianului nu mai ameninţă femeia.

Când coborî privirea spre corpul căzut la picioarele lui, Roberto Bari era deja practic mort, dar nu-şi dadea seama. Două detunături răsunară aproape în acelaşi timp. Ed şi Matt trăseseră în cap. Aşa cum recomandă toţi antrenorii în acest gen de împrejurare. Faţa lui Roberto Bari exploda împroşcând cu sânge în toate părţile. Cele două gloanţe de calibru mare îi distruseseră cutia craniană şi plăcile osoase, împrăştiindu-i în jur conţinutul capului.

Tânărul ţipă îngrozit.

Ca o raţă sălbatică fără cap, Roberto Bari făcu doi paşi înainte. Pe umeri nu mai avea decât un terci însângerat, dar încă mai strângea în mână revolverul. Doar că acum creierul lui nu mai putea să transmită ordine. O bună parte din materia lui cenuşie se afla lipită pe zidul bisericii San Georgio dei Graci.

Americanii nu aveau de ce să mai tragă.

Cu un plescăit înfundat, cadavrul ambulant se prăbuşi

în apa neagră a micului canal. Ed și Matt schimbară o privire elocventă. Era posibil ca împușcăturile să fi alarmat *carabinieri*.

— *Let's go!* zise Ed Jones.

Italianul se repezi la femeia leșinată fără să le acorde nici o atenție. Era convins că asistase la o reglare de conturi între mafioți.

*

* *

Doina Udvar hohotea încetișor, cu mâinile încrucișate, repetând ca o placă stricată:

— Nu eu l-am omorât pe Dieter! Nu eu l-am omorât pe Dieter!

James o credea. Cineva bătu la ușă și se duse să deschidă. În prag apăru Ed Jones.

— S-a făcut, îl anunță el. Suntem afară.

James se întoarse la Doina și o scutură ușor.

— Doina, acum trebuie să-mi spui adevărul. Nu avem mult timp.

Ea ridică spre James ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Dar cine ești? Cine sunt cei doi? Cine e cel care a vrut să mă omoare?

— Despe el nu știu nimic, dar cred că pe mine voia să mă ucidă, răspunse James. Lucrez pentru o agenție federală americană. Dieter Weizman lucra uneori pentru noi. Cine l-a omorât?

Doina își trase nasul, se ridică, se duse să-și pregătească un cocteil, bău jumătate de pahar și se întoarse puțin mai calmă.

— Nu știu. Mă aflam în baie. N-am auzit nimic. Când am ieșit, Dieter zăcea mort pe culoar...

— N-ai văzut-o pe femeia despre care a vorbit poliția?

— Nu.

— N-ai citit semnalmentele?

— Nu, n-am citit ziarele, am venit imediat aici.

— Nu știi cine ar fi putut să fie?

— Nu.

— Nu știai cu ce fel de afaceri se ocupa Dieter Weizman?

— Nu. Nu-mi spunea mare lucru. Uneori ghiceam...

— De exemplu?

— Chiar în dimineața aceea a avut o întâlnire. Știu pentru că l-am auzit vorbind la telefon. Prinz Eugen Strasse, nr. 37. Chiar lângă hotelul *Schwarzenberg*. S-a dus acolo cu valijoara-diplomat.

— Cea pe care ai luat-o cu tine?

— Da.

— Știai ce era înăuntru?

— Am descoperit după moartea lui când am deschis-o. Bancnote de o sută de dolari.

— Ce trebuia să facă cu ei?

— Cred că trebuia să-i dea cuiva cu care trebuia să cinăm împreună la *Drei Husaren*.

— De ce-i dădea acești bani?

Ea dădu din umeri.

— Nu știu.

— Cine i-a dat banii?

Doina se mai lumină puțin la față.

— La asta pot să-ți răspund. Dieter a dat un telefon înainte de a se duce la întâlnirea de dimineață. L-am auzit cerând pe cineva cu un nume arab. Al Mahadi, sau cam așa

ceva. Respectivul a venit la telefon şi Dieter l-a întrebat dacă poate să vină. Celălalt i-a răspuns că da.

— Îl cunoşti pe acest Al Mahadi?

— Nu. Pot să mă duc să mă spăl pe faţă? Mă simt îngrozitor.

James îi dădu voie. Weizman primise două milioane de dolari de la un anume Al Mahadi. Avansul în contul livrării de arme pentru bosniaci. Aceşti bani trebuiau înmânaţi lui Sevşenko care îi reprezenta pe cei care vindeau. Până aici totul era clar.

Atunci cine îl omorâse? Nu Sevşenko care-şi aştepta banii. Nici Al Mahadi care tocmai i-i dăduse. Weizman nu făcuse nici o escrocherie... Doina, puţin mai înviorată, reapăru mai înainte de a fi rezolvat misterul.

— Ce s-a petrecut între momentul în care Dieter a primit aceşti bani şi cel în care a fost ucis? întrebă el.

— Nu mare lucru, răspuns ea. S-a închis în sala de baie cu valijoara. Când a ieşit de-acolo părea tulburat. A plecat din nou spunând că nu va întârzia mult. Într-adevăr, s-a întors după un sfert de oră. Presupun că a fost să telefoneze de la o cabină sau dintr-un bar. Făcea deseori asta.

— Pe urmă cum era?

Ea ezită.

— Nervos. Dar asta i se întâmpla destul de des. Îşi ştergea mereu ochelarii. După aceea...

— Deci, n-ai nici un amestec în acest asasinat...

Ea avu o mică tresărire.

— Bineînţeles că nu! Ţineam la Dieter. Firește, nu era un bărbat frumos, dar era foarte bun cu mine, foarte vesel. Şi foarte îndrăgostit. În plus, îmi oferea o viaţă aşa cum nu mai cunoscusem niciodată. Sigur, ştiam că afacerile lui nu

erau prea limpezi... Dar nu-mi cerea niciodată să mă amestec.

— De ce-ai fugit?

Ea își feri privirea.

— Din mai multe motive. Știam că voi fi interogată de poliție, poate chiar arestată, și asta mă speria. Pe urmă, când am văzut banii, mi-am pierdut capul. Mi-am zis că voi trăi fericită până la sfârșitul zilelor. Mi-am lăsat toate lucrurile și am plecat. Am luat trenul până la Veneția.

— De ce Veneția?

Fața ei se lumină.

— Dintotdeauna am visat să merg la Veneția. Dar nu puteam, costa prea mult. Atunci am hotărât să-mi îndeplinesc visul. Când am ajuns la *Danieli* — auzisem că era cel mai frumos hotel din Veneția — am cerut cel mai frumos apartament. Schimbam zilnic bani la particulari, ca să nu atrag atenția.

Se făcu din nou tăcere.

James nu lămurise misterul asasinării lui Dieter Weizman, dar aflase cine plătea cumpărările de arme..

— Ce vei face acum?

— Mă întorc în Ungaria!

Fusese strigătul inimii.

James se gândi la sutele de mii de dolari care se mai aflau în posesia ei și insistă:

— Ai putea să pleci mai departe. Să începi o viață nouă.

Doina Udvar scutură din cap.

— Nu, banii ăștia îmi provoacă acum oroare. Mi-ar fi în permanență frică. Prefer să mă întorc la viața dinainte. Am trăit un vis frumos... Ți-i voi da și vei face cu ei ce dorești.

— Mie! De ce?

Un zâmbet palid luminâ faţa frumoasă a Doinei.

— Doar n-am să-i las în dormitor! Adineauri mi-ai salvat viaţa şi mi se pare că acest mediu îţi este foarte bine cunoscut. Înapoiază-i celui care i-a dat lui Dieter. Acel Al Mahadi...

Era o ipoteză la care nu se gândise...

— Cum doreşti, zise el.

— Voi pleca mâine, zise ea. O să mă interesez ce avioane sunt. Vrei să rămâi aici în noaptea asta? Mi-e frică.

— Cred că nu mai ai de ce te teme, zise James. Dar rămân cu plăcere.

*
* *

Un soare orbitor scălda pietrele vechi ale Veneţiei. James, care dormise pe canapeaua din salon, se trezise de multă vreme, dar Doina încă mai dormea, frântă de oboseală. Coborî la portar ca să pregătească plecarea lui şi a Doinei.

După aceea, James luă micul dejun cu cei doi americani, care îi povestiră cum îl lichidaseră pe ucigaş.

— Am fost văzuţi, zise Ed Jones. Aş prefera s-o şterg.

— Foarte bine, zise James. Închiriaţi o maşină şi întoarceţi-vă la Viena. Pe şosea nu există practic nici un control.

— Şi tu?

— Nu cred că mă mai urmăreşte încă un ucigaş. Ăsta probabil că a fost trimis de Nikolas Tolman... Oricum, plec diseară la şapte la Viena. La o jumătate de oră după ce decolează avionul cu care pleacă Doina.

— Nu o iei şi pe ea la Viena? întrebă Matt Hudson ironic.

James nu catadicsi să răspundă.

*

* *

Aşezat la una din mesele de pe terasa cafenelei *Quadri*, din piaţa San Marco, cu telefonul celular lângă el, Nikolas Tolman începea să fie cuprins de panică. După ce se gândise îndelung, luase hotărârea să vină la Veneţia. Dacă Roberto Bari reuşise să facă toată treaba şi recuperase valijoara cu dolari, exista o mică şansă să nu fi reuşit s-o deschidă. Cel mai bine era să nu fie lăsată multă vreme în mâna lui. O va prelua în schimbul banilor promişi. Era două şi jumătate după-amiaza şi Roberto Bari nu dăduse nici un semn de viaţă. Ştia că italianul rămăsese fără bani...

Cumpără ediţia de după-amiază a ziarului *Corriere della Sera* de la un vânzător de ziare care trecea şi o deschise cu înfrigurare la pagina faptelor diverse. Dădu imediat cu ochii de fotografia lui Roberto Bari. Fotografia era veche, dar faptele cât se poate de noi. Italianul fusese găsit mort într-un canal, după o încăierare cu nişte necunoscuţi înarmaţi. Având în vedere trecutul său, poliţia nu-şi punea prea multe întrebări în legătură cu asasinii lui. Restul articolului era consacrat carierei sale, acuzaţiilor crimelor de război ale croaţilor şi mărturiei celor doi tineri care fuseseră martori la toată întâmplarea.

Nikolas Tolman împături ziarul, puse o bancnotă de zece mii de lire pe masă şi se ridică, simţind un nod în gât. Dacă victima lui identificase comanditarul, atunci era rău. Ticălosul de Roberto ratase ţinta... Faptul că murise nu-i păsa nici cât negru sub unghie, numai că el, Nikolas Tolman va fi obligat să se dea la fund până la noi ordine.

Ceea ce punea probleme, căci, după dispariţia lui Dieter.

el era acum *go-berween* între cele două părți. Noroc că avea un telefon celular...

Se grăbi sa ia un *motoscaffo* până la aeroport, zicându-și că era mai ușor să ucizi niște copii cu ciomagul decât un bărbat înarmat și prudent. N-ar fi trebuit să aibă încredere în ticălosul de Roberto. Acum CIA știa că era amestecat în afacerea cu arme și îl va face să plătească într-o zi pentru asta...

*

* *

Motoscaffo se legăna pe micul canal, în fața hotelului *Danieli*. Doina își pusese ochelari negri pentru a-și ascunde lacrimile. Nu știa dacă va mai veni vreodată la Veneția. James venea în urma ei cu valijoara plină de dolari. Tânăra femeie își păstrase zece mii, la cererea ei, pentru primele cheltuieli la Budapesta. James se întreba ce va face cu restul banilor... Erau destui ca să facă castelul de la Bizen ca nou.

Tentație demonică...

Urcară în ambarcațiune. Se lăsa noaptea. În cabină erau numai ei doi. Afară, pilotul, încotoșmănat și protejat de parbriz, nu se ocupa de pasagerii lui, preocupat de controlul numeroaselor balize care marcau canalul de trecere prin lagună.

Doina și James erau cufundați în gânduri. Pe lângă ei trecu un alt *motoscaffo* și valurile îi legănară puternic. Doina fu aruncată spre James și mâna lui se pomeni peste sânul liber sub bluza de mătase. Restul se petrecu fulgerător. Sfârcul sânului se întări sub mâna lui James. Doina, în loc să-și reia poziția inițială, își trecu un braț după gâtul lui și-l sărută cu

înfrigurare. O nouă zguduitură îi făcu să cadă pe spate şi James se pomeni pe jumătate culcat peste ea.

Când o femeie vrea să facă dragoste, ştie să se facă înţeleasă. Doina îşi strecură bazinul sub el, ondulându-se şi strivindu-şi buzele de buzele lui...

Nu schimbară nici o vorbă. James se uită cu coada ochiului la pilotul care îşi vedea de treaba lui. Zări deasupra capului întrerupătorul şi stinse lumina din cabină. Imediat se pomeniră cufundaţi într-un întuneric deplin. Chiar dacă ar fi întors capul, pilotul n-ar fi putut să vadă nimic. Şi era plătit să-i transporte, nu să se uite la ei...

Întunericul o făcu pe Doina să se dezlănţuie. Tânăra femeie se descotorosi de haină. James o simţea încercând să-şi depărteze picioarele ţinute de fusta strâmtă. Erau complet lungiţi pe bancheta îngustă de moleschin, aruncaţi într-o parte şi în alta de mişcările ambarcaţiunii. Buzele Doinei păreau lipite de cele ale lui James, limba ei executa un balet îndrăcit, iar bazinul i se agita atât de puternic încât James îşi zise că ajunsese deja la orgasm. Deodată ea îl respinse cu gesturi stângace şi zâmbi.

Se ridică, îşi trase fusta peste şolduri eliberându-şi astfel toată partea de jos a corpului... James zări un chilot mic din dantelă neagră şi ciorapi prinşi de un portjartier negru. Doina învăţase repede rafinamentul... Se debarasă singură de micul triunghi de dantelă care căzu pe podea.

Traseul nu dură decât douăzeci şi cinci de minute, nu aveau prea mult timp...

Corpurile lor se amestecară confuz şi James reuşi să se dezbrace parţial. Doina gemea întruna.

— Oh, vreau să mă culc cu tine! Vreau sa simt plăcerea!

Când simţi sexul tare pătrunzând-o, tânăra femeie gemu

şi se arcui ca el să ajungă cât mai adânc în ea. James nici măcar nu se mişcase, mişcările ambarcaţiunii îl scutiseră de un astfel de efort. Doina era atât de excitată, atât de umedă încât aluneca în ea fără cea mai mică greutate. Cu picioarele ridicate, tânăra femeie se mişca într-una sărutându-l mereu ca o nebună. Simţi că ajunsese la orgasm atunci când îl muşcă de buză şi răsuflarea ei deveni rece.

Apoi reacţionă şi corpul lui, fiind scuturat de tresăriturile care fură gata să-l dea jos de pe ea. Rămaseră lipiţi unul de celălalt. Doina voia să profite de fiecare secundă a acestei îmbrăţişări pasionate.

— Te simt, murmura ea.

James rămăsese în ea, excitat de această situaţie ciudată. Ar fi avut destulă vreme să facă dragoste la hotel... Când simţi că ambarcaţiunea încetineşte, James se dezlipi de ea şi-şi reluă o ţinută mai decentă. Pentru Doina fu mai dificil...

Tânăra femeie arăta aproape convenabil însă în momentul în care *motoscaffo* se opri la debarcader. Intrară împreună în hol. În hol se înghesuiau vreo sută de pasageri de vârsta a treia, care veniseră să-şi aniverseze nunta de aur la Veneţia. Toţi erau din Lille şi se folosiseră de noile bilete combinate TGV-Avion ale sistemului Air France. Doina îl sărută şi îi şopti:

— Voiam neapărat să fac dragoste cu tine. Pentru ca povestea mea fermecată să fie completă.

CAPITOLUL XII

— Am verificat toate listele diplomatice şi am luat legătura cu Grenze Polizei, îl anunţă omul de la CIA. Era un diplomat cu numele Ali Al Mahadi. Era diplomat la ambasada Sudanului din Viena. Şi-a părăsit funcţiile în urmă cu doi ani pentru a se ocupa cu afaceri private şi i s-a pierdut urma. Cei de la ambasada Sudanului pretind că nu ştiu nimic despre el.

James, revenit cu o seară în urmă de la Viena, nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Un sudanez! M-aş fi aşteptat mai curând la un saudit.

Bob March îşi aprinse prima ţigară a zilei şi sufla încetişor fumul.

— Ştim de multă vreme că saudiţii şi iranienii finanţează cumpărările de arme pentru musulmanii bosniaci. Or, Iranul şi Sudanul sunt foarte apropiate la nivelul serviciilor de

informații. Poate că acest Al Mahadi e folosit ca un fel de paravan, pentru ca Iranul să nu fie direct implicat într-o vânzare ilegală de material de război.

— E posibil, recunoscu James. Pe de altă parte, după spusele Doinei Udvar, s-ar părea că a avut loc o altercație la telefon între Dieter Weizman și acest Al Mahadi în ziua morții sale. Poate că asta este explicația asasinatului.

— Poate, admise fără entuziasm americanul. Dar nu asta e problema. Trebuie să-l găsim pe Al Mahadi, pentru a continua să „penetrăm" această operațiune. Și pentru a putea acționa. Mi-e teamă că nu vom putea împiedica tratativele financiare, dar trebuie să aflăm numele cargoului, itinerarul și data livrării, pentru a-l putea intercepta. Probabil că vor folosi un vas cipriot, panamez sau liberian, pentru a încurca pistele.

James îi dădu dreptate.

— Voi începe de la Prinz Eugen Strasse nr. 37.

Privirea îi căzu peste valijoara cu dolari.

— Rămâne aici...

Americanul aruncă o privire stingherită spre acel bănet.

— De acord, deocamdată, pentru că din punct de vedere administrativ pune probleme. Să văd dacă pot s-o trec la fondurile noastre secrete, dar nu vreau să ajung în fața unei comisii a Congresului pentru deturnare de fonduri... Ești sigur că nu vrei să-i iei?

James se ridică, blestemând etica moștenită de câteva generații de aristocrați.

Cu dolarii ăia și-ar fi putut acoperi castelul de la Bizen cu țigle de aur.

Elko Krisantem aștepta la volanul Rolls-ului. Ed și Matt veneau în urma lui într-un Opel Senator.

*
* *

La numărul 37 de pe strada Prinz Eugen se ridica un imobil trist şi cenuşiu, două corpuri de clădire despărţite printr-o curte. Patru scări. James începu cu curtea din stânga. Găsi numai nume germane. Nici pe celelalte scări nu avu mai mult noroc.

Se opri dezamăgit. Toate apartamentele erau locuite de austrieci. Cu excepţia unuia singur care purta sigla TWRA. Se întoarse la maşină şi sună la informaţii, întrebând dacă exista vreun abonat cu numele TWRA care locuia pe strada Prinz Eugen nr. 37.

Răspunsul sosi după câteva secunde.

— *Jawohl.* Third World Relief Association. Abonamentul este pe numele preşedintelui, domnul Ali Al Mahadi.

Bingo! — cum ar fi zis Bob March.

Cum se prezenta situaţia? TWRA era o acoperire. Lucru frecvent. Un mijloc de transfer oficial al banilor în scopuri umanitare, în realitate însă pentru plata armelor. Iată de unde proveneau cele două milioane de dolari... Rolls-ul era prea bătător la ochi. Îl trimise înapoi şi se alătură celor doi americani.

Acum numai aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Două ore. Nimic. Nu voiau să telefoneze pentru a nu trezi bănuiala lui Ali Al Mahadi.

Deodată, contrastând cu gospodinele austriece, fiecare cu coşul ei de piaţă, o femeie elegantă coborî dintr-un taxi şi pătrunse în imobil. O brunetă înaltă, de tip oriental. Avea fruntea lată iar părul, negru ca pana corbului, era pieptănat

pe spate şi prins cu o broşă lunguiaţă. Avea o faţă osoasă şi un nas coroiat, puţin cam lung. Nu prea era frumoasă, dar avea un farmec excitant.

De umăr avea agăţată o geantă neagră din piele de crocodil. De altfel totul la ea era negru: taiorul sobru, ciorapii şi pantofii. Cu excepţia unghiilor lungi, care erau roşii.

Un impuls nesăbuit îl făcu pe James să coboare din maşină şi să intre în imobil pe urmele femeii.

O zări pe bruneta oprindu-se în antreul scării chiar acolo unde se afla TWRA.

Tocmai deschidea cutia de scrisori a organizaţiei umanitare. Femeia întoarse capul şi-l zări.

James, fără să se piardă, apăsă alt interfon pe butonul unui medic. Necunoscuta se îndrepta deja spre scară. James se întoarse la maşină destul de tulburat. După descrierile martorilor, bruneta aceea putea să fie asasina lui Dieter Weizman.

Dar de ce-ar fi ordonat Ali Al Mahadi uciderea omului cu care era în afaceri?

Mai trecu o oră. Apoi alt taxi se opri în faţa numărului 37 şi din el coborî un băiat cu un ten foarte mat, african sau oriental, slab, cu părul tuns foarte scurt, înfăşurat într-o şubă. Tipul intră în imobil cu un pas grăbit. Uşa se deschise după douăzeci de minute şi apăru femeia în negru însoţită de bărbatul în şubă. Probabil chemaseră un taxi pentru că acesta veni aproape imediat.

James porni cu maşina după ei. Taxiul îi duse până la hotelul *Imperial*. James coborî repede după ei şi-i văzu îndreptându-se spre sala de mese. Se instală într-un fotoliu din hol, prefăcându-se că citeşte un ziar. Era intrigat. Masa la care se aşezaseră cei doi avea patru locuri. Poate că aşteptau pe cineva...

Avea să apară Vladimir Sevşenko sau Nikolas Tolman?

Până la urmă îşi făcu apariţia un bărbat scurt şi îndesat, cu un păr cărunt, cu un nas semit, îmbrăcat într-un costum destul de „obosit", care era însoţit de ceea ce părea a fi o gardă de corp. Când îl văzu, Ali Al Mahadi se ridică ca împins de un arc şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

James văzuse destul şi se retrase. Pe aleea laterală, chiar în faţa maşinii celor doi americani, staţiona un Mercedes cu o placă diplomatică. Ed Jones îi zise:

— Din el a coborât o maimuţă...

În ochii americanului, tot ce nu era WASP [1] aparţinea regnului animal.

— Singur?

— Nu, cu o maimuţă mai mare, gen gardă de corp.

— Duceţi-vă şi aruncaţi o privire în sala de mese să vedeţi dacă e acolo.

Ed Jones intră în hol şi se întoarse după câteva clipe.

— Ei sunt, anunţă el. Stau la masă cu clienţii noştri.

James îşi notă numărul Mercedesului.

*

* *

— E ambasadorul Bosniei-Herţegovina în Austria, îl anunţă Bob March. Nu e prima dată când îl găsim amestecat într-un *deal* de arme. Este mandatat de guvernul bosniac pentru acest gen de tranzacţii. Austriecii închid ochii.

— Cercul s-a închis, conchise James. Îi cunoaştem pe cei care vând, pe intermediari, dintre care unul a murit, şi pe

1) White Anglo Saxon Protestant (n.a.).

cumpărători. Mai rămâne de aflat de ce a fost omorât Dieter Weizman.

Americanul făcu un gest care însemna că nu-i pasă.

— Probabil că nu are nici o legătură cu problema noastră. Astfel de tipi au o sumedenie de dușmani.

— Printre care câteva femei brunete de tip oriental, zise ironic James.

Omul de la CIA nu-i apreciè umorul. Și răspunsè aproape tăios:

— Deci, crezi că bruneta aceea e asasina? De ce?

— O întrebare excelentă, recunoscu James, la care nu sunt în stare să răspund deocamdată. Dar sunt *sigur* că ea este...

Urmă o tăcere ceva mai lungă.

James își chinuise zadarnic mintea, nu reușisè să găsească motivul acestei crime. Dar era sigur că avea o importanță capitală...

* .
* *

Soraya Tadjeh avea de multă vreme un al șaselea simț care îi permitea în general să simtă primejdia. Născută într-o mare familie Khadjar[1], ea avea douăzeci de ani în momentul revoluției lui Kkomeiny, un Mercedes decapotabil, destule podoabe ca să deschidă o prăvălie de bijuterii și un simț ascuțit al supraviețuirii. Foarte occidentalizată, detestând tot ce semănă cu un molla, ducând o existență foarte liberă între Teheran și Londra. Frumusețèa și temperamentul focos o

1) Fosta dinastie care domnea asupra Iranului (n.a.).

făceau să ducă o viață amoroasă foarte intensă, și, dacă șahul n-ar fi murit, cu siguranță că ar fi fost una dintre favoritele lui...

În timp ce Teheranul era cuprins de răzmeriță, logodnicul ei, strălucit general de parașutiști, fusese prins de milițiile khomeyniste și împușcat. O parte a familiei sale alesese exilul și Soraya Tadjeh se pomenise singură în vila mare de la Shemiran, înarmată doar cu carnețelul de adrese. Subreta analfabetă pe care o maltrata din adolescență îi promisese un viitor foarte vesel: închisoarea din Evin, torturi și violuri, apoi spânzurarea...

Denunțul fusese deja trimis.

Soraya Tadjeh nu avusese nevoie de prea mult timp ca să înțeleagă că universul în care crescuse dispăruse pentru totdeauna.

Răsfoind carnețelul cu adrese găsise un început de soluție. Numele unuia dintre proaspeții ei amanți. Un tânăr cu privirea înfrigurată, însuflețit de o mare ură împotriva americanilor și a dinastiei Pahlavi...

Ali Babanian. Nu-și ascunsese niciodată simpatia pentru mollai. Tânăra femeie începuse să-l caute cu febrilitate, găsind în cele din urmă numărul de telefon de la biroul lui. O secretară, foarte mirată ca îi aude glasul, îi spusese că e în ședință și îi dăduse adresa. În partea de jos a orașului, după bazar.

Când a coborât din taxi, Soraya Tadjeh a descoperit un imobil bătând în galben, înconjurat de sârmă ghimpată și păzit de pasdarani barboși, zdrențăroși și înarmați până în dinți.

Unul dintre ei încerca s-o împiedice să intre, pretextând că nu fusese convocată. Suspiciunea lui se transformase în

mirare când Soraya i-a spus că venise din proprie voință la Ali Babanian.

Pe culoarul jegos, vreo treizeci de persoane așteptau în picioare, cu un aer abătut, unele cu urme de lovituri, altele cu cătușe la mâini, toți având o privire goală și înspaimântată...

Soraya Tadjeh trecuse mândră prin fața lor, condusă de un tânăr pasdaran cu un aer sălbatic, trecând pe scări pe lângă un molla cu turban negru și pușcă Kalașnikov. După aceea fusese nevoită să aștepe o oră așezată pe o bancă... În sfârșit apăruse și Ali Babanian. Slab, frumos, neras, cu o cămașă fără guler, o pereche de pantaloni care nu mai aveau nici o formă, cu cearcăne la ochi.

Imediat ce intrase în biroul lui, Soraya îl sărutase prima. Cu mai multă înflăcărare decât pe vremea scurtei lor aventuri, pentru că atunci găsea că-i miroase gura...

După sărutare, el o întrebase:

— Ai necazuri?

— Nu. De ce?

— Știi unde te afli? Aici e cartierul general al Securității. Căutăm să-i identificăm pe toți dușmanii revoluției islamice.

— Știu, răspunsese ea scoțând o hârtie din geantă. Iată o listă cu oamenii care vă urăsc.

Aproape toți prietenii părinților ei. Ali Babanian citise lista fără sa-și ascunda mirarea.

— De ce faci asta?

— Din două motive, răspunsese ea. Mai întâi deoarece cred ca revoluția islamică este buna pentru această țară. Și apoi pentru tine.

Își lipise de el corpul parfumat și se frecase de el până când bărbatul o posedase pe colțul biroului, în graba. Fusese

totdeauna îndrăgostit la nebunie de ea şi asta era pentru el un adevărat dar ceresc. Puse acest miracol pe seama marii sale pietăţi. Allah îl recompensa.

După ce-şi lăsase fusta în jos, Soraya Tadjeh se uitase ţintă în ochii lui. Telefonul sunase întruna şi el răspunse până la urmă.

— Am venit să mă pun la dispoziţia ta, îi explicase ea. Cred că-ţi pot face multe servicii.

Ali Babanian se convinse foarte repede de acest lucru. Revoluţia ducea lipsă de oameni ca ea, care nu era considerată drept islamistă. Totuşi, în ciuda bunei voinţei sale aparente, trebuia să fie pusă la încercare.

— Vei urma un antrenament intensiv, ordonase el. Aici, la Teheran, vei fi obligată să porţi voalul. Nu va trebui niciodată să vorbeşti despre relaţiile dintre noi.

Soraya Tadjeh respectase cu strictețe tot ce i se ceruse.

Asta se întâmplase în urmă cu doisprezece ani.

Ali Babanian devenise pivotul central al serviciului de informaţii iranian şi Soraya nu regretase niciodată hotărârea luată. Trăia ca înainte de revoluţie, nu ducea lipsă de nimic, călătorea fără probleme în străinătate. În schimb, executa orbeşte tot ce-i cerea Ali Babanian, dezvoltând o trăsătură de caracter pe care credea că nu o are: cruzimea.

Fusese mai întâi pregătită pentru interogarea deţinuţilor. Cu faţa descoperită, pentru a o compromite definitiv. Apoi fusese obligată să asiste la spânzurarea unei femei tinere, membră a Mujahedinilor Poporului. Sângele rece al amantei sale îl impresionase pe Ali Babanian, care o afectase celei mai îndrăcite misiuni a ayatolahului Khomeiny, eliminarea fizică a duşmanilor revoluţiei refugiaţi în străinătate. Soraya urmase un antrenament intensiv în acest sens şi când s-a

considerat că e pregătită, i s-a indicat prima țintă, un fost colonel din armata șahului.

Tânăra femeie era supravegheată, fără știrea ei, de o a doua echipă, pentru cazul în care s-ar fi răzgândit. Dar șefii ei nu putuseră decât să se laude cu ea. Soraya Tadjeh fusese stupefiată de ușurința cu care își omorâse prima victimă. Îl agățase pe colonel la Londra și acceptase s-o ducă la el acasă. Făcuseră dragoste. După ce adormise, tânăra femeie îi trăsese două gloanțe în piept și altul în ureche.

Urmaseră multe alte execuții. Vreo douăzeci. Soraya Tadjeh căpătase un gust pervers să întruchipeze acest înger exterminator...

Pentru că opozanții revluției islamice deveneau din ce în ce mai rari, Ali Babanian îi încredințase misiuni mai puțin brutale dar la fel de indispensabile pentru republica islamică. Ca cea pe care o îndeplinea acum...

În timp ce asculta distrată discuția dintre cei doi bărbați, Soraya lupta cu o neliniște ușoară dar tenace. Bărbatul pe care-l văzuse la numărul 37 de pe Prinz Eugen Strasse, când se afla lângă cutia de scrisori, degaja ceva neliniștitor. Activitățile îndeplinite dezoltaseră la ea acea capacitate de a „simți" riscurile, după ceva impalpabil. Poate că ar fi uitat de el dacă nu i s-ar fi părut că îl zărește din nou la *Imperial*. Coincidența părea suspectă...

Un chelner aduse o sticlă de coniac pe o tavă de argint. În timp ce umplea paharele ambasadorului Bosniei și lui Ali Al Mahadi, Soraya Tadjeh se ridică și se scuză cu un zâmbet.

— Mă duc să dau un telefon.

Traversă sala de mese, se duse la toaletă și rămase acolo câteva clipe. După aceea traversă barul și salonul de ceai, ieșind pe ușa care dădea spre Dumba Strasse. Întorcându-se

pe jos spre aleea laterală Kärntner Ring. Reperă imediat Maşina Senator cenuşie cu doi oameni la bord. Se întoarse în sala de mese pe acelaşi drum şi, după ce se aşeză la masă, îl întrebă pe ambasador:

— Vi s-a acordat o protecţie la Viena?

Ambasadorul scutură din cap.

— Nu, Stapo pretinde că nu are destui oameni.

Deci, în maşina de-afară nu se aflau poliţişti.

Îşi terminară coniacul şi ambasadorul plecă primul. Soraya Tadjeh şi Ali Al Mahadi luară din nou un taxi. În timp ce parcurgeau Kärntner Ring, Soraya Tadjeh întoarse capul şi văzu maşina cenuşie.

— Suntem urmăriţi, îşi anunţă ea însoţitorul vorbindu-i în farsi.

Sudanezul tresări.

— Cine?

— Habar n-am. Cred că erau şi dimineaţa acolo.

— Ce facem?

— Deocamdată nimic. Mă ocup eu.

— Dar avem întâlnire.

Tânăra femeie se aplecă spre şofer şi ceru să oprească în colţul pe care îl formau străzile Walfisch şi Kärntner. Exact acolo unde aceasta din urmă devenea pietonală. Coborâră şi-şi continuară drumul pe jos pe Kärntner Strasse. Soraya văzu cu coada ochiului un bărbat coborând din maşina cenuşie şi pornind şi el pe strada pietonală.

Ali Al Mahadi şi Soraya merseră mai departe fără să se grăbească. Priveau vitrinele. Apoi, la intrarea pe Weihburg Strasse, tânăra femeie găsi ceea ce căuta. Un taxi gol care tocmai adusese nişte clienţi în zona pietonală.

În treizeci de secunde se afla în taxi. Scăpaseră de

urmăritor. Coborâră pe Hammel Strasse, merseră puţin pe jos, apoi luară un alt taxi.

Sosise ora întâlnirii.

*
* *

James încerca să-şi uite decepţia în faţa unei cafele expresso, la una din mesele cafenelei *Sacher*. Ed şi Matt o pierduseră pe bruneta misterioasă. A doua zi trebuia să ia totul de la zero.

Instinctiv, ridică capul văzând un cuplu trecând pe micul culoar care lega intrarea pe Philharmonicstrasse cu marele salon al hotelului. Şi nu-i veni să creadă! Se repezi pe culoar, observând cuplul din spate. Un bărbat înalt în haină de blană însoţit de o femeie brunetă îmbrăcată într-o haină neagră de vizon...

Ali Al Mahadi şi însoţitoarea lui de azi-dimineaţă!

Cei doi se întâlniseră cu altcineva în marele salon pustiu.

Nikolas Tolman.

Acesta tocmai îi oferea un scaun femeii brunete, când ridică capul şi îl zări pe James. Tulburarea lui fu atât de mare încât încremeni şi bruneta fu gata să se aşeze pe podea.

CAPITOLUL XIII

Nikolas Tolman, cu inima bătându-i cu putere, se aşeză din nou pe scaun, în acelaşi timp cu Soraya Tadjeh. Aceasta îl zărise şi ea pe James. Tânăra femeie îl întrebă pe sloven cu o voce de gheaţă:

— Îl cunoşti pe omul acela?

— Lucrează pentru CIA. Cel puţin aşa mi-a spus.

Soraya Tadjeh îşi impuse să rămână nepasatoare. Ali Al Mahadi se făcu cenuşiu la faţă. Asta nu era o veste bună. Cum de ajunsese CIA până la ei?

— Povesteşte-mi tot, zise ea.

Nikolas Tolman avea mâinile umede de sudoare. Să fi făcut James Scott vreo legătură între el şi Roberto Bari?

— M-am pomenit cu el la mine acasă, la Bled, explică el. Îl urmărea pe Sevşenko şi era însoţit de o austriacă, o ziarista pe care o cunoşteam. Totul ar fi putut să fie foarte bine.

reuşisem să-l îmbrobodesc, dar Sevşenko s-a purtat ca un idiot. Şi-a pus cecenii s-o agreseze pe fată şi am avut probleme. Am încercat după aceea să mă debarasez de el, dar n-am reuşit.

Le explică capcana întinsă pe drumul dintre Koper şi Liubliana, apoi episodul venetian şi reapariţia Doinei Udvar. Soraya îl asculta mestecând uşor în cafea.

Prezenţa unui om de la CIA pe urmele lor o îngrijora în cel mai înalt grad. Americanii tratau cu *benign neglect* afacerile cu arme pentru musulmani. Ordin venit de la Casa Albă. Faptul că se ocupau de această afacere însemna că detectaseră o prezenţă iraniană. Şi asta îi înfuria la culme.

Pe lângă asta, reapariţia Doinei Udvar ar fi putut să-l facă pe Nikolas Tolman să-şi pună anumite întrebări, la care era mai bine să răspundă imediat.

— Ştii unde locuieşte acest american la Viena?

— Nu e un american, e un austriac. Mi-a spus cum îl cheamă. James Scott. Are o reşedinţă foarte frumoasă pe lângă frontiera austro-ungară. Aici stă deseori la *Sacher*.

— Bine, zise cu calm iraniana. Mă voi ocupa de el. Cum m-am ocupat şi de Dieter Weizman.

Nikolas Tolman îşi simţi sângele înghe ţând în vine. Soraya Tadjeh se uita ţintă la el cu o privire rece de reptilă. Privindu-i faţa, slovenul îşi zise că toată senzualitatea se refugiase în buza de jos, groasă şi cărnoasă, care contrasta cu buza de sus.

— Tu l-ai...

— Da, zise ea. Weizman era un informator al celor de la CIA. Am aflat asta la timp. El le-a spus americanilor despre această afacere.

Nikolas Tolman primi şocul în plin. Weizman, cu care lucrase atât de des! Se gândi la cele două milioane de dolari dispăruţi.

— Atunci şi banii, tot voi...

— Nu, unguroaica lucra şi ea pentru americani. A plecat cu ei.

Nikolas Tolman înjură printre dinţi. Acum se lămurea totul. Iată de ce bărbatul blond se întâlnise cu Doina Udvar la Veneţia.

Soraya Tadjeh îşi aşeză mâna caldă cu unghii lungi peste mâna lui, ceea ce provoca o descarcare electrică de-a lungul coloanei sale vertebrale.

— Îţi vom înapoia cele două milioane de dolari pe care i-ai dat, promise ea. Dacă nu i-ai fi dat lui Sevşenko, ar fi fost în stare să anuleze totul.

Ali Al Mahadi rămânea tăcut, şi se mulţumi doar să dea aprobator din cap.

Ea se uita la el cu un zâmbet strălucitor şi slovenul simţi cum se înmoaie.

— Totuşi e destul de supărător, remarcă el. N-o să mai scăpăm de el.

— Ba da, zise Soraya cu o voce caldă. Îl voi ucide.

*

* *

— Treci repede!

În faţa lor, Mercedesul lui Nikolas Tolman trecuse pe roşu la intersecţia străzilor Babenberger şi Getreidemarkt.

Ed Jones, la volanul maşinii cenuşii, avusese o mică ezitare. În Statele Unite nu se trece pe roşu. E o chestie aproape la fel de gravă ca asasinarea preşedintelui.

Prea târziu! Valul de maşini de pe Getreidemarkt împiedica orice urmărire. Ed lăsă capul în jos plouat.

La ieşirea de la *Sacher* hotărâseră să-l urmărească pe

sloven, pentru ceilalți doi având deja un punct de unde îi puteau lua.

— Cu atât mai rău, zise James. Vă duceți să vă ascundeți pe Prinz Eugen Strasse și stați de veghe cu rândul. Mâine trebuie neapărat să se miște. Să ne întoarcem la *Sacher*.

Întâlnirea dintre Al Mahadi și Nikolas Tolman dovedea că lucrurile avansau. Trebuia și el să accelereze. Când se întoarse la hotel, o dată cu cheia i se înmână și un mesaj. Telefonase Crista Shöngau. Nu mai știa nimic despre ea de când nu răspunsese invitației sale la *Goulash Museum*, având încă probleme cu piciorul. O sună imediat. Tânăra femeie nu-și ascunse bucuria.

— Mă temeam că n-am să te mai revăd niciodată! Mă simt mult mai bine! Încă mă mai folosesc de cârje, dar mă simt mai bine.

— Destul de bine ca să te iau la cină?

— Cum așa? zise ea mirată.

— Dacă nu te deranjează...

— Sunt încântată! Televizorul a început să mă plictisească. Treci pe la nouă să mă iei.

Când ajunse în fața imobilului ei, Crista îl aștepta pe trotuar, sprijinită în cârje, înfășurată într-o capă neagră de catifea. Avea piciorul stâng în ghips. James o ajută să se instaleze în partea din față a Rolls-ului. Privirea ziaristei strălucea de o bucurie copilărească.

— E prima oară când ies după... accident, mărturisi ea. Și când urc într-un Rolls. Unde mă duci?

— La *Schwarzenberg*.

— Grozav! Nici acolo n-am mai fost.

Crista se sprijini de el ca să traverseze curtea din fața palatului *Schwarzenberg* și să coboare treptele care duceau la bar. Fură instalați la o masă situată la marginea parcului

cufundat în întuneric. Chelnerul aduse imediat sticla de şampanie şi umplu cele două cupe.

Ciocniră. Crista părea că plutește pe un norişor. Decolteul pătrat oferea vederea inaccesibilă a părții de sus a sânilor ei splendizi. Purta o fustă plisată, foarte scurtă şi o centură lată.

Terminară şampania mai înainte de a fi comandat masa şi James mai ceru o sticlă.

Crista îşi golea mereu cupa cuprinsă de euforie.

— Niciodată n-am mai băut o şampanie atât de buna, zise ea suspinând. La birou bem *Sekt* [1].

James îi povesti ultimele aventuri în timp ce li se aducea supa de homar.

— Chiar crezi că ea e asasina lui Dieter Weizman? întreba ea. De ce l-a omorât?

— Încă nu ştiu, mărturisi James. E...

Se întrerupse. Ochii tinerei femei, aşezată cu faţa la geamul care îi despărțea de parc, se uitau pe deasupra umărului său cu o expresie intrigata şi îngrijorată.

James se întoarse brusc. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca privirea sa i se obişnuiască cu penumbra de afara, apoi zări o siluetă în umbra parcului, în picioare lângă peretele de sticlă.

O femeie cu o haină de blană neagra şi o voaletă care îi ascundea faţa.

James avu impresia că primeşte un pumn în stomac.

Se aruncă la podea fără să mai gândească. Chiar în momentul în care gaura apărea în geam, exact la înălțimea la care se aflase capul lui câteva secunde mai înainte.

Un bărbat de la o masă aflată în spatele lor scoase un strigăt de durere şi-şi duse mâna la gât.

---

1) Vin spumos foarte apreciat în Germania şi Austria (n.a.).

Din gât țâșni un jet de sânge.

Urmară câteva secunde de tăcere în restaurant, apoi izbucniră strigăte ascuțite. Vecina rănitului urla ca o nebună, stropită de sângele însoțitorului ei care i se prăbușise în brațe. Șeful chelnerilor alergă spre telefon strigând *Polizei! Polizei!* James se ridică, scoase revolverul extraplat de la centură și se repezi la ușa din fund a restaurantului care dădea spre parc.

Ieși cu revolverul în mână. Firește, femeia dispăruse. Sau fugise prin parcare, sau era în parc.

Alese parcul, pornind în fugă pe aleea centrală. Nu se vedea nimeni, dar existau zeci de locuri în care se putea ascunde. Dacă ucigașa se afla acolo, atunci era ca și prinsă, pentru că nu mai exista altă ieșire. James începu să exploreze toate ascunzătorile posibile.

Ajunse astfel în mijlocul parcului și se opri, dându-și seama că constituia țintă perfectă pentru cineva ascuns după un copac.

*

* *

Soraya Tadjeh, ascunsă după o balustradă de piatră, își răgea sufletul. Turba de furie. După ce plecase de la *Sacher* împreună cu Ali Al Mahadi, se despărțiseră. Vreme de două ore, iraniana tăiase orice posibilitate de urmărire, folosind mai multe taxiuri, sensuri unice, imobile cu două intrări. După ce căpătă siguranța că nu era urmărită, tânăra femeie se dusese să ia un Opel aparținând TWRA-ului și se instalase la pândă în fața la *Sacher*. Era hotărâtă să lovească cât mai repede posibil. Îl urmărise pe James când acesta se dusese să-o ia pe Crista, apoi se ținuse după ei până la *Schwarzenberg*.

Fusese încântată de această alegere pentru că locul îi era cunoscut.

Dar ratase din cauza unui factor imprevizibil.

Acum își vedea „ținta" apropiindu-se și simțea că revanșa nu va întârzia. Cu arma de care dispunea, un revolver Beretta 22 cu țeavă lungă și surdină, iraniana era sigură că putea să ochească de la douăzeci de metri... Strânse mânerul armei și sprijini țeava de balustrada de piatră ca să țintească mai bine.

Deodată parcul fu luminat de fasciculul unui reflector. O mașină a poliției oprise în fața restaurantului, cu girofarurile aprinse și reflectorul începea să exploreze parcul. Soraya Tadjeh scoase o exclamație de ciudă. Polițiștii aveau să înconjoare parcul și să-l scotocească.

Nu putea să riște.

Se ridică încetișor și porni spre fundul parcului, având grijă să nu iasă din umbra marilor copaci.

Ajunse la o portiță care dădea în Prinz Eugen Strasse. Puțini știau de existența ei. Ieși din grădină și se îndreptă spre mașină.

Iraniana își zise că nu avea nici un interes să mai întârzie la Viena.

*

* *

— Kripo s-a hotărât să fac ceva, îl anunță Bob March. Îl vor convoca pe Ali Al Mahadi, dar acesta încă se mai bucură de statut diplomatic. În plus, este președintele unui organism umanitar internațional, susținut de țările arabe. Terenul e puțin minat.

James înjură printre dinți. Înțelegea de ce țara lui

adăpostea atâția traficanți de arme.

— Nu a fost identificată bruneta?

— Nu.

— Nici urmă de Nikolas Tolman?

— Nici urmă.

— Trebuie să ne bizuim doar pe noi, conchise James. Matt și Ed stau ascunși pe Prinz Eugen Strasse... Și Hildegarde Feldbach?

— Omul meu de la Stapo mi-a spus că e la spital. Ne-am vârât nasul într-o afacere mare de tot care aduce bani la toată lumea. O afacere cu importante implicații politice...

Sună telefonul și omul de la CIA răspunse.

- E Ed Jones, anunță el. Al Mahadi și bruneta tocmai au plecat cu un taxi luându-și bagaje cu ei.

— O șterg, zise James. Mă duc la Schwechat!

Din Rolls putea să țină contactul cu Ed Jones care avea un telefon celular.

*

* *

Micul hol al aeroportului Schwechat era aproape gol. James se arătă mirat. Tabela electronică de afișaj indica clar că primul avion pleca abia peste trei ore. Sudanezul și bruneta în negru luară micul dejun la barul de la primul etaj. Amândoi erau foarte calmi. Nu se prezentaseră la nici un birou de plecare. Ed și Matt bântuiau prin hol. Avionul companiei Air France, venind de la Paris, tocmai aterizase și pasagerii coborau în rânduri strânse. După noile aranjamente ale Spațiului European, tot mai mulți preferau compania franceză.

— E o cursă care pleacă spre Cipru peste trei ore şi jumătate.

— Priveşte! exclamă Ed Jones.

Bruneta tocmai se ridicase. Iraniana se îndreptă spre o cabină telefonică şi formă un număr. Convorbirea dură patru-cinci minute, apoi se întoarse şi se aşeză lângă însoţitorul ei.

Cu siguranţă că îl reperase pe James, dar părea că nu e preocupată de asta. Ceea ce indica un extraordinar sânge rece...

După douăzeci de minute, Ali Al Mahadi se uită la ceas şi se ridică, îndreptându-se cu bruneta spre holul de unde plecau pasagerii. Mai trecură câteva minute şi un angajat al aeroportului se apropie de ei. Urmă o discuţie scurtă, după care austriacul îi conduse la biroul de control şi dispărura din ochii lui James. Totuşi nu pleca nici un avion!

— Unde se duc, fir-ar să fie? zise el uimit.

Deodată observară pe pistă un elicopter mare, de culoare albă. Înmatricularea lui nu era nici austriacă, nici germană, nici ungurească. Nu apărea nici un nume de companie. Cu o jumătate de oră mai înainte aparatul nu se afla acolo. James o zări prin geam pe femeia bruneta şi pe Ali Al Mahadi îndreptându-se spre elicopter. Urcară şi elicea cea mare începu să se rotească...

După cinci minute aparatul decola şi se îndrepta spre est...

— Cu siguranţă că se duc în Ucraina! exclamă James furios.

James, care îşi notase numărul de înmatriculare al elicopterului, se repezi să-l sune pe Bob March. Aparatul devenise acum un punct mic şi negru. Asasina prezumtivă a lui Dieter Weizman îi scăpase şi nu putea să ştie dacă o va mai revedea vreodată.

*

* *

— E un aparat închiriat, îl anunţă Bob March. De o companie privată: ADC Helicopter Service, creată la Monrovia, în Liberia, în 1992. Încercăm să aflăm cui aparţine.

— Unde se ducea?

— Planul lui de zbor indica Budapesta. Stapo tocmai verifică.

Bob March se apucă să fumeze ţigară după ţigară. Era şi el furios. Ajungeau încă o dată într-un punct mort. Vreme de patruzeci de minute, în biroul omului de la CIA nu se auzi decât pocnetul repetat al capacului brichetei pe care americanul îşi vărsa nervii. În sfârşit sună şi telefonul. Bob March ridică imediat receptorul şi închise înciudat.

— Nu sunt la Budapesta... Ori s-au prăbuşit pe drum, ori...

— Sunt în altă parte, continuă James.

— În schimb, reluă americanul, am obţinut de la *Grenze Polizei* identitatea brunetei. O cheamă Soraya Tadjeh, născută la Tabriz la 1 octombrie 1958, de naţionalitate iraniana şi dispune de un paşaport al serviciului de informaţii iranian. Nu are dosar la poliţie.

— Aveai dreptate în privinţa Iranului, recunoscu James. Parcă îmi vine sa-i fac o vizită ambasadorului Bosniei. Nu se ştie niciodată.

Bob March suspină.

— Asta n-o să ducă la nimic. Dar pot să-ţi obţin imediat o întâlnire...

*

* *

Ambasadorul Bosniei-Hertegovina veni spre James, afabil şi zâmbitor, şi-l invită să ia loc într-un fotoliu aurit, imitaţie stil Ludovic al XV-lea.

— Ambasadorul Statelor Unite mi-a cerut să vă primesc, preciză el. Ştiu pe cine reprezentaţi şi sunt fericit s-o fac. Cu ce vă pot fi de folos?

James se uită atent la el. Era într-adevăr omul pe care-l văzuse la *Imperial* împreună cu Ali Al Mahadi şi Soraya Tadjeh.

— E o problemă delicată, zise el. Cu puţin timp în urmă, aici la Viena a fost asasinat un om care lucra cu noi. Un anume Dieter Weizman.

— Într-adevăr, am auzit, confirmă ambasadorul. Probabil că e vorba de o crimă a *ceknikilor*. Dieter Weizman organizase mai multe operaţiuni umanitare în sprijinul copiilor din Sarajevo. De ce-mi vorbiţi de acest asasinat?

— Avem motive să credem că el a fost comis de cineva pe care-l cunoaşteţi.

Ambasadorul încremeni, privirea lui deveni rece şi plină de o stupefacţie autentică.

— Pe care-l cunosc? Dar cine?

— Femeia cu care aţi luat dejunul la *Imperial* împreună cu Ali Al Mahadi. Doamna Soraya Tadjeh. Bosniacul, după câteva clipe de tăcere stupefiată, izbucni într-un râs zgomotos care nici măcar nu suna fals.

— Doamna Soraya Tadjeh! Dar este una dintre susţinătoarele noastre cele mai fidele! Lucrează la Ministerul iranian al Informaţiilor şi face mari eforturi ca să ne obţină un ajutor financiar.

— Şi domnul Al Mahadi?

Ambasadorul nu se tulbură.

— El este președintele unei organizații umanitare care vine în ajutorul bosniacilor, *Third World Relief Association*. Ea strânge fonduri pentru Bosnia din mai multe țări și organizează programe umanitare. Și el se străduiește foarte mult pentru noi.

— Nu se ocupă de arme?

Ambasadorul se întunecă la față.

— Ne aflăm sub embargo, domnule Scott. Un embargo nedrept, dar îl respectăm. Domnul Al Mahadi și doamna Tadjeh se ocupă *exclusiv* de probleme umanitare. Și e de neconceput ca ei să facă vreun rău unuia dintre prietenii noștri.

James îl observa cu atenție pe diplomatul bosniac. Nu-și făcea nici o iluzie în privința armelor. Nu avea de gând să mărturisească. Dar cu siguranță că în privința rolului pe care îl juca Soraya Tadjeh era sincer. Ceea ce făcea misterul și mai adânc.

Ambasadorul se ridică, dându-i de înțeles că audiența se sfârșise.

* .
* *

Bob March făcu să dispară discret sticla de whisky, care îl ajuta să înfrunte discuțiile furtunoase cu ambasadorul, în momentul când James pătrunse la el în birou. Americanul schița un zâmbet.

— Presupun că drăgutul de ambasador bosniac nu ți-a spus nimic.

— Nu mare lucru, mărturisi James.

— Ei bine, eu am noutăți, îl anunță omul de la CIA. A fost găsit elicopterul. Am pus să se ia legătura cu toate

aeroporturile din regiune şi am aflat că a fost reperat de radarele ungureşti. A aterizat la Maribor, în Slovenia, unde şi-a lăsat pasagerii.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu se ştie... Dar mai e ceva. Am identificat proprietarul companiei care l-a închiriat: Nikolas Tolman. Respectivul a dispărut şi el.

Urmă un moment de tăcere.

— Ce facem? întrebă James.

Americanul ridică spre el o privire descurajată, apoi aprinse ultima ţigară din pachetul de *Lucky*.

— Această plecare era pregătită, zise James. Faptul că şi-au dat atâta osteneala să le pierdem urma, asta înseamnă ceva.

— Bineînţeles, recunoscu Bob March. Numai că nu sunt ghicitor în stele, aşa că nu ştiu ce-ai putea să faci.

— Am o idee, zise James. Înainte de a urca în elicopter. Soraya Tadjeh a dat un telefon dintr-o cabină de pe aeroport. S-ar putea să aflam ceva dacă consultăm lista apelurilor telefonice din această cabină, în spaţiul de timp respectiv. Cred că nu e ceva imposibil.

Americanul se uită la el uluit.

— Chiar crezi în chestia asta?

— Da.

— Voi vorbi cu cei de la Stapo, nu mă pot refuza. Dar nu vom obţine decât numerele, nu şi conţinutul convorbirilor.

— Totuşi să verificăm, insistă James.

— N-o să meargă foarte repede...

— Cu atât mai rău, zise James. Asta înseamnă că iar nu mă pot întoarce la Bizen.

Nu era chiar o catastrofă. Se întâlnea cu Crista Shöngau

la cină. De data asta la *Sacher*, ținând pumnii pentru ca nici un eveniment neplăcut să nu le mai tulbure întâlnirea.

*
* *

Crista Shöngau gâfâia ca o înecată, lungită pe sofaua portocalie din apartamentul lui James, ținându-și piciorul în ghips bine proptit. Agățată cu ambele mâini de spetează, tânăra femeie se arcuia cât putea mai mult pentru ca James s-o poată pătrunde cât mai adânc. Când simți că el nu se mai poate abține, Crista îl implora se se miște și mai repede și atinse orgasmul o dată cu el.

De patruzeci și opt de ore, James recupera timpul pierdut.. Nu ieșeau din apartamentul lui și Crista, ca o bună sportivă ce era, se străduia să scoată din el cele mai mici fărâme de plăcere.

James ridică în cele din urmă receptorul telefonului. Trebuia totuși să se gândească și la lumea exterioara. CIA nu-l plătea *doar* ca s-o facă fericită pe Crista Shöngau.

— Până la urmă o să cred că ai geniu, zise Bob March.

— De ce? întrebă James care încă mai era puțin buimăcit de plăcere.

— Am obținut lista. Nu e lipsită de interes, dar nu pot vorbi la telefon. Vino la mine.

Recreația se terminase.

*
* *

Bob March îi întinse lui James o listă lungă de aproape un metru, cu toate numerele apelate de la cabina de pe

aeroport în intervalul de timp respectiv. Un singur număr era subliniat cu verde: 00.90.212 1557605. James gândi cu repeziciune.

— „90", înseamna Turcia. Nu?

— *Right*, confirmă Bob March. Iar „212" înseamnă Istanbul.

Istanbul. Numele acesta nu-l lăsa niciodată indiferent. Acolo îndeplinise prima lui misiune cu ani în urmă. Un oraş care îi plăcuse totdeauna, din cauza contrastelor sale, a parfumului de Orient, o răspântie şi un furnicar. Una dintre cele mai recente misiuni ale sale se terminase pe marele pod de peste Bosfor care unea Europa cu Asia.

— E clar, zise el trecând în faţa hărţii prinse pe perete. Sevastopol e aici, continuă el arătând pe hartă. Iar Iugoslavia aici. Între ele, singurul punct de trecere obligatoriu este Istanbulul şi Bosforul. Din Ucraina, armele nu pot să treacă decât prin Istanbul.

— Ai dreptate, recunoscu americanul. Dar nu ai decât un număr de telefon.

— Dacă Soraya Tadjeh a sunat la Istanbul, înseamnă că acolo s-a dus! zise răspicat James. Datorită acestui număr, avem o şansă să ajungem la ea.

— E totuşi cam puţin, insistă americanul.

Lui James îi veni deodată o idee.

— Dă-mi o oră, zise el. Hotărâm după aceea.

*

* * *

Birourile companiei *Adria* se aflau pe *Ring*, nu prea departe de *Bristol*. James se adresă unei tinere slovene.

— Aş vrea să ştiu dacă există curse între Slovenia şi Turcia.

Funţionara tastă pe clapele computerului.

— Două curse pe săptămână care pleacă joia şi duminica de la Liubliana spre Istanbul. Cursa 1654 şi 1656, decolarea la orele optsprezece, sosirea la Istanbul la orele douăzeci şi unu şi zece.

— Două pe săptămână? zise James surprins.

Funcţionara zâmbi.

— Da. Facem multe afaceri cu Turcia. Vreţi un bilet?

— Nu, mulţumesc, zise James.

Îi venea să danseze! Iată de ce Al Mahadi şi Soraya Tadjeh luaseră un elicopter de la Viena — ca să nu piardă avionul de Istanbul.

După zece minute se afla din nou la ambasada americană.

— Poţi să procuri lista pasagerilor cursei Liubliana-Istanbul de joia trecută? îl informă el pe Bob March după ce-i povesti ce descoperise.

— Trimit un fax la Liubliana, zise omul de la CIA, de data asta fără să mai ezite.

*

* *

— Bingo!

Sosise lista cu pasagerii cursei *Adria* 1654. Trei nume erau haşurate cu roşu: Ali Al Mahadi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman. Toţi la clasa I.

— La Istanbul se vor dezlega ţtele acestei afaceri cu arme, conchise James. Trebuie mers acolo dacă vrei să-i împiedicăm.

— *No problem!* zise Bob March. Dar o să coste şi mai mulţi bani. Trebuie să cer un supliment de la Langley.

James îndreptă un deget spre seiful din perete.

— Nu e nevoie. Ai acolo destui bani ca să mă trimiţi să fac de zece ori ocolul pământului cu Concorde.

Americanul se întunecă la faţă.

— Nici nu te gândi! Încalcă regulile.

— Ba chiar mă gândesc, replică James. Doar n-o să le dai foc? Şi nu i-am obţinut din livrări de arme unei ţări duşmane.

— OK, zise americanul resemnat. Ia cât îţi trebuie. Nu ştiu ce-o să spunem pe urmă. O să-ţi fac legătura cu oamenii noştri de la Istanbul. Păcat că Matt Hudson şi Ed Jones au plecat.

— Îl voi lua cu mine pe Elko, zise James. Va fi încântat.

— Ai grijă pe unde calci, îl sfătui americanul. Avem doi-trei tipi foarte buni în Turcia. Te vor ajuta.

— Ai putea să-l contactezi din nou pe Boris Nicolaievici? Cred că are informaţii proaspete. Acum ar fi foarte preţioase pentru noi.

— Voi încerca, promise americanul. Dar acolo să nu aştepţi vreun ajutor din partea turcilor. Nu vor să fie împotriva bosniacilor.

Bob March deschise seiful. Scoase valijoara-diplomat plină de dolari, luă zece teancuri de zece mii de dolari şi le puse pe birou.

— Îţi ajung? întrebă el cu o fărâmă de ironie.

Până atunci nu mai fusese niciodată finanţat de adversar.

James era nerăbdător să ajungă la Istanbul.

CAPITOLUL XIV

Prin strâmtoarea Bosforului trecea maiestuos un petrolier enorm, lung de aproape o sută cincizeci de metri, cu un vas-pilot mic de tot lângă unul din flancuri, ca un peştişor agăţat de o balenă. Petrolierul trecea la câţiva metri de fereastra apartamentului său. James avea impresia că aproape ar fi putut să atingă coca neagră dacă întindea braţul!

Hotelul *Ciragan*, amenajat într-un vechi palat otoman, se întindea de-a lungul braţului de mare, în faţa parcului *Yldiz*, cu câteva sute de metri înainte de *Bogazisi Kprrùsù*, marele pod de peste Bosfor, care lega Europa de Asia.

Bătăile din uşă îi întrerupseră contemplarea. Deschise şi în faţa lui apărură doi bărbaţi. Unul masiv, cu mustaţă groasă, nas coroiat, şapcă, ochi mici şi răzători, o giacă de piele care îi acoperea o burtă rezonabilă — înfăţişarea unui turc. Celălalt — înalt, slab, elegant, ochi albaştri, păr cenuşiu tuns foarte scurt, un costum bine croit — avea aerul unui militar în civil.

Acesta din urmă îi întinse mâna.

— James? Sunt John Brown.

Reprezentantul CIA la Istanbul. James vorbise cu el la telefon dupa ce sosise de la Viena, dar nu şi-l închipuia astfel... John Brown se întoarse spre bărbatul care îl însoţea şi îl prezentă cu un zâmbet călduros.

— Prietenul meu Zeynel Sokik. Lucrează la MIT [1] şi e un tip de toată isprava.

De la sosirea lui, James le ceruse celor de la CIA să-i găsească numele şi adresa corespunzătoare numărului de telefon la care sunase Soraya Tadjeh din cabina de pe aeroportul Schwechat. John Brown îi propusese să se întâlnească la cină. Şi, pentru că sosise pe la începutul după-amiezii, James nu mai avusese timp decât să se instaleze în acel hotel cu lux sofisticat.

Elko Krisanten, în al nouălea cer pentru că se afla din nou în oraşul său natal, plecase deja să-şi întâlnească amicii care mai erau în viaţă şi să-şi revadă vechiul taxi, care cu cinci ani în urmă încă mai era în serviciu...

La Istanbul ploua, cerul era cenuşiu şi un vânt rece bătea dinspre Anatolia. De la ultimul popas făcut acolo de James, oraşul se mai mărise, cuprinzând acum unsprezece milioane de locuitori.

Firește, parfumul Orientului stăruia în continuare pe străduţele înguste ale Stambulului, la sud de braţul de mare numit „Cornul de Aur". Acolo bătea mereu inima Turciei tradiţionale, într-o amestecătură de căsuţe din lemn, moschee otomane cenuşii, prăvălioare, hoteluri îndoielnice pentru călători fără bagaje şi nenumărate magazinaşe împrăştiate în jurul Marelui Bazar acoperit, *Kapali Carçi*, Mecca argintăriei.

---

1) Milli Istihbarat Teşkilati (serviciul turc de informaţii).

a bijuteriilor, a covoarelor, oferite de negociatori poliglоți. De la bijuteriile cartierului *Beyazit* — Sfânta Sofia, Moschea Albastră, Topkapi — coborau spre port numeroase străzi, toate asemănătoare, cu încâlceala lor de fire electrice care atârnau pe fațadele caselor, trotuarele desfundate, gropile și hamalii cărând greutăți de două ori mai mari decât greutatea lor.

Totul se pierdea în portul *Kumpaki*, exact înainte de podul *Galata*, pe unde treceau succesiv vapoare enorme, îndreptându-se spre alte părți ale orașului.

O sumedenie de blocuri cenușii acopereau acum colinele altădată goale, pe ambele maluri ale Bosforului. Autostrăzile, altădată în plin câmp, deveniseră căi urbane și circulația era din ce în ce mai intensă.

Aici, la *Ciragan*, îți imaginai cu greu acel furnicar pestriț, mirositor, unde se amestecau minijupele și voalurile negre ale exilatelor iraniene.

John Brown scoase din buzunar ceva care semăna cu un borcănel de dulceață și i-l întise lui James zâmbind.

— Iată un dar de bun venit. Îți cunosc reputația. *Padișah Macunu*. Balsamul sultanului. O linguriță seara și vei putea să faci față toată noaptea celor mai lubrice creaturi...

Zău că era mai turc decât turcii! James puse politicos borcănelul de-o parte. Ar fi preferat informația pentru care venise la Istanbul.

— Să mergem, propuse John Brown. Mi-e foame.

Mașina lui, o Tempra veche, de un roșu aprins, putea a tutun și era în așa hal încât îți venea să te întrebi dacă era chiar atât de veche sau nu fusese deloc întreținuta.

— Mergem la *Somdan Park*, zise americanul, restaurantul preferat al lui Zeynel.

Turcul zâmbi în tăcere; încă nu pronunțase nici un cuvânt.

*

* *

Te-ai fi crezut la Viena! *Somdan Park* era un loc luxos şi discret luminat, porţelanuri delicate şi clienţi de calitate. Oameni de afaceri, politicieni, ziarişti, însoţiţi de femei frumoase. Sokik era la al doilea pahar de coniac. În timp ce treceau la clătitele cu peşte, turcul se aplecă spre James şi zise:

— L-am identificat pe abonatul care are numărul respectiv de telefon, anunţă el.

James se opri din mâncat.

— Bravo. Cine e?

Turcul scase un cartonaş din buzunar şi i-l întinse lui James care citi: „Nami Okdu. Atakoy 9. Kisim B 2O. Blok 1248".

Văzându-l pe James că nu înţelege nimic, turcul zâmbi.

— E o adresă ceva mai complicată, dintr-un cartier nou, *Atakoy*. Lângă aeroport. *Kisim* corespunde unui lot de case. Imobile foarte urâte, toate asemănătoare, construite ca să se poată face faţă suprapopulaţiei. Unui străin îi este foarte greu să se orienteze. Va trebui să te ducă cineva acolo.

— Am venit împreună cu un turc, precizâ imediat James.

— În cazul ăsta, nu e nici o problemă.

— Ce ştii despre acest Nami Okdu?

— Nimic! mărturisi Zeynel Sokik. Am cerut numele abonatului, ceea ce este un demers banal, apoi m-am uitat în fişierul informatic. N-am găsit nimic despre Nami Okdu. E un turc cu care n-a avut nimeni probleme, instalat acolo de doi ani, după abonamentul la telefon. Ca să aflăm mai multe, ar trebui să fac o anchetă. Am vrut să-ţi vorbesc despre asta înainte...

— Există o implantare iraniană la Istanbul?

Agentul MIT zâmbi.

— Trăiesc aici aproape un milion de iranieni, dar sunt împrăştiaţi în oraş. Nu există un cartier specific iranian. Consulatul lor de pe *Ankara Caddesi*, chiar în centrul cartierului *Beyazit*, este foarte activ şi-i supraveghem. Dar Nami Okdu nu se află pe listele cu cei pe care îi bănuim că aparţin serviciului de informaţii iranian. Iranienii de-aici se ocupă mai ales cu o intensă propagandă islamistă. Toate femeile cu voal negru, *corbii*, pe care le întâlneşti pe stradă, sunt iraniene şi strică imaginea Turciei.

James puse în buzunar cartonaşul cu adresa. Nu era prea încurajant, dar avea măcar o pistă. Faptul că Soraya Tadjeh sunase la acest număr exact înainte de a pleca spre Turcia, nu era o simplă coincidenţă. James scrise şi el pe un cartonaş numele celor trei — Ali Al Mahadi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman — şi i-l dădu lui Zeynel Sokik..

— Ai putea localiza aceste persoane sosite de la Liubliana cu avionul companiei *Adria* în urmă cu trei zile?

— Dificil, mărturisi Zeynel Sokik. Nu cerem adresele celor care nu sunt supravegheaţi în mod special. Aş putea încerca cu fişele hotelurilor. Dar asta ar putea să dureze un timp...

Li se aduseră languste fripte şi conversaţia abordă subiecte mai uşoare. Omul de la MIT făcuse tot ce putuse. Deodată, John Brown îi făcu semn cu cotul lui James.

— Uită-te la grupul care vine!

James ridică capul şi zări trei bărbaţi, trei turci, însoţind două blonde somptuoase, cu ochi imenşi şi înfăţişări trufaşe. Aveau aceeaşi coafură, cu cărare pe mijloc şi părul căzându-le pe umeri. Se machiaseră la fel, conturându-şi bine gura mare şi roşie.

Gemene.

Amândouă purtau nişte taioare cu un aspect aproape militar — unul negru, altul roşu. Pometii proeminenţi, ochii

uşor prelungi şi ceva vag îl făcu pe James să se gândească că erau rusoaice.

— Sunt cele mai frumoase prostituate din Istanbul şi cele mai scumpe, îi explică John Brown, Svetlana şi Marina. „Lucrau" la *Hôtel d'Angleterre* din Odesa. Un client turc, membru al mafiei din Crimeea, le-a adus la Istanbul acum un an. De atunci au devenit cochetele oraşului. Cei care le însoţesc în seara asta sunt doi politicieni şi un fost ministru. Cer cinci mii de dolari pe seară şi nu se despart niciodată...

— Cum îşi recrutează clienţii? întrebă James.

— Bat cazinourile şi toată lumea le cunoaşte, explică americanul. Când vreau să recompensez un prieten, asta constituie un cadou frumos. Nu-i aşa, Zeynel?

Zeynel Sokik lăsă ochii în jos cu modestie.

Ca să sărbătorească probabil sosirea acestor fiinţe care aveau toate calităţile să te bage în păcat, John Brown comandă o sticlă de şampanie. Când sări dopul, Svetlana şi Mariana priviră imediat spre masa lor. Cea cu taior negru luă o ţigară *Lucky Strike*, ţigările preferate ale ruşilor, din pachetul de pe masă, o puse într-un ţigaret şi o aprinse cu un gest foarte romantic.

Privirea ei alunecă spre ochii aurii ai lui James, căutând pe cine să „devoreze".

— Dacă vrei să încerci pomada miraculoasă, e foarte simplu, îi propuse John Brown.

James refuză şi cina continuă. Fără alt fapt notabil. La cafea, Zeynel Sokik propuse:

— Haideţi să bem ceva la mine. Stau pe-aproape.

Făcură totuşi patruzeci de minute! Mai întâi pentru a merge de-a lungul Bosforului, printre mulţimea obişnuită a taxiurilor galbene, apoi pentru a urca aproape până la autostrada care ducea la podul *Fateh Sultan Mehmet*.

Zeynel Sokik locuia într-o casă modernă, pe o stradă

liniştită din cartierul *Etiler*. În mijlocul unei grădini în care se plimbau trei câini enormi cu blană albă, de o mare ferocitate faţă de străini. Turcul, ca să le arate că nu mai era un ţăran anatolian, le aduse o sticlă de coniac franţuzesc. Apoi ridică paharul şi-i zise lui James:

— *Serefinize!* (1)

După aceea îl duse pe James într-un birou şi deschise un dulap blindat. Înăuntru era un adevărat arsenal de revolvere şi câteva puşti de asalt M.16.

— Ia ce-ţi trebuie, îi propuse Zeynel Sokik. Oamenii pe care îi urmăreşti sunt periculoşi. Nu vreau să ţi se întâmple ceva la Istanbul.

Ca de fiecare dată când călătoarea cu avionul, James fuse nevoit să renunţe la revolverul său extraplat. Alese un revolver *Sig* cu paisprezece gloanţe, foarte uşor şi pe care îl ţinea bine în mână. Şi două cutii cu cartuşe. Turcul vru să-i mai dea două, dar James refuză. Doar nu era bătălia de la Groznîi.

Când se întoarse în salon, John Brown zise ironic:

— Istanbulul e un oraş cât se poate de sigur. Dar poate că nu şi pentru tine.

Zeynel Sokik scrise câteva cuvinte pe o carte de vizită, se semnă şi puse o ştampilă violetă.

— Dacă ai probleme cu un poliţist, arată-i asta, îl sfătui el.

James văzu că avea titlul de *doctor*. Nu se aştepta. John Brown izbucni în râs.

— În Turcia trebuie să ai tot timpul o ţidulă la mână... Iar poliţaii sunt nervoşi.

Oraşul era supravegheat de nenumăraţi poliţişti în uniforme albastre şi şepci albe. Toate marile hoteluri aveau uşi magnetice şi în holul de la *Ciragan* se aflau vreo şase

1) În onoarea ta. Echivalentul lui „În sănătatea ta" (n.a.).

gardieni în civil. PKK-ul şi DEVSO-ul[1] nu-şi rataseră niciodată ţintele, încercând să destabilizeze regimul.

După al doilea pahar de coniac, James şi John Brown îşi luară rămas bun de la turc.

În timp ce coborau serpentinele care duceau pe malul Bosforului, omul de la CIA zise:

— Zeynel e un tip de ispravă. Cunoaşte mulţi oameni şi e un om de teren... Prin anii optzeci a condus un comando secret antistângist care a anihilat o sumedenie de tipi. PKK-ul a fixat o recompensă pentru lichidarea lui.

Ajunşi la *Bebek*, pe malul Bosforului, în loc s-o ia spre sud, omul de la CIA se îndreptă spre nord.

— O să bem un păgărel la cazinoul *Tarabaya* îl anunţă el. E la zece minute de aici.

Cazinoul, care făcea parte din hotelul *Tarabaya*, situat la marginea drumului care se întindea de-a lungul Bosforului, nu avea decât o singură sală mare, care puţea a tutun şi arăta destul de mizerabil. Jocuri mecanice, câteva mese de *Black Jack* şi de ruletă. James zări imediat la una dintre ele pe gemenele din Odesa. Cea cu taiorul negru stătea pe scaun şi juca. Cea cu taiorul roşu rămăsese în picioare şi privea.

— Aşa îşi toacă tot câştigul, zise John Brown.

Se instalară la bar. James ceru o votcă iar John Brown un whisky *on the rocks.*

După câteva minute, geamăna în taior roşu părăsi masa de joc şi veni la bar.

— Hello! îi zise ea lui John Brown. Faci cinste cu un păhărel?

— Bucuros, răspunse americanul. Eşti Svetlana sau Mariana?

— Mariana.

---

1) Partide extremiste şi marxiste (n.a.).

Văzută de aproape, James își zise că era și mai frumoasă cu ochii ei imenși și plini de nostalgie și pielea foarte albă care contrasta cu roșul intens al buzelor. Vesta, încheiată până la gât, era bombată de doi sâni cu siguranță opulenți. Comandă un cocteil pe care-l bău pe nerăsuflate. Apoi îl cercetă cu privirea pe James.

— Nu te-am văzut niciodată, zise el.

Engleza ei era cam vagă, dar o puteai înțelege.

— Nu locuiesc la Istanbul, răspunse James.

Cealaltă soră geamănă veni și ea lângă ei și comandă aceeași băutură. Era trasă la față și fuma cu nervozitate. Schimbară câteva cuvinte în ucraineană, apoi Mariana i se adresă lui James cu un zâmbet încântător:

— Ne ducem la Cazinoul de la *Swiss Hotel*. Veniți?

Refuzară politicos și rusoaicele plecară fără să mai spună nimic.

— Le cunoști bine? întrebă James.

— N-am avut niciodată posibilități ca să le am, dar deseori le-am făcut altora cadou, pentru serviciile aduse...

„Păcat că nu mă pot ajuta să-l găsesc pe Ali Al Mahadi", își zise James.

*

* *

Nu era mai mult de șase dimineața și, de-a lungul arterei *Kennedy Caddesi*, drumul care trecea pe lângă Marea Marmara până la aeroport, mașinile înaintau deja la pas. La câteva sute de metri de mal se aflau ancorate zeci de cargouri vechi, de petroliere, de barcazuri ruginite. Un adevărat cimitir de vase. Marea Marmara era considerată drept o cale internațională, în

această zonă nu existau ape teritoriale turcești. Apele internaționale țineau până la mal. Prin urmare, navele ancorate nu erau supuse nici unui control din partea autorităților turce, nu plăteau taxe portuare și rămâneau acolo cât timp doreau...

Unele așteptau să fie închiriate, altele, abandonate de armatorii lor, putrezeau pe loc. Din când în când, unul dintre ele, ros de rugină, se ducea fără zgomot la fund, iar echipajul trecea clandestin frontiera. În Bulgaria, Grecia, Iran, Irak. Siria sau Rusia; nu trebuia decât să alegi...

Aplecat peste o hartă, alături de James care conducea mașina Ford închiriată, Elko Krisantem făcea pe ghidul.

— Luați-o la dreapta, zise el. Pe *Strazbourg Caddesi.*

Părăsiră malul mării și se îndreptară spre o adevărată pădure de blocuri modeste de vreo cincisprezece etaje, cu un aer trist. care se întindeau pe câțiva kilometri pătrați, de o parte și de alta a unei linii ferate. Nici un magazin, nici un spațiu verde...

Șiruri de blocuri din beton brut, cât vedeai cu ochii: cartierul *Atakoy.* Fiecare imobil putea fi identificat după o literă și o cifră scrise cu vopsea neagră pe fațadă.

Un adevărat univers concentrationar. Puțin mai la vest începea aeroportul *Yesilkoy.* După un bloc apăru o moschee modernă cu două minarete.

— Opriți aici, zise Elko.

Dădu fuga până la moscheea aflată în reparație și se adresă unui negustor de flori ambulant care stătea pe vine în spatele unui microbuz.

— Acolo e, zise Elko revenind la mașină. De două ori la stânga și apoi la dreapta.

Pătrunseră și mai adânc în pădurea de blocuri turn din beton... În sfârșit, James zări un imobil de cincisprezece etaje pe fațada căruia era scris cu vopsea neagră B.20. Blocul semăna cu toate celelalte, cu o mică parcare în față și un

chioşc închis. Se opriră puţin mai departe, lângă un negustor de legume instalat la o intersecţie. Începuse să plouă. Avionul Airbus al companiei Air France cu destinaţia Paris decolă cu un zgomot asurzitor şi trecu pe deasupra capului lor.

— Elko, du-te să vezi, întrebă James.

Turcul coborî din maşină. Giaca de piele şi blugii îl făceau să se încadreze perfect în acel peisaj.

Elko reveni peste câteva minute.

— Nami Okdu locuieşte la parter, în fund la dreapta, zise el. Am auzit muzică. Ce facem?

Ardea de nerăbdare să dea buzna în apartament, dar James îi potoli înflăcărarea.

— Aşteptăm, zise el.

Se instalară în parcare, de cealaltă parte a străzii, supraveghind intrarea blocului B.20.

*

* *

Era aproape opt şi toate blocurile păreau că se goliseră. Din ele ieşiseră valuri de oameni pentru a se îndrepta spre locurile lor de muncă.

James se întrebă dacă o va vedea apărând pe Soraya Tadjeh. Cine era acest misterios Nami Okdu? Putea să fie doar un „releu" telefonc, caz în care ar fi aşteptat degeaba.

James se simţi cuprins de descurajare. Nici măcar nu ştia cum arată acest Nami Okdu.

O femeie ieşi din imobil, trăgând după ea o maşină de copil, urmată de doi bărbaţi. Unul, destul de tânăr, avea o barbă neagră în formă de colier, un păr vâlvoi, un nas gros şi o cămaşă fără cravată. Celălalt era mult mai înalt, mai curând elegant. James simţi inima bătându-i cu putere.

Era Ali Al Mahadi, sudanezul de la Viena.

CAPITOLUL XV

Cei doi bărbați se îndreptara spre parcarea blocului Bărbosul urcă la volanul unei Renault vechi și manevră cu o încetineală de melc pentru a ieși din parcare, ceea ce-i permise lui James să ia avans.

Una după alta, cele două mașini ajunseră pe *Kennedy Caddesi*, drumul care trecea pe malul mării Marmara, și se îndreptară spre est. Circulația era destul de intensă ca James să nu fie reperat. Apoi mașina Renault încetini și opri la o stație de benzină. James fu obligat să meargă mai departe, reducând viteza la maxim. Cu ochii pe oglinda retrovizoare..

Când ajunse prea departe pentru a mai vedea stația de benzină, James opri. Minutele începură să treacă unele după altele. Nimic.

Deodată își dădu seama că între stația de benzină și locul în care se afla exista o bifurcație la stânga, care ducea spre centrul cartierului Stambul. Probabil că mașina Renault o

luase pe-acolo.

Porni motorul, parcurse câteva sute de kilometri, întoarse şi pătrunse pe *Mustafa Kemal Ataturk Caddesi*, traversând cartierul dintr-o parte în alta până la podul *Ataturk*. Dacă maşina Renault mergea la nord de Cornul de Aur, în cartierele *Karakiy* sau *Taksim*, asta era drumul cel mai scurt. Acum îl pierduse definitiv. La stânga se deschidea un labirint de străduţe în pantă, înguste, uneori întretăiate de o scară, mărginite de case vechi din lemn pe jumătate năruite. Acolo începea cartierul *Beyazit*. Deodată James avu o idee.

Făcu la dreapta pe *Ordu Caddesi*, o stradă relativ degajată. Conform hărţii, ea ducea în *Ankara Caddesi*, acolo unde se afla consulatul Iranului. După zece minute se aflau pe *Ankara Caddesi*, care cobora în pantă destul de abruptă spre port. Din fericire, se putea circula bine în ambele sensuri.

Consulatul Iranului apăru ceva mai jos, pe stânga, uşor de identificat datorită drapelului iranian care flutura pe faţadă. Un imobil cenuşiu de trei etaje, a cărui parte laterală era împodobită cu coloane maiestoase. Pe acoperiş se zărea o antenă de satelit enormă.

Când trecu de intersecţia cu o străduţă care trecea lateral pe lângă consulatul Iranului, James reduse viteza şi aruncă o privire. Inima începu să-i bată cu putere. Maşina Renault se afla acolo, jumătate pe trotuar, cu şoferul la volan, sub privirile îngăduitoare ale unui poliţist turc care păzea intrarea consulatului.

James trecu prin faţa intrării pietonilor, pe *Ankara Caddesi* şi opri la intersecţia următoare. Elko coborî şi porni înapoi pe jos. Cartierul era extrem de animat, vehiculele claxonând tot timpul... Zeci de cafenele aveau terasele pline de turci care îşi sorbeau ceaiul, bucurându-se din plin de

Keyif[1]. Nici o femeie, nici măcar cele mai evoluate turcoaice n-ar fi îndrăznit să zăbovească pe acele terase populare rezervate tacit bărbaților.

James începu să manevreze pentru a găsi poziția ideală din care să poate urmări imediat mașina Renault când aceasta va pleca. Majoritatea străduțelor erau blocate, transformate în parcări improvizate. În cele din urmă reuși să tragă mașina înaintea unei farmacii, față în față cu consulatul. Elko reveni la mașină. În sfârșit, după o jumătate de oră, Al Mahadi ieși din consulat și urcă în mașina Renault.

Alte manevre acrobatice. James nu scăpă deloc mașina Renault și trecură împreună podul *Galata*. Apoi se îndreptară spre cartierul *Taksim*. După ce trecu prin fața hotelului *Marmara*, mașina Renault parcurse aleea cu două benzi *Inouna*. Se opri ceva mai jos. Al Mahadi coborî și intră într-un imobil în timp ce mașina pleca mai departe.

James așteptă puțin înainte de a avansa. Era un hotel cu o aparență modestă, *Opera*. În momentul în care trecea prin fața hotelului, dinăuntru ieșiră Al Mahadi și Nikolas Tolman.

Privirea lui James se încrucișă cu cea a slovenului o fracțiune de secundă. James își continuă drumul pe *Inonu Caddesi*. Era satisfăcut și îngrijorat totodată. Să-l fi recunoscut cei doi?

*

* *

Nikolas Tolman rămase încremenit ca o stană de piatră, privind în urma mașinii.

— Ce e? îl întrebă Ali Al Mahadi.

— În mașină era tipul de la CIA, zise slovenul cu o voce sugrumată.

1) Arta de a fi fericit fără să faci nimic (n.a.).

Sudanezul păli la față.

— Nu se poate! Cum să ne fi găsit?

— Habar n-am, dar aș pune prinsoare că el era, mormăi slovenul. Trebuie să facem ceva.

Ali Al Mahadi se gândi câteva secunde. Era un lucru atât de grav încât luă hotărârea să încalce una dintre regulile lor de securitate.

— Du-te la întâlnire, îl sfătui el. Eu o să văd dacă ești urmărit. Coboară pe străduța din stânga și la capătul ei ia un taxi.

Se uită după slovenul care cobora străduța în pantă, postat la colțul hotelului *Opera* și se convinse că nimeni nu-l urmărise. Apoi porni pe același drum, urcă într-un taxi galben, ceru să fie dus la gara *Sirkrci* unde soseau trenurile care veneau din Europa, acolo luă alt taxi și ceru să fie dus acolo unde voia de fapt să ajungă.

— *Divan Oteli*, îi zise el șoferului. Pe *Cumhuriyet Caddesi*.

Sudanezul încă nu reușise să-și recapete calmul când intră în holul hotelului. Se folosi de un telefon interior pentru a suna la numărul uneia dintre camere.

— Eu sunt, zise el. Pot să urc?

Urmă o tăcere scurtă, apoi o voce rece ca gheața îi zise:

— Trebuia să-mi telefonezi înainte de a veni...

— E vorba de ceva grav, zise sudanezul cu glas căzut. Urc.

Soraya Tadjeh îl aștepta la ușa camerei, îmbrăcată cu un taior sobru de culoare neagră, cu bumbi aurii, foarte puțin machiată și încruntată. Sudanezul se strecură înăuntru și o anunță direct:

— Tipul de la CIA e aici. Stătea la pândă în fața la *Opera*!

Iraniana nu-și pierdu calmul.

— Eşti sigur că nu te-a urmărit?

— Sigur, minţi sudanezul înspăimântat. Era acolo când am sosit. Probabil că a dat de Tolman după fişa de la hotel. Turcii sunt în relaţii foarte bune cu CIA. Ce facem?

— O să vedem, răspunse iraniana.

Se aşeză pe pat şi aprinse o ţigară.

Ce pericol reprezenta agentul CIA? Nu cine ştie ce, la Istanbul. Chiar şi la cererea americanilor, turcii n-ar fi luat în ruptul capului poziţie împotriva bosniacilor, musulmani ca şi ei. În privinţa vânzătorilor, iraniana ştia că aceştia erau în stare să dea cu barda în Dumnezeu, dar dacă nu făcea nimic, îi vor reproşa că nu folosise metoda lor obişnuită pentru eliminarea inoportunilor. Prin urmare, cel mai bine era să-l lichideze pe acest agent american. Cu condiţia să-l găsească. Pentru asta nu exista decât o singură metodă: momeala.

— Te vei întoarce la hotel, îi ordonă ea lui Ali Al Mahadi. Te duci până în faţa lui cu taxiul. Rămâi acolo aproximativ o oră. Apoi pleci pe jos până în piaţa *Taksim*. Mai întâi mergi pe *Inonu* apoi pe *Mete* şi *Asker Ovagi*, astfel încât să vii pe la nordul pieţii. Îţi vei continua drumul pe trotuarul din faţa hotelului *Marmara* şi te îndrepţi spre *Istiklal Caddesi*, pe care o vei parcurge pe jos până la biserica Sfântul Anton. Apoi te întorci.

— Şi pe urmă?

— Vei face câteva ruperi ale filajului şi te vei întoarce la *Atakoy* cu transportul în comun. Dacă omul ăsta nu se arată azi, mâine o vom lua de la capăt din faţa hotelului *Opera*.

Soraya Tadjeh rămase singură şi analiză situaţia. Comiseseră o greşeală călătorind sub adevăratele lor nume de la Liubliana la Istanbul. Cu siguranţă că aşa le dăduseră de urmă CIA.

Oare fusese şi ea reperată? Nu putea să riște. Cel mai bine era să se mute şi ea la *Atakoy*, o ascunzătoare sigură. Locatarul apartamentului era un turc de origine iraniană, recrutat de multă vreme de *Savama*. Un om sigur, pentru că toată familia lui se afla în Iran. Această bază clandestină nu servea decât pentru operațiunile foarte importante, ca să-i adăpostească pe agenții urmăriți sau care aveau de îndeplinit o misiune delicată. CIA nu putuse s-o găsească, pentru că nici serviciul turc de informații nu știa de ea.

Scoase din geanta neagra revolverul Walther PPK 7,65 cu surdină, luat din ascunzatoarea de la *Atakoy*, îi verifica încărcătorul, bagă un glonț pe țeava şi-l puse la loc.

Scoase din valiză un voal negru şi-şi alese dintre vreo zece perechi de încălțări o pereche de pantofi de lac cu toc înalt. Avea o adevărată pasiune după pantofi. Avea zeci de perechi şi cumpăra întruna. Mai repede de cât putea să-i uzeze... Îşi făcu repede valiza şi sună la recepție.

— Pregătiți-mi nota de plată şi chemați un taxi, zise ea. Merg la gara *Sirkeci*.

După zece minute se afla în taxi. Ajunse la gara, duse valiza la biroul de bagaje, apoi merse la toaletă. Îşi puse voalul şi aștepta să mai intre alte două femei care purtau voal.

Ieşi împreună cu ele, ascunzându-şi fața, urca într-un tren care pleca şi coborî imediat pe celălalt peron. În sfârşit, luă un taxi cu care merse până la hotelul *Marmara* din piața *Taksim*. Nu intră, din cauza uşii magnetice, mulțumindu-se să hoinărească printre magazinașele de la parter. Recepția se afla la primul etaj.

Trecura douăzeci de minute.

Iraniana supraveghea cu atenție trotuarul din fața hotelului. În sfârşit, îl văzu aparând pe Ali Al Mahadi.

Sudanezul trecu prin fața ei, pe partea cealaltă a peretelui

de sticlă. Soraya Tadjeh era un ghem de nervi. Inima începu să-i bată cu putere când în raza ei vizuală apăru silueta înaltă a bărbatului blond: agentul CIA pe care îl ratase la Viena! Capcana ei funcționase!

Așteptă puțin și ieși din galeria comercială, merse pe lângă hotel, apoi își continuă drumul spre sudul pieței unde începea interminabila stradă *Istiklal*, strada cu cele mai multe magazine din cartierul *Beyoglu*. Soraya Tadjeh zări de departe statura înaltă a agentului CIA al cărui păr blond contrasta cu mulțimea turcă. Nu grăbi pasul, avea tot timpul.

După treizeci de metri de la începutul străzii *Istiklal*, atenția îi fu atrasă de vociferările amplificate de un difuzor ale unui vânzător de cupoane cu preț redus.

Un grup compact de câteva zeci de femei se înghesuia să ajungă la tejghea. Unele erau îmbrăcate după moda europeană, altele înfășurate în voaluri negre. Soraya Tadjeh se amestecă printre ele, după ce reperă două străduțe care se pierdeau în labirintul vechiului cartier *Beyoglu*, pe unde ar fi putut să fugă foarte ușor.

În Turcia, oamenii reacționeau prea puțin și strada *Istiklal* era unul dintre rarele locuri fără prea mulți polițiști.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte.

*

* *

Statura înaltă a sudanezului îl făcea ușor de urmărit. După ce-l zărise în fața hotelului *Opera* împreună cu Nikolas Tolman, James parcase mașina mai departe, trimițându-l pe Elko Krisantem în recunoaștere. Dacă sudanezul și Nikolas Tolam era acolo, asta însemna că vânzătorul, Vladimir Sevșenko, era și el pe aproape... După ce-l va repera și pe el

James va putea să se gândească la viitor cu mai mult optimism...

Al Mahadi se întorsese la hotel, de unde ieşise iar după o oră. Slovenul nu mai apăruse. Când sudanezul plecase pe jos, James îi luase locul lui Elko Krisantem, pentru că turcul nu-l văzuse niciodată pe Sevşenko.

Calmul sudanezului lăsa să se presupună că cei doi nu-l recunoscuseră pe James. Văzându-l cum coboară *Istiklal Caddesi* fără să se grăbească, fără măcar să se uite la vitrine, îşi zise că sudanezul avea o întâlnire. Poate cu Vladimir Sevşenko. Era mult mai discret în mulţimea aceea decât la hotel. James întoarse capul fără să-l vadă pe Elko Krisantem căruia îi ceruse să parcheze maşina. Deşi era conştient de pericolul demersului său, James nu se simţea totuşi în primejdie, având la centură arma luată de la Zeynel Sokik... În faţa lui, Ali Al Mahadi ajunse în dreptul bisericii Sfântul Anton, se opri, apoi se întoarse pe acelaşi drum pe care venise, cu acelaşi aer nonşalant.

*

* *

Ali Al Mahadi avea stomacul crispat de angoasă. Uitase să-i spună complicei sale că agentul american nu era singur în maşină. Că s-ar putea să aibă de-a face cu doi oameni... Iar acum era prea târziu, şi nici măcar nu-o zărise. Şi, chiar dacă ar fi văzut-o, n-ar fi îndrăznit să-o abordeze direct în plină zi, dând-o de gol, pentru că presupunea că e urmărit. Nu i-ar fi iertat asta niciodată.

Continuă să meargă ca un automat, îmbrâncit de oameni, aruncând priviri distrate spre vitrine, asurzit de strigătele vânzătorilor ambulanţi. Murea de sete şi se opri câteva

secunde să bea o coca-cola.

Trei polițiști în albastru flecăreau lângă o mașină a poliției. Se rugă cerului ca mai departe să nu mai fie alții.

*
* *

Soraya Tadjeh se desprinse ușor de grupul femeilor, locul ei fiind imediat ocupat de altă femeie dornică să cumpere cupoane cu preț redus. Ca de fiecare dată când se pregătea să ucidă, iranianca avea gura uscată și era umedă între picioare. Crima îi provoca totdeauna aceeași reacție: o senzație analoagă cu orgasmul.

Al Mahadi se întorcea de la capătul străzii, mergând încet pe trotuarul unde se afla și ea. La vreo treizeci de metri în spatele lui, iraniana îl zări pe agentul CIA, cu ochelari negri la ochi. Privirea lui era concentrată asupra sudanezului, ca și a ei de altfel. În asta și consta toată șiretenia iranienceі. Agentul CIA se temea probabil ca nu cumva să fie surprins pe la spate, și nu avea de ce să acorde vreo atenție unei femei cu voal care se ivea în fața lui...

Chiar dacă ar fi recunoscut-o în clipa aceea, ar fi fost prea târziu.

Soraya bagă mâna în geantă cu un gest natural și apucă mânerul revolverului. Trase piedica. Nu mai trebuia decât să apese pe trăgaci. De la distanța aceea, un glonț de 7,65 ar fi fost mai mult decât suficient. Va ținti ca totdeauna capul..

Ali Al Mahadi trecu prin fața ei fără s-o privească. Inima începu să-i bată și mai tare. „Ținta" ei nu putea s-o zărească căci stătea ascunsă după două femei grase cu batic pe cap care discutau despre cumpărăturile făcute. Dar ea îi putea urmări cu ușurință înaintarea. Zece metri. Șase metri, trei metri.

Soraya Tadjeh făcu un pas într-o parte și mâna îi tâșni din geantă. O fracțiune de secundă ca să întindă brațul. Alta ca să țintească. Soraya era calmă ca la standul de tir de la închisoarea Evin din Teheran. Nimeni nu-i remarcase gestul. Femeile erau prea ocupate.

Bărbatul blond se opri brusc. Nu putea să-i vadă privirea, dar îi văzu mâna dispărând sub haină.

„Prea târziu!" își zise ea cu o bucurie plină de răutate.

Mâna nu-i tremura și ținea chiar între ochii bărbatului blond. Puțin mai sus de rama ochelarilor. Iraniana își ținu respirația și apăsă încetișor pe trăgaci, așa cum o învățase instructorul.

CAPITOLUL XVI

În momentul în care apăsa pe trăgaciul revolverului, Soraya Tadjeh văzu ceva trecându-i prin fața ochilor și apoi avu impresia că o lamă invizibilă îi tăia gâtul. Deschise gura ca să nu se sufoce, primi o lovitură puternică în șale și, cu laringele strivit și carotidele sugrumate, iraniana văzu un văl negru trecându-i pe dinaintea ochilor. Apăsase pe trăgaci cu o mișcare reflexă dar, dezechilibrată, nu putu să țină revolverul orizontal și glonțul porni spre cer.

Iraniana își duse instinctiv mâna la gât și simți un șnur subțire, intrat în carne, care o sugruma. Cu corpul tras pe spate, Soraya își pierdu echilibrul, căzu în genunchi, apoi pe burtă, strivită de o greutate care i se păru enormă. Ochelarii negri se sparseră pe asfalt și unghiile zgâriară solul în timp ce se zbătea cu disperare.

Nici măcar nu-și dădu seama că își pierdea cunoștința.

Apoi strânsoarea slăbi și sângele ajunse din nou la creier. Iraniana deschise ochii. La început nu văzu decât pantofi.

pantofii mulțimii de gură-cască. Apoi zări revolverul căzut pe asfalt, departe de ea. Fu cuprinsă de un acces violent de tuse și își dădu seama că mai avea încă geanta agățată de umăr, sub voal. Creierul începu să-i funcționeze și simți că îngheață de oroare.

Turcii nu glumeau și nu le plăceau deloc indivizii ca ea. Aveau s-o tortureze cumplit și după aceea s-o trimită la închisoare. Dacă ar fi vorbit ca să scape de tortură, mollaii nu aveau să-i ierte asta niciodată. Erau necruțători. Mai ales cu femeile. În cel mai fericit caz, ar fi fost expulzată în Iran și n-ar mai fi putut părăsi niciodată țara.

*

* *

— Elko, ridic-o!

Elko Krisantem își puse discret șnurul în buzunar și o apucă pe Soraya Tadjeh de subsuori pe la spate. Ea se lăsa în voia lui ca o marionetă. Turcul își reținea cu greu mândria. Fără flerul lui, James ar fi fost acum mort.

*

* *

După ce dusese mașina în parcarea de pe strada Tak-I-Zafer, lângă hotelul *Marmara*, Elko revenise pe *Istiklal Caddesi*. Și se așezase la pândă.

Atenția îi fusese atrasă de grupul de femei strâns în jurul magazinașului de solduri. Un detaliu i se păruse ciudat. Toate aveau în picioare pantofi fără toc, mai mult sau mai puțin scâlciați. În fără de una singură. Doi pantofi de lac negri cu toc înalt apăreau de sub un voal negru. Nu erau deloc genul

de încălțăminte purtată de femeile turce de condiție medie...

Atunci începuse să observe grupul de la distanță, concentrându-se asupra femeii cu tocuri înalte. Voalul alunecase la un moment dat dezvăluind o față frumoasă, osoasă, fața unei femei elegante. Ea corespundea întru totul cu descrierea ucigașei de la Viena.

Prima idee a lui Elko a fost să-și alerteze stăpânul, dar se răzgândise. Femeia nu-l văzuse și nu-l cunoștea. El se confunda perfect cu peisajul. Supraveghind-o, Elko putea să acționeze foarte eficace.

Își zise că nu putea să stea într-un loc, fără să se miște. O profesionistă l-ar fi reperat până la urmă. Privi în jurul lui. În față, pe partea cealaltă a străzii, câțiva lustragii stăteau pe vine lângă un zid chemându-și fără vlagă clienții. Unul dintre ei, un bătrân zdrențăros, moțăia pur și simplu în fața cutiei lui de cupru...

Elko Krisantem traversă strada și se așeză pe vine în fața lui. Celălalt deschise ochii și tresări.

— *Mehraba*[1]. Am puțin nevoie de catrafusele tale, îi explică el.

Bătrânul se ghemui, crezând că e vorba de un racket, și-și coborî privirea spre mâinile interlocutorului sau în care se aștepta să vadă un cuțit bine ascuțit. Astfel se rezolvau micile neînțelegeri din stradă. Privirea i se tulbură când zări bancnota de o sută de dolari. Întinse mâna s-o atingă... Era adevărata.

— De ce vrei...

Elko nu avea timp de discuții.

— Doar pentru puțin timp, preciză el. Mă duc în față.

Degetele arteritice ale bătrânului apucară bancnota. Nu înțelegea, dar cu o sută de dolari putea să-și cumpere zece

1) Bună ziua (n.a.).

cutii ca a lui. Din cauza inflației galopante, un dolar ajunsese să facă patruzeci de mii de lire turcești.

Elko se ridică, apucă cutia cu perii și cremă de ghete, deasupra căreia se înălța un suport în formă de pantof, și o porni spre piața *Taksim*. Bătrânul îl urmări cu privirea câteva clipe, strecură bancnota în zdrențele lui și mulțumi lui Allah pentru că-i trimisese un asemenea binefăcător.

După ce parcurse o sută de metri, Elko se întoarse și se instală la vreo zece metri de magazinașul de solduri, întinzându-și în față periile și cremele de ghete. Dar n-o scăpa nici o clipă din ochi pe femeia cu tocuri înalte.

Când apăruse Ali Al Mahadi, Elko se ridicase fără grabă. Nimeni nu-i acorda atenție. Și ce-ar fi fost mai normal ca un șiret în mâna unui lustragiu?

Nici Soraya Tadjeh nu-l remarcase.

Elko revenise brusc la vechea lui tehnică. Mulțimea de gură-cască nu se neliniștise decât atunci când o văzuseră pe femeie la pământ, crezând că i se făcuse rău.

*

* *

James își lăsă inima să se liniștească. Văzuse încă o dată moartea în față. Oamenii se împrăștiau treptat, văzând doar o femeie căreia i se făcuse rău și fusese ajutată de un trecător. Soraya Tadjeh părea tot leșinată. James ezita. Nu putea nici s-o lase să plece, nici s-o răpească. Trebuia să intervină poliția turcă.

Exclamația lui Elko îl făcu să întoarcă capul. Soraya Tadjeh își lăsase geanta să cadă pe asfalt. În mâna dreaptă ținea acum un mic revolver nichelat cu țeava proptită sub maxilar. Avea fața îndreptată spre cer și ochii închiși, de parcă s-ar fi rugat.

Detunătura se pierdu în vociferările negustorilor ambulanți. Un val de sânge și de materie cervicală țâșni spre cer, împroșcându-l pe Elko care îi dădu drumul instinctiv. Soraya căzu greoi pe asfalt unde rămase întinsă, fulgerată, cu creștetul capului smuls.

După câteva clipe de înmărmurire, James reacționa fulgerător.

— Vino! îi zise lui Elko.

Se îndepărtară, intrând pe prima stradă la stânga, pierzându-se după aceea într-un labirint de străduțe.

*
* *

Ali Al Mahadi traversă ca un automat piața *Taksim* și se opri într-o stație de autobuz. Nu știa ce se întâmplase, fiind prea departe ca să poată vedea. Urcă în primul autobuz și coborî după trei stații. Căută o cabină telefonică și sună la hotelul *Opera*. Nikolas Tolman încă nu se întorsese. Apoi sună la hotelul *Divan* și află că Soraya Tadjeh nu mai stătea acolo. Nu-i mai rămânea decât să se reîntoarcă în ascunzătoarea de la *Atakoy*.

*
* *

Vladimir Sevșenko și Nikolas Tolman vorbeau cu glas scăzut, la singura masă ocupată de la *Russian Restaurant*, chiar în fața hotelului *Opera*. O sală lungă, la demisol, care nu avea rusesc decât numele. De altfel nici nu se atinseseră de bucatele numai bune de dat la porci.

Ucrainianul avea ochii injectați de sânge. Se culcase la

șase dimineața, după ce făcuse turul cazinourilor din oraș.

— Asta-ți trebuia? întrebă el cu vocea lui de bas răgușită.

Nikolas Tolman lectura lista încărcăturii cargoului care transporta prima livrare de arme. Slovenul avea mâinile transpirate.

Patru elicoptere grele MI 24 cu piese de schimb, patru milioane de dolari bucata, plus un milion de dolari piesele de schimb.

Opt tancuri T.72, care depășeau cu mult vechile T.55 ale sârbilor, la prețul foarte acceptabil de două milioane de dolari bucata.

Opt tancuri T.34-85, la prețul unitar de un milion și jumătate de dolari.

Douăsprezece tunuri de 130 pentru trei milioane șase sute de mii de dolari.

O mie de obuze de 130 pentru opt sute de mii de dolari.

Plus diferite piese de schimb pentru toate materialele.

— Când va ajunge aici? întrebă el.

— Peste patru zile, anunță ucrainianul. Vei putea inspecta totul imediat ce-mi vei înmâna banii.

Asta nu reprezenta decât douăzeci la sută din livrarea globală. Întreaga livrare avea să tripleze capacitatea în blindate a musulmanilor bosniaci, numărul pieselor de artilerie, iar tancurile T.72 le vor conferi o superioritate calitativă asupra materialului deja învechit al sârbilor.

Redutabilele MI 24 — elicoptere grele blindate „distrugătoare de tancuri" — puteau să distrugă blindatele și pozițiile artileriei inamice. Toate aceste arme erau deja familiare bosniacilor, care n-ar fi avut nevoie să piardă timp pentru instruire.

La sfârșitul ultimei livrări, Nikolas Tolman avea să fie un om *foarte* bogat.

— Nici o problemă, zise slovenul. Vei primi toți banii gheață de îndată ce voi vedea încărcătura...

Vladimir Sevșenko își așeză mâna lui mare peste mâna slovenului.

— Vei veni pe vas cu banii. Pe urmă, după ce va pleca, vom avea tot timpul să sărbătorim. Aici, la Istanbul, sunt cele mai frumoase curve din lume.

Tolman se gândi deodată la întâlnirea lui neașteptată și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ucrainianul bănuitor.

Tolman ezită să-i spună adevărul; ucrainianul nu era un partener facil...

— Avem o problemă, zise el în cele din urmă. Tipul de la CIA. A fost zărit aici. Și...

Slovenul avu impresia că degetele lui Vladimir Sevșenko îi striveau oasele brațului...

— Asta nu e problema mea, *golubcik*... Găozarii tăi de la CIA nu au nici o putere împotriva mea. Pot să-ți șterpelească dolarii. Dar fără dolari, *niet* arme!

Se opri și dădu pe gât tot paharul de coniac, plesni din limbă cu satisfacție și zise:

— Și eu am o problemă... Ticăloșii ăștia de americani au spioni la noi. Dar eu îmi rezolv problema, bombăni el. Eu nu plictisesc pe nimeni!...

Nikolas Tolman se retrase în cochilia lui. Spunându-și că nu voia să fie *problema* lui Vladimir Sevșenko.

Ucrainianul se ridică. Umflătura pe care o făcea revolverul lui enorm era perfect vizibilă. La o masă vecină stăteau cecenii lui, Abbi și Djokar, masivi ca niște dolmeni, tăcuți, redutabili. Pe ăștia nu-i puteai ataca decât cu lansatorul de flăcări...

Cecenii se ridicară o dată cu Sevșenko. Cei trei opriră

un taxi şi ucrainianul îi arătă şoferului o hârtie. O stradă pierdută într-un cartier popular din Istanbul. Trebuia să se întâlnească cu un membru clandestin al PKK-ului, având o recomandare din partea unuia dintre asociaţii lui, colonelul Ivan Demakin, fost membru KGB şi mentor al PKK-ului. Chiar dacă KGB-ul nu mai era ce fusese, legăturile rămâneau şi prieteniile la fel. O sumă frumuşică de dolari reînviora prieteniile.

Instalat confortabil în taxi, Vladimir Sevşenko începu să viseze la ce va face cu partea de dolari care îi revenea lui. „Cartelul de la Sevastopol" era o organizaţie tânără, dar viitorul părea promiţător, sârbii şi bosniacii neavând de gând să se reconcilieze. Firește, în inima lui înclina spre sârbi. Din păcate, aceştia aveau prea multe arme şi prea puţini dolari.

*
* *

De la ferestrele biroului lui John Brown, aflat la ultimul etaj al consulatului american — o clădire mare din piatră, situată faţă în faţă cu *Pera Palace*, în cartierul *Beyoglu* — aveai o vedere superbă asupra Bosforului şi a navetei neîncetate a numeroaselor feriboturi care legau malul european de cel asiatic. Naveta era întretăiată fără ruşine de navele care intrau sau ieşeau din Bosfor, şi era de-a dreptul miraculos faptul că nu aveau loc decât vreo douăsprezece accidente pe an...

John Brown se trăgea uşor de mustaţă şi fuma în timp ce-l asculta pe James.

— Sunt toţi la Istanbul, conchise James.

John Brown îl întrerupse.

— Am fost informat de prietenii noştri de la MIT. Soraya

Tadjeh avea un pașaport iranian de serviciu, locuia la *Divan* și a părăsit hotelul azi dimineață. Nu se știe unde-i sunt bagajele. Cei de la consulatul iranian pretind că nu știu nimic de prezența ei aici, dar i-au cerut imediat cadavrul.

— Și ascunzătoarea din cartierul *Atakoy*?

— Nu s-a vorbit despre asta. Turcii nu știu să acționeze ușurel... Sunt capabili să-i aresteze pe toți locatarii blocului. Trebuia ca Tolman și Al Mahadi să nu știe că am aflat despre această ascunzătoare.

— Acum ce poți să faci?

— Adică?

— Deocamdată, bănuiești niște iranieni și un sloven ca pregătesc o livrare de arme pentru bosniaci, rezumă el. Dar aceste arme nu vor tranzita teritoriul turc. Probabil că un cargou va trece prin Bosfor, va opri în Marea Marmara unde încărcătura lui va fi inspectată, după care își va continua drumul. Cum vrei să intervii? Un hold-up prin care să-i împiedici să plătească? E delicat...

— Nu se poate încerca nimic în momentul în care vor inspecta încărcătura? insistă James.

— Nimic, confirmă americanul. Turcii n-au nici un drept să controleze navele care trec prin Bosfor. Nici măcar acela de a le impune un pilot... Chiar dacă acest cargou este arhiplin de arme *vizibile*. Convenția de la Montreux.

— Și în Marea Marmara?

— *No way*, zise americanul suspinând. Apele internaționale încep de la mal. Cu alte cuvinte, e ca și cum ai fi în larg. Nimeni nu poate face o inspecție legală. Cargoul tău va arunca ancora și cumpărătorii vor veni cu o vedetă să-și inspecteze comorile. Fără să riște nimic. Dacă vameșii turci ar vrea să se amestece, respectivii au dreptul să tragă în ei. Ar fi un act de piraterie.

Era o lume întoarsă pe dos.

— Pe lângă asta, continuă imperturbabil John Brown, nici măcar nu cunoşti numele cargoului! Probabil că sunt vreo două sute în permanenţă ancorate.

— Supraveghind echipa iraniană, am putea ajunge la acest cargou, răspunse James.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, ştiind numele navei şi data plecării de-aici, putem anunţa navele din dispozitivul *Sharp Guard* care supraveghează embargoul în Adriatica. Ele l-ar putea controla. Scopul acestei operaţiuni este ca aceste arme să nu ajungă în Bosnia.

— S-ar putea să meargă, recunoscu John Brown. E rândul nostru să acţionăm.

James auzi deodată vocea secretarei la interfon.

— Am un mesaj de la biroul din Viena pentru domnul Scott. Vi-l aduc imediat.

Secretara intră în încăpere aducând o telegramă chiar atunci descifrată, pe care i-l întinse lui James. Mesajul fusese trimis de Bob March.

„Boris Nicolaievici va sosi de la Odesa la Istanbul joi dimineaţa. Are informaţii foarte interesante în legătură cu problema noastră şi te va întâlni la tine la hotel pe la orele opt."

James întinse mesajul americanului. Erau în ziua de miercuri.

— Cine e Nicolaievici? întrebă John Brown.

— O „investiţie" a *Companiei*. Un fost membru KGB care a reintrat în serviciu. De la el am aflat despre această afacere cu arme. Viena i-a cerut să obţină informaţii despre partea ucraineană a acestui trafic.

James împături mesajul şi-l puse în buzunar. Acum chiar

că ar fi fost culmea dacă n-ar fi reuşit să pună bețe în roate acestei livrări de arme. Ridică capul.

— Vladimir Sevşenko, intermediarul „Cartelului de la Sevastopol", probabil că se află şi el la Istanbul, zise el.

John Brown făcu un gest dezamăgit.

— Aşteaptă-l pe acest Nicolaievici. El îţi va da informaţiile necesare. Nu vreau să-i zgândăr prea tare pe turci cu problema asta. Bosniacii sunt amicii lor. Ucrainienii la fel. Ar fi în stare să-i prevină. Trebuie să ne descurcăm singuri. Mergem să halim un peşte fript la *Urcan*?

James acceptă din vârful buzelor. Se gândea cu nerăbdare la întâlnirea de a doua zi. Dacă Boris Nicolaievici se deplasa până la Istanbul, însemna că avea informaţii vitale...

CAPITOLUL XVII

Nici peştele delicios de la *Urcan*, restaurantul unde se serveau cele mai bune preparate din peşte de la Istanbul, nu putea să alunge grijile din mintea lui James.

Boris Nicolaievici ar fi putut să-i aducă toate elementele care îi lipseau, scutindu-l de o supraveghere dificilă; şi primejdioasă. Dacă Ali Al Mahadi şi Nikolas Tolman şi-ar fi dat seama ca James localizase ascunzătoarea de la *Atakoy*, ar fi putut sa dispară în grabă şi să amâne operaţiunea. Caz în care ar fi trebuit să ia totul de la zero.

Întorcându-se în camera lui de la hotelul *Ciragan*, James privi câteva cargouri alunecând în tăcere pe apa întunecată a Bosforului. Nu putea să doarmă. Sună la recepţie.

— La ce oră soseşte mâine dimineaţă avionul de la Odesa? întrebă el.

Omul de la recepţie îi promise că se va informa şi îl

sună după câteva minute.

— Mâine dimineață nu sosește nici un avion, îl anunță el. Numai un avion al companiei Aeroflot pe la orele douăsprezece și altul al companiei Turkish Airlines pe la șaisprezece.

— Aștept un prieten care m-a anunțt că sosește mâine dimineața pe la șapte, explică James. E ciudat.

— Poate că vine cu vaporul, îi sugeră omul de la recepție. Navele vin zilnic. Unele sunt ale companiei *Deniz Simit Koromu*, altele ale unor companii ucrainiene. Toate își lasă pasagerii la debarcaderul Karakoy, de pe *Kemankes Caddesi*, exact înainte de podul Galata. Vreți să mă interesez dacă sosește vreunul mâine dimineața?

— Te rog, îi ceru James.

Omul de la recepție îl sună iar peste douăzeci de minute.

— O navă ucraineană, *Izurmorovo*, sosește mâine dimineața la șapte de la Odesa. Transportă marfă și pasageri.

James îi mulțumi și închise. Cu siguranță că în felul acesta avea să călătorească Boris Nicolaievici. Evident, lucrul cel mai înțelept era să-l aștepte la hotel, dar se temea de incidente neprevăzute. Îl sună pe Bob March la Viena, îl trezi din somn și îl întrebă:

— Cum arată fizic prietenul cu care trebuie să mă întâlnesc mâine?

— *Well*, zise americanul. Cred că îl vei recunoaște ușor. E foarte înalt, slab, cu părul alb și ciufulit.

— Mulțumesc, zise James, care nu voia să-i ceară prea multe amănunte în această privință.

Sună la centrală și ceru să fie trezit la orele cinci și jumătate, apoi se culcă liniștit.

*

* *

Un negustor ambulant de *simit*[1] își oferea marfa caldă pasagerilor care coborau din clădirea tristă și cenușie a portului Karakoy. Pasagerii, trași la față de oboseală și încărcați ca niște catâri, nici măcar nu se uitau la el, grăbindu-se să ajungă la un taxi sau la un *dolmu*[2] aflate pe partea cealaltă a străzii.

James, la volanul Fordului, staționase în spatele taxiurilor colective. Nimeni nu avea voie să pătrundă în clădire, numai pasagerii. Birourile de bilete nu deschiseseră încă și o mulțime de călători se înghesuiau în pasajul îngust deasupra căruia scria „Polis". Era frig și cădea o burniță rece.

Izurmorovo tocmai trăsese la chei, iar drapelul ucrainian albastru și galben, aproape rupt, care flutura la pupă, indica într-o oarecare măsură cum arăta interiorul. În mijlocul fluierăturilor și vociferărilor obișnuite, câțiva marinari reușiră să instaleze scara de coborâre. Pasagerii care ieșeau în acest moment proveneau de pe un alt vas, unul turcesc, sosit cu o jumătate de oră mai înainte.

James ieși din mașină, căutând un post de observație mai bun. Zări o parcare la stânga debarcaderului și se îndreptă spre ea. Se strecură printre mașini și ajunse la un grilaj care dădea direct spre chei. Primii pasageri ai navei ucrainiene tocmai coborau pasarela. Cum nu avea de unde să știe dacă era singura navă, James se hotărî să se întoarcă și să supravegheze ieșirea din mașină. Toți pasagerii trebuiau să treacă pe acolo.

În curând, călătorii veniți cu vasul ucrainian începură să iasă. Sărăcăcios îmbrăcați, încărcați cu valize deformate, majoritatea erau mici bișnițari veniți să cumpere din Turcia produse care lipseau în Ucraina și aducând ceva droguri ca

1) Franzelute cu susan (n.a.).

2) Taxiuri colective (n.a.)

să le plăteàscă. Sau familii venite să-şi viziteze rudele instalate deja în Turcia.

Poliţiştii turci, mai curând îngăduitori, nu se uitau cu prea mare atenţie. Cum ieşeau pe uşă, cei mai mulţi bişnitari se năpusteau asupra magazinaşelor „free-shop" care se aliniau pe stradă.

Revenit la volanul maşinii, James îi urmărea cu atenţie pe noii veniţi. Inima începu să-i bată cu putere când zări un bărbat înalt, îmbrăcat cu o canadiană, având un păr de un alb strălucitor. El nu avea decât o geantă de piele. Bărbatul înalt trecu de control.

În momentul în care James voia să coboare din maşină pentru a-l întâmpina, căci era convins că nu putea să fie decât Boris Nicolaievici, acesta din urmă se întoarse, vorbind unui bărbat mai scurt, masiv, cu trăsături colţuroase. Se opriră câteva secunde, apoi traversară strada în direcţia unei parcări de trei etaje, din beton înnegrit de poluare, situată în faţa debarcaderului.

Cine era acel necunoscut? James îşi zise că un tovarăş de călătorie care probabil avea o maşină în acea parcare şi care îi propusese să-l ducă la hotel. În fond, Nicolaievici nu ştia că James va fi acolo. Ucrainianul stătea acum la intrarea parcării şi discuta cu celălalt. James era mult prea departe ca să audă ce discută...

Necunoscutul porni în fugă pe scări, în timp ce Boris Nicolaievici îşi pusese geanta jos şi îl aştepta. Probabil că celălalt se dusese să aducă maşina.

Trecură câteva minute. În faţa taxiurilor se făcuseră nişte cozi de nedescris. Deodată James auzi scrâşnetul frânelor unei maşini coborând în mare viteză rampa parcării. Boris Nicolaievici ridică capul cu o expresie de surprindere.

Din locul în care se afla, James nu putea să zărească

interiorul parcării. Dar îl văzu pe Boris Nicolaievici luând-o brusc la fugă spre parcarea mică. În același moment, o mașină Volvo mare apăru de pe rampă și vira la stânga, pe *Kemankes Caddesi*. Boris Nicolaievici se opri brusc în mijlocul drumului și întoarse capul. Pe față i se citea spaima. Un bărbat sări din mașina Volvo, ținând în mână o armă Kalașnikov cu pat pliant îndreptată spre Boris Nicolaievici.

Mai multe lucruri se întâmplară în același timp.

Boris Nicolaievici, văzând că nu va putea ajunge la clădire, o luă spre parcare, socotind probabil că se va ascunde după mașinile care staționau acolo.

James sări din mașină cu arma în mână.

Chiar în momentul în care răpăia o rafală scurtă.

Lovit în spate, Boris Nicolaiev se poticni, dar reuși să ajungă în mica parcare vecină cu cheiul unde dispăru în spatele mașinilor. Ucigașul se lua după el. Respectivul nu se mai vedea în momentul în care doi polițiști turci ieșiră în fugă din clădire cu revolverul în mână.

Un al doilea om, fără măcar să coboare din Volvo, îi seceră cu o lungă rafală de pistol-mitralieră. Oamenii fugeau în toate direcțiile, părăsindu-și bagajele, refugiindu-se în magazine. James trecu prin spatele mașinii Volvo, traversă strada în fugă, și se aruncă în parcarea în aer liber unde se aflau Boris Nicolaievici și primul ucigaș.

Strecurându-se printre mașini, James îl zări pe Boris Nicolaievici agățat de grilajul care despărțea parcarea de chei. Crezuse că va găsi o ieșire. Ucigașul cu Kalașnikov sosea în spatele lui. Asasinul se opri și, calm, cu picioarele depărtate, ridică arma să-i dea lovitura de grație.

Dar nu avu timp. James trase și cu un singur glonț îi distruse vertebrele cervicale.

În spatele lui auzi vociferări, împușcături și zgomotul

unei maşini care demara. Puse repede revolverul la centură, alergă spre Boris Nicolaievici şi se lăsă pe vine lângă el. Ucrainianul avea deja privirea tulbure. La colţurile gurii îi apăruse o spumă roşie, era alb la faţă ca varul şi avea toată cămaşa plină de sânge. Era pe moarte. James îl ridică de spate şi privirea muribundului recăpătă puţină viaţă. Îngăima câteva cuvinte de neînţeles.

— Boris Nicolaievici? Eşti Boris Nicolaievici? îl întrebă James în rusă.

Muribundul se uită ţintă la el încercând din nou să vorbească. James insistă:

— Sunt James Scott. Aveam întâlnire la *Ciragan*.

Poliţiştii turci invadau parcarea cu arma în mână, căutând ucigaşii. Începură să vocifereze când descoperiră cadavrul omului cu Kalaşnikov. Trei dintre ei îl înconjurară pe James care stătea aplecat peste rănit.

— *Glaskov*, murmură rănitul. *Glaskov*...

— E numele navei care va transporta armele? întrebă James.

Boris Nicolaievici dădu afirmativ din cap.

— Când va ajunge la Istanbul?

Colonelul Nicolaievici nu răspunse. Închisese definitiv ochii. Suspicioşi, poliţiştii în albastru îl apostrofară pe James în turceşte. James lăsă uşor la pământ cadavrul agentului dublu. Oamenii debarcau în continuare de cealaltă parte a grilajului. Din cauza animaţiei portului, împuşcăturile aproape că trecuseră neobservate.

James se ridică în picioare şi fu imediat percheziţionat de un poliţist care se dădu imediat înapoi când zări mânerul revolverului de la centură... Cu gesturi foarte prudente, James scoase din buzunar cartea de vizită dată de Zeynel Sokik şi le-o întinse. Asta îi mai linişti puţin..

Se pomeni totuşi sub paza a doi mustăcioşi în timp ce al treilea poliţist lovea cu piciorul cadavrul asasinului colonelului Nicolaievici acoperindu-l de injurii.

*
* *

Zeynel Sokik sosi o oră mai târziu, la fel de elegant, şi toţi luară imediat poziţia de drepţi.

— Scuză-mă, n-am putut veni mai repede, am fost într-o şedinţă cu ministul de interne. Ce s-a întâmplat?

James îi explică faptele.

Urmă o explicaţie lungă cu poliţiştii. Aceştia aduseră actele mortului şi Zeynel Sokik explică:

— E un membru al PKK-ului căutat de poliţie. Un asasin profesionist. Ceilalţi au reuşit să fugă după ce au împuşcat doi poliţişti. Nu înţeleg de ce l-au asasinat pe acest rus. Era un membru al Mafiei?

— Nu chiar, zise James.

Apoi îi spuse ce ştia despre rus şi Zeynal Sokik dădu din cap lămurit.

— Nu e de mirare. Oamenii Mafiei din Crimeea au legături foarte strânse cu PKK-ul. A fost o execuţie comandată.

— Călătorea cu un bărbat care l-a arătat asasinilor, explică James. L-am văzut. A fugit cu ei.

— PKK-ul dispune de multe ascunzători în oraş. Ai avut noroc, sunt foarte periculoşi.

— Nu pe mine mă vizau, răspunse James. Îl aşteptau pe el ca să nu-mi poată spune nimc.

— Au reuşit?

— Aproape, zise James. Doar câteva cuvinte a reuşit să

mai spună.

Turcul clătină din cap.

— Cred că nu mai avem ce face aici...

Sokik semnă câteva hârtii şi unul dintre polițiști îi înmână cu respect revolverul într-o pungulița de plastic. Imediat ce ajunseră în stradă, turcul îi întinse arma.

— Ia revolverul, nu era cazul să-i vexăm. Sunt băieți de ispravă. Noroc că cel pe care l-ai împuşcat era un membru PKK.

Se despărțiră şi James se întoarse la maşina lui. Peste cinci minute gonea spre consulatul american.

— Dacă ai numai numele navei, ce poți afla despre ea? întrebă James.

John Brown zâmbi cu toată figura.

— Totul. Tonajul, armatorul, portul de origine, proprietarii succesivi, dacă a fost modificat, vârsta, descrierea. Şi e suficient să sun la firma Lloyd's din Londra. Ei au toate informațiile despre tot ce pluteşte. Cred că într-o jumătate de oră vom afla totul despe *Glaskov*. Dacă l-ai fi aşteptat la hotel pe acest colonel Nicolaievici, n-am fi avut nici măcar această informație, care e vitală.

Luă legătura cu secretara prin interfon şi îi ceru să sune imediat la Lloyd's.

— Ambele părți ştiu ca ne aflam pe urmele lor. Această crimă a fost pusa la cale de cei din Crimeea, bazându-se pe complicii lor de-aici. Eu cred că asta e o dovadă că Vladimir Sevşenko se află într-adevăr la Istanbul. Presupun că el a luat legătura cu ucigaşii. Colonelul Nicolaievici a făcut probabil o imprudență şi au hotărât să-l lichideze mai curând aici decât la Odesa. Nu cunoaştem motivul.

— Mafioții ruşi ucid aşa cum respiră, zise John Brown. Ar trebui să fii mai prudent. Nimic nu-i opreşte.

Apoi, vrând parcă să întărească sensul celor spuse, conchise:

— Tipii ăştia sunt în stare de orice. Aici, la Istanbul, dispun de ucigaşii din PKK care sunt nişte profesionişti şi nu se tem de nimic. Ai văzut ce-a fost dimineaţă. N-ar ezita să vină la *Ciragan* şi să ciuruie pe toată lumea ca să se debaraseze de tine. E mai rău decât la Chicago în timpul Prohibiţiei. Trebuie să fii tot timpul în garda.

— Voi face şi mai mult, zise James. Îl voi căuta pe Vladimir Sevşenko. De altfel, e un lucru indispensabil. E bine că acum ştim numele vasului. Numai că prin Bosfor trec vreo treizeci de nave în douăzeci şi patru de ore. Nu le poţi repera pe toate. Supraveghindu-l pe Sevşenko, ar trebui să ştim când va trece Bosfotul respectiva navă. După aceea va fi uşor să-i supraveghem plecarea şi să calculăm momentul în care va pătrunde în Adriatica. Controlul va fi treaba celor de la *Sharp Guard*.

— Oricum, mai e şi ascunzătoarea din cartierul *Atakoy*, zise omul de la CIA. Vei ajunge la Sevşenko supraveghindu-l pe Al Mahadi.

— Două precauţii sunt mai bune decât una, insistă James. Nu suntem siguri că mai folosesc aceeaşi ascunzătoare. Dar cred că ştiu cum îl pot găsi pe Vladimir Sevşenko. Nu e genul de om care să frecventeze muzeele.

John Brown izbucni în râs.

— Mai curând frcventează prostituatele şi cazinourile.

— Exact, zise James. Prin una din cele două gemene, Svetlana şi Mariana, ar trebui să ajungem la el. Sunt exact genul de femeie pe care jinduieşte să le călărească un mafiot plin de bani.

— *Right!* aprobă John Brown. Numai că trebuie să dăm de ele. Nu ştiu unde locuiesc şi n-am nici cea mai mică idee

despre numele lor de familie. Dar mergând prin cazinouri, am putea să dăm de ele. Din păcate, n-o să te pot ajuta. Am o întâlnire la Ankara mâine dimineață foarte devreme și trebuie să plec din seara asta. Directorul pentru „Europa de Sud" se află în trecere și inspectează toată organizația noastră din Turcia. Dar îți voi da pe unul dintre informatorii mei: Ilnur Demir. Își petrece viața agățând femei și cred că va fi încântat. Stai să-l sun.

Omul de la CIA formă un număr de telefon și îi explică în turcește interlocutorului său ce dorea de la el, râzând din când în când cu un aer complice. După ce puse telefonul în furcă, John Brown îi adresă lui James un zâmbet încântat.

— Ilnur e la dispoziția ta. Mi-a spus că rareori se întâmplă să-l plătesc ca să se distreze. E sigur că ți le găsește pe acele prostituate și te așteaptă la barul *Biber* de pe *Abdi Ipecki*, din cartierul *Nisantasi*, la orele nouă. Întrebi de el la bar. E cunoscut ca un cal breaz...

— Mulțumesc, zise James. Elko supraveghează din dimineața asta ascunzătoarea de la *Atakoy*. A avut o idee genială. Cu ajutorul amicilor lui, Elko a găsit o șaretă cu zarzavaturi și s-a instalat nu departe de blocul respectiv. Vânzătorii ambulanți sunt destul de frecvenți în cartier, așa că acoperirea e perfectă. Are la dispoziție și o mașină care staționează în parcarea unui alt bloc.

— Bravo, zise John Brown. Nu mai trebuie decât să-ți țin pumnii.

Secretara ciocăni, băgă capul pe ușă și agită un telex.

— Răspunsul de la Londra, sir.

John Brown aruncă o privire pe telex și i-l întinse lui James. Pe foaia de hârtie erau patruzeci de rânduri: toată „viața" navei *Glaskow*. Fusese lansată la apă în 1972 la șantierele din Odesa. Era o navă tip Vracquier de

cincisprezece mii de tone, deplasându-se cu o viteză de douăsprezece noduri. Avusese patru proprietari succesivi, ultimul fiind o companie obscură de navlu cu sediul la Odesa, *Ukraynia Shipping*.

Nu mai lipsea decât data plecării din Odesa...

— Vom primi diseară sau mâine descrierea ei, îl anunță John Brown. Dacă nu sunt aici, vei aranja totul cu secretara mea. Nu mai ai decât să aștepți până diseară.

Peste Istanbul cădea o ploaie fină și tenace. James își zise că cel mai bine era să rămână în camera lui de la hotel. Cei pe care îi căuta el se manifestau ca niște fiare sălbatice, noaptea.

*
* *
*

Ilnur Demir intră la *Biber* pe la opt și jumătate, cu obișnuitul său aer de cuceritor. Ardea de dorința de a poseda o femeie. De fiecare dată când petrecea seara singur la Istanbul, Ilnur înghițea două linguriță din *Padișah Macunu*, acel afrodisiac puternic care îi permitea să-și satisfacă capriciile și nevasta rămasă acasă pe malul asiatic. De fiecare dată când se întorcea târziu, nevasta îi cerea să-și arate „bărbăția" pentru a-i dovedi că îi fusese fidel, lucru de care n-ar fi fost în stare fără ajutorul „dulcegii infernale".

Căutarea celor două prostituate îl făcuse să saliveze. Viața lui evolua în jurul a doi poli: femeile și dolarii. Mica afacere cu materiale pentru aeroporturi și banii primiți de la CIA îi permiteau să-și satisfacă dorințele.

Ilnur traversă culoarul lung care ducea la barul propriu-zis, încă gol, salutat imediat de barmanul mustăcios.

— O bere?

Ilnur era mort după bere, şi bea cam douăsprezece într-o seară. Răspunse „da" şi rămase cu gura căscată în faţa noii „barmaniţe". O brunetă cu părul scurt şi nasul cârn, îmbrăcată într-un pulover care i se mula pe corp şi stretch. Tânăra îi adresă un zâmbet ademenitor şi continuă să şteargă tejgheaua. Ilnur se aplecă spre barman.

— Asta cine e?

— Mevlana. A venit din Anatolia acum trei zile. Mişto, nu?

O anatolianca! Îi venea apă-n gură. La Istanbul se zvonea că mulţi oameni foloseau anatoliencele nu numai pentru marea lor rezistenţă la muncă, ci şi pentru calitatea felaţiilor...

Ilnur începu imediat să viseze. Mevlana nu părea sălbatică; de altfel, nici nu trebuia să fii aşa dacă voiai să lucrezi la *Biber*. Acolo era un bar unde fetele veneau ca să fie agăţate. Chelneriţele nu ezitau să facă dragoste cu clienţii dacă era nevoie. Tânăra turcoaică mângâie barba pe care fusese obligat să şi-o lase din cauza unor coşi urâţi ce îi năpădiseră bărbia.

Ilnur avea la dispoziţie o jumătate de oră şi sexul întărit îl durea atât de tare încât îl împiedica să se mai gândească la altceva. Îşi luă berea şi se duse într-un separeu din fundul barului, rezervat numai anumitor clienţi. De acolo îl strigă pe barman.

— Mustafa, spune-i colegei tale să nu mai şteargă barul şi să vină mai bine să-mi ţină tovărăşie.

După treizeci de secunde, Mevlana se apropie cu ochii în jos şi se aşeză lângă el. El îi adresă un zâmbet cu subînţelesuri şi trase perdeaua care îi izolă de restul sălii.

— Mevlana, vreau să-ţi arăt ceva.

Ea chicoti uşurel.

— Bine. Ce?

Cu o mişcare rapidă, turcul îşi trase în jos fermoarul

blugilor, scoțând la iveală un membru strălucitor ca un far. Un mădular de aproape douăzeci de centimetri puternic congestionat.

— De când te-am văzut sunt așa, îi explică el cu glas scăzut. N-am mai văzut o fetișcană atât de atâțătoare...

Luată pe neașteptate, Mevlana se foi pe scaun cu un râs jenat. Niciodată nu fusese atacată atât de direct. Își zise că probabil era un fel de rit inițiatic al marelui oraș.

— După ce termin treaba la bar, îi propuse ea cu un ton înțelegător. Dacă...

— N-am să pot rezista până atunci, imploră Ilnur. Fă un mic efort.

Și, ca să o ajute, el o prinse de ceafă, aplecându-i fața spre membrul în erecție.

— Numai puțin, capătul! murmură el vârându-i tot membrul în gură.

Mevlana tresări surprinsă, apoi, de teamă să nu fie concediată dacă refuză, făcu ce i se cerea.

*

* *

— Domnul Ilnur Demir a sosit? întrebă James în engleză.

Găsise destul de greu barul *Biber* și fusese destul de dificil să găsească un loc de parcare pentru mașină. La bar stăteau vreo trei-patru fete, printe care și o blondă oxigenată, provocator de decoltată, care mișca din cap în ritmul muzicii de jaz. Ambianța era apăsătoare. O barmaniță cu ochii negri își plimba sânii pe sub nasul rarilor clienți. Te-ai fi crezut în Texas, nu în Turcia.

Barmanul arătă spre perdeaua din fundul sălii.

— E acolo.

James traversă barul şi trase perdeaua.

La început crezu că îl vede pe Isus Cristos pe cruce. Un bărbat cu un păr foarte lung care îi cădea pe umeri. Avea ochii închişi, capul dat pe spate şi o expresie care ar fi putut fi luată drept durere. Din gură îi ieşea un geamăt continuu. Apoi James îşi lăsă privirea în jos şi descoperi că acea crispare a feţei se datora unui extaz care nu avea nimic mistic. În acelaşi moment, falsul Isus Cristos scoase un ţipăt răguşit, apăsă cu brutalitate pe capul Mariei Magdalena şi fu scuturat de un spasm puternic...

James dădu drumul perdelei să cadă în jos. Se întoarse la bar şi comandă un *raki*, otrava locală. După câteva clipe, Mevlana se reîntoarse la bar puţin cam năucită, după care îşi făcu apariţia şi tânărul bărbos. Nici măcar nu-l văzuse pe James. Barmanul făcu prezentările.

— Mă odihneam, îi explică Ilnur. Am avut o zi obositoare. Ne punem imediat pe treabă. Domnul Brown mi-a explicat despre ce e vorba. O să luăm la rând cazinourile.

CAPITOLUL XVIII

James înainta ca melcul, blocat în spatele unui autobuz vechi care se îndrepta spre nord, sub o ploaie torențială. Vizibilitatea era destul de redusă și asfaltul drumului care trecea pe lângă Bosfor era alunecos ca un patinoar.

— Mai e mult? întrebă el.

Ilnur Demir făcu un gest liniștitor.

— Nu, nu, imediat după Bebek. Foarte mulți ruși frecventează acest cazino.

Se aflau la patruzeci și cinci de minute de centru, departe în nordul celui de al doilea pod peste Bosfor, aproape la Marea Neagră. După ce trecuseră în revistă toate cazinourile din Istanbul, de la *Swiss Hotel* până la cel mai amărât, *Ramada*, undeva pe străduțele din cartierul *Beyazit*, frecventat mai ales de ucrainieni lamentabili cărora le sticleau ochii după câștiguri. Pe lângă jocurile mecanice se învârteau câteva prostituate prăpădite.

Ilnur cunoștea pe toată lumea...

După cazinouri, inspectaseră câteva restaurante de lux, două localuri nemaipomenit de triste şi un bar faţă de care *Biber* semăna cu anticamera paradisului...

În lumina farurilor apăru un portar plin de fireturi, suportând cu stoicism ploaia.

— Aici e, zise Ilnur.

James recunoscu hotelul-cazino *Tarabya*, unde le mai întâlnise pe gemene când se dusese cu John Bruke, şi prinse din nou speranţă. Din păcate, ajunşi în sala de la primul etaj, constatară imediat că gemenele nu erau acolo. La ieşire, Ilnur avu discuţia obişnuită cu cerberul de la intrare şi-i pasă câteva sute de mii de lire turceşti. James se uită discret la ceas. Douăsprezece şi jumătate noaptea.

— Ne întoarcem la *Biber*, propuse turcul. Am lăsat mesaje peste tot. Or să mă sune imediat ce apar.

Când intrară la *Biber*, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, ambianţa era şi mai sordidă. Perechile se pipăiau prin toate colţurile în sunetele unei muzici de jazz în surdină. Barmaniţa care îl „uşurase" pe Ilnur îi adresă un zâmbet lubric care se extinse şi la James.

Nu le mai rămăsese decât să aştepte.

*

* *

Orele două fără un sfert. James, moţăind, nu reuşea să fie interesat de un decolteu fabulos, în ciuda bunăvoinţei evidente a poprietarei. Ilnur, care era la cea de a opta bere, pipăia chelneriţa de fiecare dată când aceasta trecea pe lângă el, simţindu-se din nou excitat...

Deodată barmanul îi întinse receptorul telefonului de pe tejghea.

— Te caută cineva.

Convorbirea fu foarte scurtă. Ilnur Demir se lăsă să alunece de pe taburet cu privirea lacomă a unui lup care a zărit o oaie grasă.

— Sunt la *Swiss Hotel*. Singure!

Până la *Swiss Hotel*, pe *Bayiudini Cadessi*, izolat în mijlocul unei grădini mari nu departe de Bosfor, drumul cobora. Nu făcură până acolo mai mult de cinci minute. Intrarea cazinoului se afla la stânga intrării principale în parc. Afară ploua torențial.

Swiss Hotel era mult mai luxos decât *Tarabya*: mochetă roșie, marmură, lustre, oglinzi. Aproape Las Vegas...

James le zări imediat pe cele două gemene la o masă de ruletă, așezate una lângă alta. Jocul era în toi și nu se auzea decât clinchetul jetoanelor, vocea monotonă a crupierului și câteva exclamații cu glas scăzut. Una dintre gemene purta o bluză cuminte de mătase bej, umflată de pieptul opulent. Era trasă la față, avea machiajul stricat și privirea goală. Toată strălucirea îi dispăruse. Cealaltă purta o bluză asemănătoare dar de culoare neagră. Se juca cu un teanc de jetoane, fără să mizeze, cu ochii țintă la covorul verde.

— Ce facem? întrebă Ilnur care avea din nou mâncărime.

— Să așteptăm să termine de jucat, sugeră James.

Așteptarea nu dură prea mult. Geamăna cu bluză bej așeză toate jetoanele pe numărul 7. Crupierul anunță că toate jocurile erau făcute și lansă bila care se rostogoli cu clinchetul ei specific în tăcerea tulburată doar de jocurile mecanice.

— *Twenty-one!*

Crupierul greblă implacabil toate jetoanele. Geamăna cu bluză bej se bosumflă. Amândouă aveau o expresie de o cruditate incredibilă și demnă de milă totodată — cea a jucătorilor care pierd. Sora ei îi adresă câteva cuvinte la

ureche şi împinse teancul ei de jetoane pe numărul 7, cu un zâmbet crisapat. Jocul se reluă şi crupierul anunţă:

— *Eleven!*

Cele două gemene se ridicară amândouă de la masă cu un aer absent. Amândouă aveau fuste plisate de culoare roşie, lungi până la glezne. Ucrainiencele se-ndreptară ca nişte automate spre ieşire. Dar în drum dădură peste James şi însoţitorul său.

Faţa lui se lumină într-o fracţiune de secundă, de parcă cineva ar fi răsucit un buton! Buzele deveniră parcă şi mai senzuale, privirea provocatoare şi James avu impresia că şi sânii li se mai umflaseră sub bluzele de mătase!

Cea cu bluza bej se apropie de James.

— Ne-am săturat de jucat în seara asta! Ne oferiţi o cupă de şampanie?

Îşi trecu braţul pe sub cel al lui James, sprijinindu-şi pulpa de el. Mărinimos, James comandă la bar o sticlă de şampanie, ceea ce avu darul să-l trezească instantaneu pe barman. Respectul era îndreptăţit, pentru că o sticlă de şampanie costa opt milioane de lire turceşti. Gemenele se topiră văzând atâta generozitate...

Timp de câteva minute fu o adevărată euforie. Ceva ce se citea în privirile Svetlanei şi Marianei ar fi provocat o erecţie instantanee celui mai fanatic ayatolah.

O a doua sticlă de şampanie fu golită aproape la fel de repede. Geamăna cu bluză bej — Svetlana — care părea „şefa", se apleca la urechea lui James, după ce-şi fixă o ţigară *Lucky Strike* în ţigaretul ei lung.

— Mi-ar plăcea să vă arătăm tot ce ştim să facem... Avem un mic apartament foarte simpatic, cu filme şi un pat *foarrte* mare.

Ucrainiana îi atinse uşor costumul cu sfârcurile sânilor. Văzându-l că tace, femeia precizâ:

— Cinci mii de dolari şi pui prezervativ.

Mai înainte ca James să fi putut răspunde, în spatele lor se auzi o exclamaţie furioasă. James se întoarse. Cu faţa crispată de furie, Mariana încerca să-şi scoată de sub fustă braţul lui Ilnur Demir, vârât până la cot între copsele ei. James preferă să-şi spună că dorea să păstreze o jartieră ca amintire.

— Ce e cu vierul ăsta în călduri! zise Mariana în ruseşte. Nu sunt târfă de trotuar... Să mergem. M-am săturat de amărâtul ăsta!

— Ai pierdut şapte mii de dolari în seara asta, răspunse Svetlana.

Mariana se ridică de pe scaun.

— Mâine o să câştigăm zece mii, ştii foarte bine. Haide!

Svetlana îşi părăsi şi ea taburetul. Trebuia reacţionat.

— Svetlana, vreau să-ţi fac o propunere, zise el în ruseşte.

Ucrainianca îl fulgera cu privirea ochilor de un albastru de cobalt.

— Nu ne tărguim în privinţa preţurilor.

Efectul benefic al şampaniei părea să se fi risipit deja. Ilnur, cu aerul unui câine bătut, îşi contempla cu tristeţe erecţia inutilă.

— Nu despre asta e vorba, precizâ James. Caut un prieten pe care s-ar putea ca voi să-l fi întâlnit. Un ucrainian, Vladimir Sevşenko. Dacă mă ajutaţi să-l găsesc, vă dau cinci mii de dolari.

Pupilele Svetlanei părură deodată că împrăştie o răceală de gheaţă. Ucrainianca răspunse cu o voce reţinută:

— Nu ştiu cine eşti. Dar ai greşit adresa. Ne vindem trupul, nu vindem informaţii. N-avem chef să ajungem în Bosfor, cu pantofi de ciment în picioare. *Dasfidania.*

Înainte ca rusoaicele să se îndepărteze, James avu timp să insiste:

— Dacă vă răzgândiţi, stau la *Ciragan*, camera 132.

Ilnur Demir, gata să plângă, se uită după rusoaice cum se îndepărtau leganându-şi fundurile.

— Ne-am fi putut culca cu ele. După aia, discuția ar fi fost mult mai simplă.

James încercă să nu-și exteriorizeze decepția. Pista pe care conta atât de mult nu ținuse. Se întoarseră la mașină tăcuți. Ploaia încă nu se oprise.

După ce-l lăsă pe James la hotel, Ilnur luă direcția podului peste Bosfor, folosit zilnic de cinci sute de mii de turci, dar pustiu la ora aceea. Era chinuit de aceeași erecție și își zise că se va răcori cu nevasta lui, gândindu-se la cele două gemene sublime. În lipsă de altceva...

*

* *

James privea un cargou trecând prin Bosfor chiar în momentul în care sună telefonul. Era Elko Krisantem.

— Am noutăți, îl anunța el.

Suna de la o cabină publică de la poșta situată lângă moscheea din cartierul *Atakoy*.

— Ne întâlnim peste o oră, zise James.

Ajunse însă mai repede și trebui să aștepte în mașină. Elko Krisantem sosi în sfârșit, împingând șareta lui cu zarzavaturi. Sub legume se afla o armă Uzi pusă la dispoziție de Zeynel Sokik. Elko era neras, prost îmbrăcat — arăta perfect!

— Nami Okdu a venit să cumpere legume! îl anunță el triumfător. O cantitate importantă. Prin urmare, sunt mai mulți în apartament.

Așa se explica dispariția lui Nikolas Tolman. După sinuciderea iraniencei, James sunase la hotelul *Opera* și aflase că slovenul eliberase camera cu o jumătate de oră mai înainte. Probabil se dusese în ascunzătoarea în care se afla și Ali Al Mahadi.

— Întoarce-te la postul tău, zise James. În curând vor ieși.

James plecă spre centrul Istanbulului. Toată speranța îi rămăsese în supravegherea acestei ascunzători.

*
* *

Vladimir Sevșenko parcurse cu o privire distrată încăperea delicat mobilată a acelei *yali* care își deschidea ferestrele spre Bosfor. Gemenele închiriaseră un apartament în una din vechile case de lemn tradiționale construite la marginea Bosforului. Erau încântătoare dar începeau să fie decimate de proprietarii imobiliari care le cumpărau, le dărâmau și construiau în locul lor blocuri de beton cu mai multe etaje. Mai rămăseseră câteva în cartierul *Bebek* care domina Bosforul.

Ucrainianul își fixă atenția asupra coapselor Svetlanei, pe care fusta mini nu reușea să le acopere. Sora ei numără fără grabă bancnotele de o sută de dolari. După ce termină, femeia îi puse într-un seif cu sistem de închidere electronic și se întoarse lângă sora ei.

Amândouă purtau ținuta de lucru. Slip și sutien de dantelă neagră, bluză transparentă și pantofi decupați care se prindeau cu șireturi. Se stropiseră din belșug cu parfum.

Vladimir Sevșenko simțea cum îi crește pulsul. Cinaseră la *Urkan* și goliseră toți trei o sticlă de coniac franțuzesc. Făcu un pas înainte și prinse cu mâna sânul stâng al Svetlanei, gâfâind ca o focă.

— O să vă sparg pe amândouă, promise el. Haide, în pielea goală!

Concepția lui despre erotism era mai apropiată de cea a cazacilor decât de amorul curtenitor...

Svetlana se sperie de ceea ce văzu în ochii lui injectați

de sânge. Se desfăcu din mâna lui și propuse:

— Așteaptă, ai dreptul la un mic show. După aceea ne vom ocupa de tine.

Gemenele se dezbrăcară cât ai clipi. Lungite una peste alta, în întregime goale, ele începură să se mângâie reciproc participând din plin la acest joc. Era partea care le plăcea cel mai mult, iar cuvintele pe care și le spuneau sunau adevărat.

Vladimir Sevșenko profită ca să se debaraseze de haine. Apoi se așeză într-un fotoliu și contemplă spectacolul masturbându-se mașinal, cu privirea lucitoare și răsuflarea gâfâită.

Vladimir Sevșenko se ridică brusc din fotoliu, mârâind ca un mistreț, cu sexul înainte.

Svetlana își lăsă sora și zise:

— Stai, să-l calmăm puțin!

Amândouă încercau să întârzie cât mai mult asaltul ucrainianului. Din momentul în care îl văzuseră gol, gemenele ar fi dorit să-i dea banii înapoi...

Svetlana se strecură până la el, îi prinse sexul cu mâna dreaptă și se lăsă în genunchi pe covor, apucând cu gura glandul violaceu.

Vladimir Sevșenko se opri brusc, parcă lovit de trăznet. Asta îi plăcea tare mult.

Svetlana cunoștea o serie întreagă de rafinamente. Ucrainianul scoase un fel de raget, de plăcere și surpriză. Numai că efectul fu cu totul altul decât cel urmărit de Svetlana.

În loc să-l facă pe Sevșenko să dorească continuarea acestor mângâieri erotice, rafinamentul ei provocă dezlănțuirea bărbatului. O apucă pe femeie de păr și o ridică în picioare. Apoi o apucă de sex, își înfipse degetele groase în el și o aruncă pe pat, alături de sora ei.

Apoi se lungi imediat pe ea, strivind-o cu kilogramele

lui. Pipăi, scoase un fel de grohăit, simți umiditatea sexului desfăcut și împinse cu putere.

Svetlana crezu că îi sunase ceasul din urmă. Cu picioarele desfăcute, înspăimântată, ucrainianca urlă.

— Oprește-te! N-ai pus nimic.

Vladimir Sevșenko împinse mai departe reușind s-o pătrundă cu tot sexul.

După care începu s-o prelucreze cu regularitatea implacabilă a unui piston de locomotivă.

— Ticălosule! N-ai pus prezerativ! strigă Svetlana.

Dar pe Vladimir Sevșenko îl durea în cot de prezervativ, posedând-o temeinic și frământându-i sânii. Strivită sub greutatea lui, ucrainianca gemea și îi adresa insulte cumplite.

Mariana, cuprinsă de panică, nu ezită. Luă o lampă din ceramică și-l lovi cu ea peste ceafă pe Vladimir Sevșenko.

Ucrainianul se scutură, ca înțepat de un țânțar, și își continuă activitatea, în ciuda loviturilor de picior și a pumnilor primiți de la sora geamănă, cuprinsă de o criză isterică.

În momentul în care el se retrase, Svetlana crezu că supliciul luase sfârșit. Dar ucrainianul avea încă sexul *triumfător*... O întoarse pe tânăra femeie pe burtă cu brutalitate și se tolăni din nou pe ea, pipăind între corpurile lor.

Când îi simți glandul monstruos așezându-se în deschizătura ei cea mai intimă, țipătul Svetlanei fu de-a dreptul cumplit. De când își exercita meseria la Istanbul, niciodată nu mai întâlnise o asemenea brută. Ea și sora ei își alegeau clienții cu grijă, majoritatea fiind turci. Nu acceptaseră propunerea lui Sevșenco decât din două motive: mai întâi pentru că pierduseră totul la ruletă și aveau nevoie de bani. Apoi pentru că dublaseră tariful obișnuit.

— *Niet! Niet!*

Însă Vladimir Sevşenko se ridică uşor, ţinându-şi membrul în poziţia cea mai bună şi se lăsă să cadă cu toată greutatea vertical. Sfincterul Svetlanei rezistă o fracţiune de secundă, apoi sexul pătrunse tot dintr-o dată. Femeia leşină din cauza durerii. Sângele care începea să picure nu-l împiedică pe ucrainian s-o violeze mârâind de satisfacţie.

Mariana, plângând, se uită în jurul ei cuprinsă de panică. Gemenele nu mai fuseră niciodată într-o astfel de situaţie. Se gândi să cheme poliţia, apoi renunţă. Ar fi venit prea târziu...

Deodată zări o sticlă goală de *raki*. Vladimir Sevşenko gâfâia călare pe sora ei, împingându-şi membrul din toate puterile. Ucrainianul îi aruncă Marianei o privire plină de răutate.

— Acum vine şi rândul tău, porumbiţo. Pregăteşte-ţi curu'...

Mariana îl lovi cu toată puterea în tâmpla. Sticla se sparse cu zgomot. Vladimir Sevşenko scoase un răcnet şi căzu într-o parte, cu tâmpla spartă, ieşind din victima lui. Svetlana găsi forţa să se târască pe mochetă până în sala de baie unde se prăbuşi pe pardoseală.

Ucrainianul se scutura. Se ridică, întâi pe jumătate, apoi complet. Avea trăsăturile crispate de furie.

— O să te sugrum, idioato! zise el cu un glas şuierător.

Făcu un pas înainte şi-şi aminti brusc de motivul pentru care se afla la Istanbul. Nu-şi putea permite anumite lucruri..

Traversă încăperea fără să se îmbrace şi deschise uşa. Mariana crezu că pleca în pielea goală. Dar ucrainianul se opri în prag şi strigă:

— Djokar! Abbi!

Cecenii săriră din maşina parcată în faţă. Vladimir Sevşenko îi lăsă să intre, orbit de sânge, şi le-o arătă pe Mariana care stătea goală în mijlocul încăperii.

— Distrați-vă cu putoarea asta! Alături mai e una.

Ajunse până în sala de baie clătinându-se, dădu la o parte cu piciorul corpul Svetlanei și intră sub duș.

*

* *

Djokar și Abbi râdeau ca niște copii. Goi de la brâu până la picioare, erau grozav de excitați în fața acelor femele splendide. Djokar, un roșcovan păros ca o maimuță, o țintuise imediat pe Marina pe podea. O pătrunse cu tot sexul și juisă aproape imedat. După aceea îi luase locul Abbi. Apoi urmase iar Djokar. Niște turbați care nu se gândeau decât să le violeze pe acele femele oferite de stăpânul lor. Îi frământau cu atâta brutalitate sânii încât Mariana crezu că o să i-i smulgă. Apoi, ca două animale, se aruncară asupra Svetlanei, care zăcea nemișcată cu ochii dați peste cap. O explorară, înfigându-și degetele groase în anusul plin de sânge, în sex și trăgând-o de păr.

Djokar avea un sex enorm. O aruncă pe Svetlana pe un taburet de catifea și, în timp ce Abbi încercă s ă-i vâre sexul în gură, el o sodomiză, făcând-o să leșine încă o dată de durere...

În momentul acela Vladimir Sevșenko ieși din sala de baie, cu sexul încă ridicat, tamponându-și cu un prosop tâmpla însângerată. Se apropie de Mariana și o apucă de păr.

— Tu, putoareo, ai să plătești pentru ce-ai făcut.

Mută de groază, femeia nu răspunse.

Vladimir îi trase o palmă și o aruncă pe podea, apoi se lăsă peste ea. Urmă același tratament pe care i-l aplicase Svetlanei. Femeia urlă simțind sexul monstruos pătrunzând-o cu brutalitate. Ucrainianul era mai excitat, așa că supliciul

dura mai puțin... Cecenii se învârteau în jurul patronului lor, ținându-și sexele în mână, cu un aer rușinos, așteptându-și rândul.

Deodată, Vladimir Sevșenko eliberă un val de sperma cu un răcnet de animal și se ridică în picioare.

— Terminați-o! zise el.

Cecenii nu așteptară să li se spună de două ori. Mariana fu violată de amândoi. Ultimul o lăsă lividă și plină de sânge ca pe sora ei.

Vladimir Sevșenko reușise între timp să se îmbrace. Cecenii, care nu-și scoseseră cămașa și cravata, se grăbiră să facă la fel. Ucrainianul se proțăpi în fața Marianei.

— Mă cheamă Vladimir Sevșenko, zise el cu o voce aspră și groasă. Nici o putoare nu m-a lovit vreodată. Ai noroc, altfel ar fi trebuit să-ți smulg sânii și să-ți scot mațele. Voi veni aici de fiecare dată când o să am poftă. Și n-am să-ți dau nici măcar o copeică. Iar dacă vei anunța poliția, îi voi trimite pe Djokar și pe Abbi să se ocupe de tine. Și te vor găsi.

Ucrainianul le arătă cu capul ușa celor doi cecenі și ieși ultimul. Rana de la tâmplă începu să-l ardă din cauza ploii. Era totuși mulțumit de felul în care își petrecuse seara. De multă vreme nu se mai distrase atât de bine.

*

* *

— *Gospodin* Scott?

Era incontestabil vocea unei rusoaice.

— *Da*, răspunse James.

— Sunt Svetlana, vreau să ne întâlnim. Notează adresa. Suni la primul etaj. Peste o oră. Cu douăzeci de mii de dolari.

CAPITOLUL XIX

Svetlana îi dictă adresa: cartierul *Bebek*, *sahil Yolu Sokak*, nr. 26. Apoi închise imediat, fără să-i lase timp lui James să pună vreo întrebare. James consultă harta. Cartierul respectiv se afla mai sus pe malul Bosforului, la trei-patru kilometri de acolo.

Ce însemna această propunere ciudată? Încerca să-l tragă pe sfoară? Sau era o capcană întinsă de Vladimir Sevşenko?

Acum două zile, Svetlana îl trimisese la plimbare. De ce să se fi răzgândit?

John Brown se întorcea de la Ankara abia în cursul serii. James nu voia să-l angreneze pe Zeynel Sokik în această acţiune. Elko Krisantem nu-şi putea părăsi postul, singura pistă valabilă până în acel moment. Trebuia să se ducă singur. Luă din seiful camerei două sute de bancnote de o sută de dolari, le puse într-un plic maroniu şi puse plicul în buzunarul interior al hainei. Nu era un pachet prea gros. Apoi îşi verifică

arma, mai luă încă zece cartuşe şi puse revolverul la centură.

Totuşi, înainte de a pleca, îl sună pe Zeynel Sokik şi avu norocul să-l găsească.

— Mă duc la o întâlnire ciudată, îl preveni el. Dacă nu te sun peste o oră, poţi veni să vezi dacă mai sunt în stare bună?

Îi dictă adresa turcului care nu puse nici o întrebare şi îl asigură că nici Robocop nu ar rezista în faţa oamenilor săi.

James plecă liniştit. Afară cădea aceeaşi ploaie mărunţă. La adresa respectivă era o *yal*, o căsuţă din lemn cu ferestrele spre Bosfor. Intarea se afla în partea de jos a străzii. James coborî o scară de lemn şi sună la „1". O voce de femeie întrebă în engleză la interfon:

— Cine e?

— James Scott.

Uşa se deschise automat. Parcurse câţiva metri de culoar şi se pomeni în faţa Marianei. Femeia arăta palidă la faţă şi avea o privire sălbatică. Era înfăşurată într-un soi de caftan verde şi încălţată cu papuci de casă.

Gazda îl instală pe James pe o mică sofa, cu faţa spre Bosfor, aflat cu zece metri mai jos, şi nu pierdu timpul.

— Îl cauţi pe un anume Vladimir Sevşenko? zise ea în ruseşte.

— *Da.*

— Ştiu unde se află. Îţi spun dacă îmi dai douăzeci de mii de dolari.

— Informaţia nu merită atâţia bani, obiectă el.

James se întreba ce anume le făcuse pe gemene să se răz-gândească. Se gândea la o cursă.

Mariana se uită la el cu răceală.

— Alaltăieri erai gata să dai cinci mii de dolari. Mâine o să-ţi cer treizeci de mii...

Ochii albaştri aveau acea expresie dură şi îndepărtată pe

care o avea totdeauna când juca la ruletă.

— Credeam că-ţi vinzi numai trupul, remarcă James. De ce te-ai răzgândit?

— Asta e treaba mea, zise tăios tânăra femeie. Dacă eşti de acord, îmi dai banii. Dacă nu, pleci.

Mariana era deja în picioare. James îşi zise că, în fond, nu era vorba de dolarii contabilizaţi cu atâta grijă de funcţionarii CIA.

— De acord, zise el.

Ea îşi întinse mâna cu palma deschisă.

— Banii.

El scoase teancul de bancnote de o sută de dolari şi îl puse pe măsuţa joasă.

Mariana se grăbi să-i numere. Apoi se ridică, trecu în altă cameră şi se întoarse cu mâinile goale. Privirea ei lucea de ură.

— Vladimir Sevşenko locuieşte la hotelul *Ciragan*, apartamentul 246, îl anunţă ea.

— Şi totuşi nu l-am văzut niciodată! se miră James.

— Nu iese niciodată prin hol, precizează ea. Foloseşte totdeauna culoarul care leagă hotelul în care te afli cu vechiul palat în care se află cazinoul. Şi nu iese prea mult din hotel. Numai seara.

— Ce face?

Ea dădu din umeri.

— Nu-mi pasă. Ştiu că va pleca peste patru zile...

— O să mai dai ochii cu el? întrebă el.

James crezu că femeia o să-l scuipe în faţă.

— Dacă-mi aduci coaiele acestui porc, zise ea cu calm, vei putea să te culci cu mine pe gratis până la sfârşitul zilelor.

*

* *

John Brown, cu fața gravă, asculta relatarea lui James, trăgând din țigară. Americanul părea preocupat. Îl sunase pe James pe la cinci, cerându-i să treacă pe la el. După ce James termină tot ce avea de spus, americanul strivi țigara în scrumieră aproape cu furie și zise cu o voce lipsită de convingere:

— Ai făcut o treabă formidabilă! Numai că eu am vești proaste...

— Ce vești?

— La Ankara am vorbit despre această afacere cu directorul sectorului. Am dialogat cu cei de la Washington de mai multe ori. Acolo au un sistem de comunicații *protejat* mai performant decât al nostru.

— Și? întrebă James nerăbdător.

— Nu putem intercepta nava *Glaskov*...

James crezu că nu auzise bine. Ghemuit în fotoliu, cu privirea în jos, omul de la CIA părea teribil de stingherit.

— Și de ce, mă rog?

— *Sharp Guard* este, teoretic, sub jurisdicția NATO, îi explică John Brown. În realitate însă Casa Albă hotărăște totul. Zona este prea *sensibilă* din punct de vedere politic. Așa că, prin instrucțiuni confidențiale trimise celor care răspund de operațiune, Washington-ul a impus restricții permanente controlării unor nave suspecte.

— Ce restricții? întrebă James care începea să fiarbă de furie.

— Nici o navă care navighează sub pavilionul unui stat care a pus trupe la dispoziția FORPRONU nu poate fi controlat. Poate fi doar întrebat politicos prin radio despre natura încărcăturii. Căpitanul navei *Glaskov* va da un răspuns liniștitor, de genul material agricol sau grâu.

— E o chestie de-a dreptul smintită! zise James stupefiat.

— Casa Albă nu vrea complicații diplomatice, zise omul de la CIA suspinând.

Uluit, James vru să insiste.

— Vrei să spui că această navă plină cu arme *grele*, cu tancuri 72, elicoptere, mortiere, artilerie, rachete sol-sol și nu știu mai câte, va putea străbate liniștită Adriatica?

— Mi-e teamă că da! mărturisi John Brown. În mod clandestin, putem să facem ce dorim. Dar nimic oficial, ca să nu-i supărăm pe noii și vechii noștri aliați.

James nu-l mai asculta. Din Slovenia până la Istanbul, câteva persoane își dăduseră viața pentru ca această încărcătură să nu ajungă la destinație. Chiar și el scăpase ca prin urechile acului de moarte. Totul pentru nimic.

Dându-și seama că e scârbit, John Brown preciză:

— Trebuie să menajăm Ucraina. Mai au încă multe focoase nucleare. Nu trebuie să cadă în mâini rele. E o adevărată nebunie să te iei de o navă cu drapel ucrainian. Foarte nepotrivit din punct de vedere politic.

James simțise de multe ori nevoia să abandoneze CIA, dar niciodată mai mult ca în momentul acela.

Mii de oameni își vor găsi moartea din cauza acelui cargou cu arme. Civili. Și războiul tot n-ar fi fost câștigat de bosniaci.

John Brown se ridică în picioare.

— Haide, te invit la cina. Mâncăm un pește gustos fript într-un *lokenta* [1] și te mai înseninezi. Încă o dată ai făcut o treabă bună. Zadarnic, din păcate. Și l-am mai pierdut și pe Boris Nicolaievici... Cincisprezece ani de investiții... Haide să mergem.

În ascensor, James insistă:

---

1) Mic restaurant tipic (n.a.).

— Să organizăm o operațiune *acoperită*. Nu cred că e chiar atât de greu să lipești o încărcătură explozivă de coca unui rablament de vas. Să explodeze în larg.

John Brown îl privi ironic.

— Păi ne întoarcem la cazul dinainte. E vorba de o navă *ucraineană*. Niciodată nu vom primi aprobare de la Langley.

— Dar acest Sevșenko este un mafiot, guvernul ucrainian nu-l poate proteja, se încăpățână James.

John Brown urcă la volanul mașinii.

— Crezi că uzinele de armament din Crimeea exportă acest material fără aprobarea guvernului de la Kiev? Ești naiv. În Rusia, ca și în Ucraina, nu mai sunt decât mafioți. Chiar dacă nu sunt în mod oficial la putere, tot ei trag sforile. O parte din dolarii proveniți din această vânzare trebuie să ajungă în buzunarele membrilor guvernului ucrainian. Asta mă scârbește la fel de mult ca pe tine! Până la urmă, turcii sunt mai curați. Am cumpărat o casă în sud, lângă Antalya, și acolo am să mă retrag la sfârșitul carierei.

* * *

James simțea că i se învârtește capul. În ajun trăsese de necaz o baută cu John Brown.

Privea Bosforul peste care cădea aceeași ploaie fină. În mai puțin de trei zile, nava *Glaskov* va trece prin fața ferestrelor sale, va arunca apoi ancora în Marea Marmara, bosniacii vor plăti, după ce vor fi verificat încărcătura, și își va continua liniștită drumul spre Adriatica... Protejată de acordurile secrete ale Casei Albe.

Din păcate, nu era prima dată când mâna dreaptă a Domnului nu știa ce face stânga...

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să se reîntoarcă la Bizen şi să se consoleze. Lumea înnebunise. Probabil că Vladimir Sevşenko râdea mulţumit.

*
* *

Soneria de la intrare întrerupse brusc gândurile sumbre ale lui James. Lăsă bagajele şi se duse să deschidă crezând că e camerista.

James văzu două siluete în penumbra culoarului.

— Putem intra? întrebă vocea melodioasă a uneia dintre gemene.

Surprins, James le făcu loc să intre. Cele două femei îşi scoaseră impermeabilele, apărând în pulover fără guler şi blugi. Amândouă purtau ochelari negri. Svetlana se apropie de James. Acum o recunoştea după voce.

— Pentru că ai fost drăguţ cu noi, am venit să-ţi facem o surpriză, îi spuse ea.

Cu un gest scurt, tânăra femeie desfăcu cordonul halatului purtat de James. Mariana, prin spate, i-l trase de pe umeri, lăsându-l gol-puşca. Apoi Svetlana îl luă de mână, îl duse până la pat şi îl făcu să se lungească. Era o scenă foarte suprarealistă; ai fi zis că sunt nişte infirmiere...

James îşi zise că va avea o ultimă compensaţie înainte de a părăsi Istanbulul. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu două gemene...

Svetlana se aplecă peste el şi îi atinse uşor gura cu buzele.

— Acum, nici o mişcare, ticălosule! zise ea cu o voce blândă.

James tresări din cauza lamei care se sprijini pe gâtul lui. Tânăra femeie ţinea în mână un brici. În acelaşi timp

simți degetele lungi ale celeilalte gemene punând stăpânire pe virilitatea lui și același contact metalic oribil la baza sexului.

Vladimir Sevșenko *deturnase* gemenele! Din păcate era prea târziu pentru lamentări. La cea mai mică mișcare se alegea și castrat și cu gâtul tăiat.

Nu avut timp să-și pună întrebări. Svetlana îi murmură la ureche.

— Fii *foarte* cuminte. Nici nu-ți închipui cât de mult doresc să-ți văd sângele țâșnind. Ca la un porc.

— Bine, dar ce...

— Dolarii! exclamă Mariana. Nu știai că sunt falși? Toți! Era gata să ne bage la zdup.

— Falși?

James era atât de surprins încât vru să se ridice și lama briciului îi mușcă din carne. Un firișor de sânge începu să i se scurgă de la gât. Creierul îi funcționa cu repeziciune, încercând să înțeleagă. Abia dacă o auzi pe Svetlana amenințându-l:

— Am venit aici ca să ne plătești cu dolari *adevărați*. Dacă nu, îți tăiem coaiele.

Dolari falși!

Iată de ce fusese asasinat Dieter Weizman! Fost falsificator, austiacul își dăduse seama că banii primiți de la Ali Al Mahadi erau contrafăcuți. Se plânsese acestuia și sudanezul o trimisese pe Soraya Tadjeh ca vestea să nu se afle. Ucigașa lucra pentru guvernul iranian, deci asta era dovada că bancnotele false proveneau din Iran.

— Ai auzit? întrebă Svetlana. Ne grăbim.

— Pot să telefonez? întrebă James.

— Formăm noi numărul. Dar dacă zici un cuvânt în plus...

James le spuse numărul direct al lui John Brown.

Telefonul sună de patru ori, de cinci ori... În sfârşit, omul de la CIA ridică receptorul.

— John?

— Plecam. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de douăzeci de mii de dolari în bancnote, *imediat*. Mi-i aduci la hotel. Îţi voi explica totul.

Urmă o tăcere apăsătoare, insuportabilă.

— OK, voi fi la tine peste o oră, zise americanul.

Svetlana îi şopti:

— Spune-i să te sune de jos. Să nu urce. O să cobor eu.

*

* *

Soneria telefonului îl făcu pe James să tresară. Trecuseră cincizeci şi şapte de minute fără ca situaţia să sufere vreo schimbare.

— Sunt jos, anunţă John Brown. Am banii.

— Totul e în regulă, zise James ameninţat de cele două brice. Va coborî o femeie blondă. Cu pulover negru şi pantaloni. Îi dai ei.

— OK.

Svetlana apăsă puţin pe lama briciului.

— Mariana se va duce să schimbe banii la bancă. Dacă va fi vreo problemă...

— N-o să fie, zise James.

Altă aşteptare. Până la întoarcerea ucrainiencei care luase cu ea cheia ca să nu fie nevoie să-şi deranjeze sora. Mariana, cu ochii strălucitori, agită un teanc mare de bancnote de cinci sute de mii de livre turceşti.

— Sunt buni! *Haraşo!*

Briciul se îndepărtă de la gâtul lui James. Fără să se mai ocupe de el, cele două ucrainience își luară impermeabilele și ieșiră trântind ușa în urma lor. Fără să știe ce serviciu îi făcuseră lui James. Imediat bătu la ușa John Brown. Americanul era îngrijorat.

James îi povesti prin ce trecuse.

— Ai aici pe cineva de la FBI care se pricepe la bani falși?

— Nu, e la Ankara.

— Să vină cu primul avion. După aceea telefonăm la Viena.

*

* *

Viena reacționă mult mai rapid. James, instalat în biroul lui John Brown, era la cea de a cincea cafea, când Bob March îl sună de la Viena.

— Toate bancnotele din valijoara-diplomat sunt false! îl anunță el. Niște falsuri perfecte. Imposibil de deosebit dacă nu ești specialist sau nu ești pus în gardă.

— Cum se pot diferenția? întrebă James.

— Ia o bancnotă ca să-ți pot explica, răspunse Bob March.

James desfăcu o bancnotă cu efigia lui Benjamin Franklin. Bancnota pe care o avea în mână părea perfect normală...

— Privește linia din jurul portretului lui Benjamin Franklin, zise omul de la CIA. E înconjurat de un text scris cu litere microscopice. Datând din 1992. Tocmai ca să-i încurce pe falsificatori.

— Îl văd, zise James. Deci bancnota este bună?

— Nu, e falsă, ca toate celelalte. Priveşte la stânga numărul de serie: 4673987 C. Şi litera G din rotundul de deasupra. Cele două elemente indică data fabricaţiei. Această bancnotă se consideră a fi fost fabricată în 1989, în momentul în care textul încă nu exista! Dar restul e perfect: hârtia, culorile, imprimarea. Bănuiam de multă vreme că serviciul secret iranian fabrică dolari falşi lângă Teheran. Acum avem dovada. Bancnota de o sută de dolari a devenit în Rusia moneda de referinţă a mafioţilor, ale căror cunoştinţe tehnice sunt foarte reduse, ceea ce face din ei nişte fraieri ideali. Iranienii câştigă două lucruri dintr-o lovitură. Le fac un serviciu prietenilor lor bosniaci, fără să scoată nici un ban din buzunar, şi-şi lichidează repede stocurile.

— Totuşi ceva mă intrigă, zise James. De ce Doina Udvar n-a avut nici o problemă când a schimbat dolarii falşi la Veneţia?

— Cred că la Veneţia, cei care se ocupă cu schimbarea banilor, obişnuiţi cu turiştii, sunt mai puţin suspicioşi, răspunse amerianul. Aici, băncile turceşti îi consideră pe *toţi* ruşii şi ucrainienii nişte borfaşi. Le cercetează banii cu multă grijă. Au mai fost descoperiţi dolari falşi la Istanbul.

— Deocamdată nu sufla nici o vorbă despre asta, îi recomandă James.

Închise şi se întoarse spre John Brown.

— Asta schimbă datele problemei, nu?

— Bineînţeles, recunoscu americanul. Totuşi mă îndoiesc că voi obţine aprobarea pentru scufundarea acestui cargou... De banii aştia falşi se va ocupa FBI-ul. Pot să-l chem chiar azi pe specialistul nostru de la Ankara. Cu ajutorul poliţiei turce, îi vom putea intercepta pe iranieni când vor veni să plătească. În privinţa asta turcilor le face plăcere să ne dea o mână de ajutor.

— Având în vedere că tot nu vrei interceptarea navei *Glaskov* și ținând cont că nu am o încredere *totală* din cauza simpatiei lor pentru musulmanii bosniaci, mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să procedăm altfel, zise James.

— Adică cum?

— Să recurgem la o mică manipulare care să-i facă pe iranieni să le piară cheful de a mai falsifica dolari.

CAPITOLUL XX

— El e!

James lăsă jos binoclul. Un cargou cu o alură modestă se deplasa pe sub podul *Bogaşti*, care trecea peste Bosfor la un kilometru mai la nord. Avea două catarge de încărcare, un coş cu trei dungi roşii şi o suprastructură situată mult spre spate, ca un petrolier. Aşa arăta nava *Glaskov* care venea de la Odesa.

Vasul închiriat de „Cartelul de la Sevastopol".

James jubila.

De data asta CIA se mişcase.

De la descoperirea dolarilor falşi, John Brown era deosebit de activ şi adusese întăriri de la Ankara. O întreagă echipă supraveghea zi şi noapte intrarea în Bosfor, postată la Sariyer, la intrarea în Marea Neagră. Oamenii se schimbau din şase în şase ore şi erau echipaţi pentru noapte cu binocluri puternice cu infraroşii. Prin intermediul unei telefon mobil,

echipa ținea legătura cu John Brown și cu James. Supraveghetorii semnalaseră în urmă cu o jumătate de oră apariția navei *Glaskov*.

James duse din nou binoclul la ochi. Nava ajungea în dreptul hotelului său, deplasându-se cu aceeași viteză spre Marea Marmara. Nimic nu o deosebea de celelalte cargouri. La pupa lui fâlfâia un drapel în două culori — galben și albastru — steagul Ucrainei.

John Brown fluieră ușurat.

— Isuse Cistoase! Nu-mi vine să cred!

Amândoi își părăsiră postul de observație și se repeziră la ascensor. Trebuia să verifice un lucru esențial. Să vadă dacă nu cumva vasul își continua drumul, caz în care ipoteza lui James s-ar fi dovedit că fusese greșită...

În mai puțin de douăzeci de minute ajunseră la podul *Galata* și urcară pe culmea colinei Topkapi. Lângă muzeu se afla o platformă de unde se putea vedea perfect ieșirea din Bosfor și începutul Mării Marmara.

Reperară cu ușurință nava ucraineană care aluneca lent printre nenumăratele feriboturi care se intersectau la intrarea în Bosfor. Apoi *Glaskov* luă direcția sud, apoi vest și pătrunse în Marea Marmara, mergând la o distanță de un kilometru de coastă, acolo unde se aflau toate celelalte nave ancorate în „apele internaționale"... Încetinise și nu se deplasa cu mai mult de trei noduri...

— După el, zise James.

Urcară din nou în mașină și coborâră pe *Kennedy Caddesi*, mergând cu viteză moderată ca să nu ia prea mulți avans. *Glaskov* opri peste patru minute, la aproximativ un kilometru de mal, în fața complexului de agrement Levizug, chiar înainte de aeroportul internațional. James și John Brown nu se destinseră decât după ce văzură ancora navei ucrainiene

coborând în Marea Marmara. Coşul nu mai scoase fum negru. Începuse numărătoarea inversă. Cu siguranţă că nava încărcată cu arme nu va întârzia la Istanbul.

În mod normal, totul ar fi trebuit să se lămurească chiar în acea zi. Deja era nouă dimineaţa. James se gândi cu emoţie la colonelul Boris Nicolaievici. Fără el, n-ar fi putut afla numele cargoului.

John Brown se întoarse spre el.

— Eşti sigur că nu vrei să încredinţăm problema turcilor?

— Sigur, răspunse James. Să aşteptăm. Nu cred că va dura prea mult.

*

* *

Elko Krisantem tocmai servise pe cineva cu două kilograme de roşii când îi zări pe cei doi bărbaţi ieşind din blocul 20. Bărbosul, locatarul apartamentului, şi Ali Al Mahadi. Amândoi se îndreptară spre vechiul Renault 21. Elko dădu repede restul şi scoase de sub legume telefonul mobil dat de James. Se lăsă pe vine ca să nu fie remarcat şi sună.

— S-au urcat în maşină, anunţă el. Se-ndreaptă spre malul mării.

— Perfect, zise James.

James era ascuns la bifurcaţia care ducea spre Atakoy. Singurul drum pe care se putea ieşi din cartier...

După câteva minute, maşina Renault pătrunse pe drumul principal şi James porni după el. Maşina din faţă mergea cu o viteză moderată. Când o văzu virând la stânga pe *Mustafa Kemal Caddesi*, James fu sigur de destinaţia ei.

Într-adevăr, peste zece minute, maşina Renault se opri în faţa consulatului Iranului. Ali Al Mahadi coborî, vorbi la

interfon şi poarta se deschise încet lăsând maşina să intre.

Aşteptară mai bine de o oră până când poarta consulatului se deschise din nou. Maşina Renault parcurse traseul în sens invers. Înainte de a intra în cartier, James întrerupse filajul. Peste câteva minute sună telefonul mobil.

— S-au întors, îl anunţă Elko Krisantem. Au cărat şase genţi mari de piele care păreau foarte grele...

— Să nu cumva să te mişti de-acolo, zise James.

Dacă n-ar fi fost Elko, James n-ar fi putut beneficia de o astfel de supraveghere. El nu s-ar fi putut deghiza în negustor de legume... Ed şi Matt cu atât mai puţin.

— Au sosit banii, anunţă John Brown. În curând vor lua legătura cu Sevşenko. Dacă n-au şi făcut-o deja...

Elko îi sună din nou.

— Nikolas Tolman a ieşit chiar acum. Se duce pe jos la moschee.

— Urmăreşte-l, îi ordonă James.

Elko luă şareta şi se instală în strada care ducea la moscheea cu două minarete. Sosi exact la timp ca să-l vadă pe sloven intrând într-o cabină telefonică din faţa poştei, aflată lângă moschee. Convorbirea nu dură prea mult. Elko îl aşteptă să se îndepărteze şi-l sună pe James.

*

* *

— Gata, zise James. Nu mai e timp de pierdut.

Pentru orice eventualitate, Ilnur Demir, trăsese maşina în parcare şi supravheghea ieşirea hotelului *Ciragan*. Vladimir Sevşenko nu trebuia scăpat din ochi.

James ardea de nerăbdare să ajunga mai repede la hotel. Ilnur Demir îi făcu un semn cu mâna de la volanul maşinii.

— E tot aici, îi anunță el.

— Mergem, zise James. Vino cu mine. Vei rămâne pe culoar.

Traseră mașina lângă Mercedesul 600 închiriat de Vladimir Sevșenko și pătrunseră în vechiul palat, ajungând în hol pe culoarul împodobit cu colonade de piatră demne de Acropole. Ajunseră în fața ușii 236 și James îi zise lui Ilnur Demir:

— Intru singur. Dacă auzi împușcături, încearcă să-mi vii în ajutor.

James trebui să apese prelung de trei ori până când ușa se deschise.

Unul dintre ceceni, în cămașă, se uită la el cu un aer suspicios.

— Trebuie să vorbesc cu Vladimir Sevșenko, îi spuse el vorbindu-i rușește... Imediat.

„Gorila" nu se mișcă. James repetă cererea. Cecenul bloca intrarea. Masa aceea de carne era de temut chiar și fără armă. Continuând să zâmbească, James scoase revolverul de la centură și sprijini țeava de fruntea cecenului.

Cu piedica trasă.

Cecenul se retrase sub presiunea armei, James intră și închise ușa cu piciorul.

„Gorila" se opri, uitându-se chiorâș la țeava armei. Era mai mult uimit decât înspăimântat. James înțelese că această stare de buimăceală nu va dura mult.

Strigă din toate puterile:

— Vladimir!

*

* *

Vladimir Sevșenko tocmai se bărbierea, gol până la brâu, în sala de baie. Cu fața plină de spumă, ucrainianul deschise

ușa și se pomeni nas în nas cu James care îi amenința garda de corp. James îi zâmbi cu răceală.

— *Gospodine* Sevșenko, n-am venit să te omor, ci ca să te avertizez de un lucru grav. După ce vei afla despre ce e vorba, o să-mi mulțumești... În ochii mici și șireți ai ucrainianului se putu citi rând pe rând stupefacția totală, apoi furia, apoi o vagă îngrijorare. Îl recunoscu brusc pe James și mormăi:

— Tu ești căcănarul de american! O să-ți rup oasele.

James nu se lăsă impresionat.

— Am venit să stăm de vorbă, repetă el. Dacă faci un pas înainte, îi zbor creierii iar următorul glonț te va nimeri pe tine. Spune-i doar să se tragă înapoi. Vom sta jos și o să-ți spun pentru ce mă aflu aici.

James văzu mușchii traficantului încordându-se și adăugă imediat:

— *Glaskov* tocmai a aruncat ancora. Au fost să ia banii. Nu ai timp de pierdut.

De data asta ucrainianul reacționă. Îl calmă pe cecen cu o interjecție scurtă, și acesta să trase înapoi ca un animal în fața dresorului. Sevșenko rămase cu torsul gol și se lăsă să cadă pe o canapea.

— Dacă ai venit cu tâmpenii, mormăi el, să știi că vei ieși de-aici pe fereastră, în mai multe bucăți. Dă-i drumul!

James își puse cu calm revolverul pe masă. Apoi scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari — vreo treizeci — apoi o brichetă. Aprinse bricheta și plimbă bancnotele deasupra flăcării lungi. Banii luară imediat foc și în curând se transformară într-o grămăjoară de cenușă. James închise bricheta și înfruntă privirea stupefiată a lui Vladimir Sevșenko. Ucrainianul se uită cu fruntea încruntată la grămăjoara de cenușă.

— Ce mai e şi...

— Cunoşti mulţi inşi care ard bancnote de o sută de dolari? întrebă James.

— *Niet!*

— Ştii de ce i-am ars? Pentru că nu fac doi bani! Sunt falşi. Ca toţi cei pe care îi vei primi de la amicii tăi Nikolas Tolman şi Ali Al Mahadi! Fabricaţi de guvernul iranian...

Vladimir Sevşenko se uita când la grămăjoara de cenuşă, când la James. Neîncrezător şi tulburat totodată. Dădu din umeri.

— Prostii! O să te omor.

— Dieter Weizman a descoperit că bancnotele înmânate de Al Mahadi erau false, continuă James. Al Mahadi a pus să fie executat ca să nu vorbească. Weizman se pricepea, plasase mulţi bani falşi în viaţa lui. Al Mahadi se pregăteşte să te escrocheze.

Tăcerea din cameră nu mai era întreruptă decât de sirena unei nave care trecea Bosforul. Cu capul tras între umeri, Vladimir Sevşenko încerca să-şi pună neuronii la treabă... Deodată tresări.

— *Pizdi!* (1)

James îi adresă un zâmbet în stare să congeleze o banchiză.

— Vladimir Ilici, ce vor face comanditarii tăi din cartel când ai să te întorci la ei cu dolari falşi? Te vor ucide. Am auzit că cei care fură sunt arşi cu aparatul de sudură... Adevărat?

Privirea ucrainianului se întunecă. James marcase un punct. Se grăbi să conchidă:

— Dacă nu mă crezi, e foarte simplu. Rămân aici până

1) Prostii (n.a.).

când vei intra în posesia banilor. Verifici ce ţi-am spus şi te întorci. După aceea vom vorbi serios.

Urmă o tăcere insuportabilă. Vladimir Sevşenko respira greoi, cu privirea în gol. În cele din urmă, ridică capul.

— *Haraşo!* Dacă ai mințit, o să-ți smulg capul cu mâinile mele.

*
* *

Mercedesul 600 se afla acolo de un sfert de oră, când un Fiat Tempra albastru intră în parcarea hotelului *Holiday Inn*, situat pe marginea aleii Kennedy, la Atakoy, chiar pe malul mării. Complexul de agrement Levizuk adăpostea vase de pescuit şi la o zvârlitură de băț se aflau câteva vedete de plăcere.

Maşina albastră opri lângă Mercedesul 600 şi din el coborî Nikolas Tolman, care venise singur. Slovenul urcă în Mercedes alături de ucrainian.

Îşi strânseră mâna şi Vladimir Sevşenko întrebă imediat:

— Ai banii?

— Sunt în maşină. Şi *Glaskov*?

Vladimir Sevşenko întinse braţul în direcţia Mării Marmara.

— Acolo, la stânga acelui petrolier mare. Toate armele sunt la bord. Când am banii, mergem să verificăm. De ce n-au venit şi prietenii tai?

— N-au vrut să riște să asiste la transferul banilor, îi explică Nikolas Tolman.

Adevărul era că Tolman nu voia ca ei să ştie la cât se ridica comisionul lui. Coborî, deschise portbagajul maşinii albastre şi începu să care genţile de piele. În fiecare se aflau

douăsprezece milioane de dolari.

Nikolas Tolman duse cinci în Mercedes, lăsând-o pe ultima în portabagajul mașinii albastre. Avea mâinile transpirate! Până la sfârșitul zilei va depune banii într-o bancă unde avea cunoștințe și unde nu i se va pune nici o întrebare. Într-un cont propriu.

Așezat pe bancheta din spate a Mercedesului, Vladimir Sevșenko deschisese una din gențile de piele și se juca cu teancurile de bancnote de o sută de dolari nou-nouțe.

Ucrainianul, închise geanta și ridică ochii spre Nikolas Tolman.

— *Haraşo.* Mă duc să pun banii la adăpost. Ne reîntâlnim aici peste trei ore. Prietenii tăi pot veni împreună cu tine să inspecteze armele. Ai făcut rost de barcă?

— Au ei grijă de asta. Iar tu să nu te prosteşti... Ne vedem aici peste trei ore. Asta înseamnă la două? OK?

— OK. *Niet problem.*

Îi zise lui Djokar care se afla la volan să demareze, ieși din parcare și se îndreptă spre cartierul *Beyazit.* Tolman aștepta câteva minute, apoi o luă pe același drum, cu mâinile transpirate. În toată cariera lui de negustor de *moarte subită,* Tolman nu mai fusese niciodată posesorul unei sume atât de importante!

*

* *

Gențile de piele erau înșirate pe podea. Deschise. Vladimir Sevșenko scotocea prin ele și smulgea câte o bancnotă din teancuri diferite, la întâmplare. După ce avu o sută, se ridică și îi zise lui James:

— Ești sigur de ce spui?

— Sigur.

— *Haraşo.* O să vedem.

Sună la recepţie şi ceru să i se trimită un om. Când angajatul hotelului sosi, ucrainianul îi întinse bancnotele puse într-un plic.

— Aş vrea să verifici la bancă dacă aceste bancnote sunt bune, zise el. Nu prea am încredere în persoana care mi le-a dat.

Client important al cazinoului, ocupând un apartament de douăzeci de milioane de lire pe zi, Vladimir Sevşenko se bucura de stima conducerii hotelului.

— Mă voi ocupa imediat, Vladimir Bey, îl asigură angajatul hotelului.

După plecarea turcului, ucrainianul aprinse un trabuc şi se aşeză într-un fotoliu fără să scoată o vorbă. Prin mintea lui James trecu un gând cumplit. Şi dacă iranienii, după duşul rece tras de Weizman, folosiseră de data asta bancnote bune?

Dacă se înşelase, Vladimir Sevşenko ar fi fost necruţător. Cecenii nu-l scăpau din ochi, gata să-l masacreze la cel mai mic semn al stăpânului lor.

*

* *

Expresia de pe faţa omului de la hotel îi indică lui James că îi fusese frică degeaba. Turcul părea că tocmai îşi îngropase întreaga familie.

— Vladimir Bey, începu el, am...

— Sunt falşi, ai? îi tăie vorba Vladimir.

Celălalt înghiţi în sec.

— Adică banca crede că... Da. Nici măcar n-au mai vrut să mi-i dea înapoi.

Vladimir Sevşenko izbucni într-un râs zgomotos, se

ridică și îl bătu pe turc pe umăr, plin de jovialitate.

- *Haraşo! Haraşo!* Nu-ți fie frică, am destui bani cu care să vă plătesc.

Îl împinse afară și se întoarse spre James cu privirea aprinsă de ură. Acesta îi explica:

— De multă vreme îi bănuim pe iranieni că fac dolari falși, dar niciodată nu i-am putut prinde în flagrant delict.

Ucrainianul, cu gândul în altă parte, nu părea că aude ce-i spunea. Se scutura, schița un zâmbet crispat și zise:

— Dacă ai nevoie vreodată de arme pentru prieteni tăi, mă suni la Odesa. Ține.

Puse în mâna lui James o carte de vizită și îl împinse spre ușă.

James era în al nouălea cer. Își îndeplinise misiunea! Era puțin probabil ca ucrainienii să le facă bosniacilor cadou toate acele arme. Se întreba ce va face Sevșenco cu milioanele lui de dolari falși. Acum nu mai avea decât să supravegheze ultimul stadiu al operațiunii.

*

* *

Vladimir Sevșenko se juca distrat cu un teanc de bancnote false de o sută de dolari. Își turnă o porție zdravănă de votcă și trase spre el telefonul. Ceea ce urma să facă nu era deloc vesel. Îi anunța pe niște oameni care ardeau cu aparatul de sudură un hoț pentru zece mii de ruble că fusese gata să fie escrocat cu șaizeci de milioane de dolari. În principiu, el era răspunzător... Or, în această organizație, singura formă de concediere era un glonț în cap.

Forma încet numărul de la Odesa, rugându-se cerului să nu răspundă nimeni. Îi răspunse tocmai cel interesat care

aştepta o veste bună.

Vladimir Sevşenko povesti totul, fără să omită nici un detaliu. De la început. Inclusiv implicarea celor de la CIA. Interlocutorul său, un fost general KGB transformat în om de afaceri, îl ascultă fără să-l întrerupă. Ceea ce nu însemna nimic. Apoi, fără să ridice glasul, îi dădu instrucţiuni. Sevşenko îi răspundea monosilabic.

— *Da, da..Haraşo. Niet. Haraşo.*

Când închise, ucrainianul avu impresia că îmbătrânise cu zece ani.

— Djokar, du genţile înapoi în maşină. Ne întoarcem acolo.

*

* *

Maşina Renault 21 era oprită chiar la intrarea în *Holiday Inn.* La volan se afla Nami Okdu iar alături de el stătea Ali Al Mahadi. Nikolas Tolman se instalase pe bancheta din spate. Mercedesul 600 se opri fără zgomot alături de ei, unul dintre geamuri se lăsă în jos şi se auzi vocea jovială a lui Vladimir Sevşenko:

— Sunteţi pregătiţi de plimbare?

Când îl văzu pe ucrainian, Nikolas Tolman se simţi uşurat de o mare greutate. Al Mahadi nu-l impresiona prea tare, dar Okdu îl speria de-a binelea. Ştia că tipul luase parte la mai multe operaţiuni sângeroase. Slovenul răspunse vesel:

— Vii după noi până la baza de agrement. Vedeta ne aşteaptă.

După cinci minute, toţi şase se îmbarcau la bordul unei ambarcaţiuni destul de jalnice, condusă de un turc ursuz. În zece minute ajunseră la *Glaskov.* Scara era deja lăsată şi

urcară cu toţii la bord, ducând cu ei genţile de piele. Nava stătea nemişcată de parcă ar fi fost pe uscat.

— Unde sunt armele? întrebă Ali Al Mahadi văzând panourile buncărului încuiate.

— Nu te ambala! zise Vladimir Sevşenko. Avem tot timpul.

Ali Al Mahadi se întoarse spre Nikolas Tolman.

— De ce i-ai dat banii *înainte*? Nu-mi place deloc asta.

Fu prea mult pentru Vladimir Sevşenko. Făcu un pas spre sudanez şi-l lovi cu pumnul în nas rupându-i cartilagiul. Îl ridică în picioare cu mâna stângă şi lovi în el până când îşi pierdu forma omenească.

Djokar şi Abbi se aruncaseră asupra lui Nikolas Tolman şi Nami Okdu pe care îi imobilizaseră fără greutate.

După ce sfârşi cu Ali Al Mahadi, ucrainianul îl lăsă în părăsire ca pe un sac vechi şi se întoarse spre Nikolas Tolman, care privea scena stupefiat şi îngrozit.

— Vladimir, ce te-a apucat? strigă slovenul.

Ucrainianul se repezi la el ca un bizon pornind la atac şi-l apucă de guler, smulgându-i din mâinile lui Djokar.

— M-a apucat că prietenii tăi iranieni şi cu tine aţi vrut să-mi trageţi ţeapă. Dolarii ăştia sunt dolari falşi.

Nikolas Tolman fu gata să se sufoce.

— Falşi! Nu, imposibil, îţi jur.

— Ştiai asta, zise Sevşenko apăsat. Şi-am să te fac să spui adevărul.

Nikolas Tolman intră în panică. Sub ameninţarea flăcării aparatului de sudură mărturiseai orice. Profitând că era liber, o luă la fugă pe pasarelă, coborî ca un nebun şi sări în vedetă, strigând pilotului:

— Repede! S-o ştergem.

Vladimir Sevşenko se uită după el cum se îndepărtează

de navă. Până la urmă nu era rău. Nikolas Tolman va putea să povestească toată întâmplarea.

*
* *

— S-ar zice că ridică ancora!

— Ciudat, zise John Brown. Au lăsat o barcă la apă.

— Poate că Sevşenko se va întoarce pe mal, presupuse James.

Mercedesul 600 se mai afla şi acum în parcarea de la *Holiday Inn*.

De o oră se făcuse noapte dar, de la baza de agrement, binoclul cu infraroşii le permitea să distingă toate detaliile cargoului ucrainian. James, Krisantem şi John Brown observau cele mai mici amănunte. Agentul de la FBI, care spera să recupereze dolarii falşi, aştepta într-o altă maşină.

— Ce naiba fac? mormăi americanul. S-ar zice că-şi lasă în părăsire barca! Gata, ridică ancora.

Barca se afla la pupă, legată cu o frânghie de bastingaj. De pe mal nu se putea vedea dacă e goală sau nu.

Deodată, în partea din spate a cargoului apăru un om ţinând în mână o torţă mare de răşină aprinsă. Individul avea statura lui Vladimir Sevşenko. Tipul se aplecă şi aruncă cu precizie torţa în barca legată încă de vas. Imediat ţâşni o flacără enormă de culoare portocalie, atingând uşor tabla cargoului care începu să se îndepărteze. Omul care aruncase torţa desfăcu în mare grabă frânghia şi o aruncă peste bord, lăsând barca în derivă.

De la baza de agrement se putură auzi urletele oribile ale celor din barcă.

— *Himmel!* I-a lăsat pe Al Mahadi şi pe Okdu în barcă.

Şi acum ard de vii.

În cinci minute găsiră o ambarcaţiune cu motor şi extinctoare. Barca ardea cu flăcări mari luminând siluetele navelor ancorate în apropiere. Probabil că fuseseră vărsate câteva canistre cu benzină. Când ajunseră în apropiere, avură nevoie de trei extinctoare ca să stingă focul. Barca nu mai era decât o epavă înnegrită. Refletoarele lor luminară două siluete ghemuite, carbonizate în mijlocul unei grămezi de hârtii arse...

Vântul aduse spre ei câteva bancnote de o sută de dolari pe jumătate arse. Aerul în jur mirosea puternic a benzină şi a carne arsă.

— Isuse Cristoase! murmură John Brown. I-a prăjit ca pe oi.

Din cele două victime nu mai rămaseseră decât oase calcinate, imposibil de recunoscut. Arseseră pe un pat de dolari falşi. James ridică capul. *Galskov* dispăruse în noapte.

— L-am văzut îndreptându-se spre Bosfor, zise John Brown.

— Haide să ne convingem, îi ceru James.

Vedeta lor o porni spre intrarea în Bosfor. Instalat în partea din faţă, James scruta întunericul cu binoclul cu infraroşii.

În dreptul podului Fatih Sultan Mehmet, James exclamă:

— Iată-l!

Se apropiară deplasându-se în sillajul navei ucrainiene. Acesta trecea prin Bosfor îndreptându-se spre Marea Neagră, cu o viteză de şase-nouă noduri. Se ţinură după ea. Când ajunseră la Rumeligeneri, punctul extrem al Bosforului, James ceru pilotului să oprească. Privi în urma navei ucrainiene, care se îndepărta de ei navigând în Marea Neagră, până când dispărură luminile de poziţie. Se întorcea la Odesa.

portul de origine, cu încărcătura lui de arme.

— Amin! zise John Brown cu glas scăzut.

James nu avea de unde să știe dacă era sfârșitul unei rugăciuni în amintirea ultimelor două victime ale acestei hăituieli sau o simplă constatare. Nu oprise războiul în fosta Iugoslavie iar „cartelul de la Sevastopol" va continua să încerce să-și plaseze armele peste tot în lume. Dar, lipsiți de finanțarea iraniană, bosniacii și croații mai aveau de așteptat. Banii promiși de Arabia Saudită nu veniseră niciodată iar următorii iranieni care ar fi oferit dolari ar fi riscat să fie arși de vii chiar mai înainte de a fi avut timp să-i numere. Deocamdată se păstra în continuare echilibrul terorii și în fosta Iugoslavie nu se dezlănțuia un război total.

Pregătirea formei și imprimarea la
R.A.I. Coresi

Tiparul executat sub comanda nr. 60 308

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
România